Herkus Kunčius

VERSUS AUREUS

PARGRIUVO?
NETEKO PU-
SIAUSVYROS?
LABAI
SUSIDVASI-
NES STOVI,
SVYRUOJA.

Herkus Kunčius

PIJOKO CHRESTOMATIJA

UDK 888.2-3
Ku-179

Knygos leidimą rėmė

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS MINISTERIJA

© Herkus Kunčius, 2009
© Saulius Bajorinas, 2009
© „Versus aureus“ leidykla, 2009

ISBN 978-9955-34-179-6

KNYGĄ ATVERČIANT

Noriu įspėti mielą skaitytoją: dėl tam tikrų etinių-moralinių priežasčių (jas skaitytojas netrukus supras) negalėjau knygos nepasirašyti tikrąja pavarde.

Ženklų laiką man teko ne tik stebėti, bet neretai ir dalyvauti aprašomuose įvykiuose, iš pirmų rankų-lūpų gauti informacinę medžiagą, kaupti ją, sisteminti.

Tad prieš mielojo skaitytojo akis netrukus atsivers galerija portretų ir įvykių, tapytų, taip sakant, iš natūros.

Visi pateikiami faktai, nors kartais pasirodytų ir neįtikėtini, yra nešališkai dokumentuoti.

TROLEIBUSŲ STOTELĖJE

LIETUVOS ŽMONĖS,

Baisus priešas ne tik puošiamas ir laikomas buteliuose su blizgančiom etiketėm maisto parduotuvėse, degalinėse bei vaistinėse, bet, pasivadinęs visokiais, suprantat, švyturiais, kalnapiliais, stumbrais, balzamais, ypač daug dėmesio skiria labdarai ir paramai, o visi su aukštojo mokslo diplomais, prezidentas, seimas, vyriausybė, aukštieji kunigai tyli kaip žemę pardavę, todėl reikalingas Jūsų balsas.

Išganytojo draugija

1.

Sausis.

Pilkas. Purvinas.

Lietuvos sostinė: Vilnius.

– Kodėl?.. Kam mano ir mano tėvų, senelių gimtajame *Wilno* parūpo pakeisti gatvių pavadinimus?! Kuris tai padarė?! Tu?! ...Kodėl, *kurwa-matka*, aš klausiu?!

Tikėtina, kad jau nuo Antakalnio žiedo žmogus ieško atsakymo – šūkalioja, piktinasi ir svyruoja į turėklą įsikibęs, kai aš Klinikų stotelėje įsigrūdu į troleibusą.

– Kas prašė?! Ar aš, čia gimęs-užaugęs, ar prašiau šv. Jurgio-*Jerzego* pervadinti į Tilto?! Kodėl Tilto?! Iš kur tiltas?! – tuteišių tarme svaido neatremiamus priekaištus.

– *Jerzego, Jerzego*... – aptemusia sąmone kažką vis rėksmingiau paisto, o jautresni pagirių aromatams traukiasi nuo įsikaršČiavusio oratoriaus.

Patriušusiame *Škoda* troleibuse nusišypso laimė, aptinku atsilaisvinusią vietą.

Klesteliu, įmerkiu batus į purvo balą – taip turi atsitikti šių metų laiku.

Įsiklausau.

– Nieko nebėra! Nieko, *kurwa-matka*, nebeliko!

Išties, pritariu mintyse, šis žmogus teisus.

Dėl įvykusių šalyje permainų Sapiegos sustojime pasijuntu kalčiausias. Nudelbiu akis.

– *Suki bliat' nachui!*

Įbauginti ir ne mažiau kalti *su... bl... na...* tyli, vis nedrąsiau raukosi – prisibijo pamokslaujančiojo, spiečiasi arčiau durų.

Netrukus ir mane negražiai pavadina.

Nesimaivydamas mintyse įsispraudžiu į *sbn* – intelektualine prasme ne itin talpią abreviatūrą.

Neprieštarauju, pabūsiu troleibuse *sbn*. Tai ne nauja, sovietų-rusų kariuomenėje buvau *lbh – labusas, bybisas, hansas,* etc.

Perkrikštytas iškalbingu *sbn*, slapta imu apžiūrinėti savo krikštatėvį – auksaburnį Vilniaus paveldo sargybinį.

Akivaizdu, subjektas-švytuoklė gyvenime ne pirmą (ir ne paskutinį) kartą paragavo svaigalo, patyrė ir smurtą – be kelių viršutinių dantų, žvairokas, labai didele nosimi su inkštirais.

Panagės... Jų nesimato.

Amžius... Net Vanga nepajėgtų įspėti: penkiasdešimties? Šimto?..

Galbūt mokslininkas?

Docentas? Sekso turistas? O gal – medikas?.. Stomatologas?

Chirurgas?

Ne.

Verslininkas?

Ne.

Disidentas?

Kalnakasys?

Vidutinis statistinis vienetas?

Galbūt. Nors...

Ne, juodai pavydėtinas *Rolex* ant riešo, prašmatini *Bison* odinė striukė (nauja), baltos baltos kelnės (žiemą?), auliniai smėlio spalvos *Camel* batai (švarūs) – tokius seniai geidžiu įsigyti.

– O kuo Dzeržinskis, Puškinas, generolas Černiachovskis neįtiko?! Lenino, Vilniuje nebėr! – apimtas nostalgijos graudinasi ir čia pat, matau, klumpa į pažliugusio sniego purvą.

Pargriuvo?

Neteko pusiausvyros?

Nepasivaideno: klūpodamas žegnojasi – pro aprasojusį stiklą intuityviai pažino Šv. Petro ir Povilo bažnyčią.

Netrukus, sumurmėjęs maldelę, keliasi – itin nenoriai.

Pasičiumpa nepaklusnų turėklą.

Nebebaltomis dėmėtomis kelnėmis. Bet labai susidvasinęs stovi, svyruoja.

Pakylėta dvasia žvelgia pro langą. Atrodo, susigraudino.

Nenusiramina žmogus. Vėl iškilmingai klaupiasi – visai greta manęs pagerbia baroko perlą – ten Dievulis gyvena.

Nejuokais dabar žmogus nusižemina, taip tarytum parodydamas ir kitiems (ne taip giliai tikintiems keleiviams) sektiną pavyzdį: itin pamaldžiai trejetą kartų išsipuošia kryžiaus ženklu, kai sniege klimpstantis troleibusas vis dar sukasi žiedu.

Klūpi purve užsimerkęs, sopulingai sunėręs rankas ant krūtinės.

Važiuoja.

Ir giliai giliai meldžiasi.

Dievui?

Man?!

Susižaviu. Ne, ne todėl, kad (man?) nepažįstamas žmogus meldžiasi.

Galvoju, kaip gražu būtų: vos tik kažkuris troleibusas ar autobusas Vilniuje privažiuoja bažnyčią – religingi keleiviai, it pamojus burtų lazdele, puola ant kelių, žegnojasi, nuodėmingesni krenta kryžiumi, atgailauja, rauda: kaltas, kaltas, kaltas...

PARGRIUVO? NETEKO PUSIAUSVYROS? NEPASIVAIDENO: KLŪPODAMAS ŽEGNOJASI – PRO APRAŠOJUSĮ STIKLĄ INTUITYVIAI PAŽINO ŠV. PETRO IR POVILO BAŽNYČIĄ. NETRUKUS, SUMURMĖJĘS MALDELĘ, KELIASI – ITIN NENORIAI. PASIČIUMPA NEPAKLUSNŲ TUREKLĄ. NEBEBALTOMIS DEMĖTOMIS KELNĖMIS. BET LABAI SUSIDVASINĘS STOVI, SVYRUOJA. PAKYLĖTA DVASIA ŽVELGIA PRO LANGĄ. ATRODO. SUSIGRAUDINO. NENUSIRAMINA ŽMOGUS. VĖL IŠKILMINGAI KLAUPIASI – VISAI GRETA MANĘS PAGĖRBIA BAROKO PERLĄ – TEN DIEVULIS GYVENA. NEJUOKAIS DABAR ŽMOGUS NUSIŽEMINA, TAIP TARYTUM PARODYDAMAS IR KITIEMS (NE TAIP GILIAI TIKINTIEMS KELEIVIAMS) SEKTINĄ PAVYZDĮ: ITIN PAMALDŽIAI TREJETĄ KARTŲ IŠSIPUOŠIA KRYŽIAUS ŽENKLU, KAI SNIEGE KLIMPSTANTIS TROLEIBUSAS UŽSIMERKĘS, SOPULINGAI ŠUNĖRĘS RANKAS ANT KRŪTINĖS. VAŽIUOJA. MAN?! SUSIŽAVIU. NE, NE TODĖL, KAD (MAN?), NEPAŽĮSTAMAS ŽMOGUS MELDŽIASI. GĄLVOJU, KAIP GRAŽU BŪTŲ: VOS TIK KAŽKURIS TROLEIBUSAS AR AUTOBUSAS VILNIUJE PRIVAŽIUOJA BAŽNYČIĄ – RELIGINGI KELEIVIAI, IT PAMOJUS BURTŲ LAZDELE, PUOLA ANT KELIŲ, ŽEGNOJASI, NUODĖMINGESNI KRENTA KRŪŽIUMI, ATGAILAUJA, RAUDA: KALTAS, KALTAS, KALTAS…

PARGRIUVO? NETEKO PUSIAUSVYROS? NEPASIVAIDENO: KLŪPODAMAS ŽEGNOJASI – PRO APRAŠOJUSĮ STIKLĄ INTUITYVIAI PAŽINO ŠV. PETRO IR POVILO BAŽNYČIĄ. NETRUKUS, SUMURMĖJĘS MALDELĘ, KELIASI – ITIN NENORIAI. PASIČIUMPA NEPAKLUSNŲ TUREKLĄ. NEBEBALTOMIS DEMĖTOMIS KELNĖMIS. BET LABAI SUSIDVASINĘS STOVI, SVYRUOJA. PAKYLĖTA DVASIA ŽVELGIA PRO LANGĄ. ATRODO. SUSIGRAUDINO. NENUSIRAMINA ŽMOGUS. VĖL IŠKILMINGAI KLAUPIASI – VISAI GRETA MANĘS PAGĖRBIA BAROKO PERLĄ – TEN DIEVULIS GYVENA. NEJUOKAIS DABAR ŽMOGUS NUSIŽEMINA, TAIP TARYTUM PARODYDAMAS IR KITIEMS (NE TAIP GILIAI TIKINTIEMS KELEIVIAMS) SEKTINĄ PAVYZDĮ: ITIN PAMALDŽIAI TREJETĄ KARTŲ IŠSIPUOŠIA KRYŽIAUS ŽENKLU, KAI SNIEGE KLIMPSTANTIS TROLEIBUSAS UŽSIMERKĘS, SOPULINGAI ŠUNĖRĘS RANKAS ANT KRŪTINĖS. VAŽIUOJA. MAN?! SUSIŽAVIU. NE, NE TODĖL, KAD (MAN?), NEPAŽĮSTAMAS ŽMOGUS MELDŽIASI. GĄLVOJU, KAIP GRAŽU BŪTŲ: VOS TIK KAŽKURIS TROLEIBUSAS AR AUTOBUSAS VILNIUJE PRIVAŽIUOJA BAŽNYČIĄ – RELIGINGI KELEIVIAI, IT PAMOJUS BURTŲ LAZDELE, PUOLA ANT KELIŲ, ŽEGNOJASI, NUODĖMINGESNI KRENTA KRŪŽIUMI, ATGAILAUJA, RAUDA: KALTAS, KALTAS, KALTAS…

Ir tai turėtų vykti privaloma tvarka, užfiksuota tipinėse viešojo transporto taisyklėse, patvirtinta Vyskupų konferencijos. Nepaklusniems – piniginė bauda, antrą kartą nusižengus – teismas, trečią – kartuvės, elektros kėdė. Jokių privilegijų, išimčių.

Taškas.

Taip, tada gerokai dvasingesnės būtų mūsų kelionės.

Pabaigęs maldą, *Vanka-Vstanka* šiaip ne taip pakyla, tęsia nebaigtą mintį:

– *Suki...* – nepamiršta pakartoti tantros. – Kurvos...

Staiga vėl susinervina. Nedelsiant nutaria nusiraminti – įmontuoja cigaretę (su filtru) į burną.

Susikaupia. Po kurio laiko vargais negalais užsirūko – dar neprivažiavus Kalnų parko sustojimo ima nuodyti organizmą.

Papsi žmogus. Traukia dūmelį.

Važiuoja vėl stačias per pasikeitusį Vilnių.

Nebešneka.

Ką galvoja? Kas dar jo širdį šiandien ryte (10 val. 16 min.) slegia?

– Ar toli dar Lenkija? – iš apstulbusių tarpo išrenka ir nelauktai pagerbia mane – *sbn* – klausimu.

– Mums, gerbiamas pone, atrodo, šįkart pakeliui, – už alkūnės prilaikau jį, išlipdamas Geležinkelio stoties stotelėje. – Aš taip pat po kelių valandų pro ją vyksiu – tapatybės ieškoti. Aplankysiu Varšuvą, – pasigiriu kreipdamas į artimiausią priestoties barą.

Negali žinoti, galbūt šis žmogus – tai atgimstančios *Rzeczpospolitos* dvasinis atašė, maža ką.

2.

Traukinys *Vilnius-Varšuva* – nevisavertis, vos du vagonai (miegamieji). Mano vieta trivietėje kupė.

Mintyse buriu, su kuo šiąnakt teks baladotis: moteris, vyras, gal snarglėtų vaikų duetas?

Netrukus pajudėsime: tidin-tidin, tidin-tidin.

Nejau kratysiuosi vienas kupė? Gerai būtų...

Kaimynystėje už sienos kažkoks gamybinis konfliktėlis. Staiga išvystu nusipuškavusį tipą, kuris be ceremonijų perkraustinėja savo mantą į *mano* kupė; vis dėlto atsirado kaimynas.

Nieko tokio, jaunas, dar pastovi ant kojų – virš trisdešimties. Ant kaklo apsijuosęs medinių karoliukų antkaklį, tatuiruotė ant kaklo venos. Žodžiu, žmogus kaip žmogus, ne pabaisa.

Kai stoviniuoju vagono koridoriuje prie lango, jis žmonių kalba teiraujasi, ar turiu ugnies. Gerai, kad nori ugnies – rūko, t. y. – nepraradęs žmogiškumo.

Aš kiek tik galima efektingiau pademonstruoju, kad ugnies turiu: *Zippas*.

Jis prasitaria, kad vos traukinys pajudės, tada, atseit, abu eisime į tambūrą – tada aš jam ir pridegsiu.

Šypsomės, gan idiotiškai.

– Niekas netiki, o aš esu italas, – prisipažįsta į Čipoliną panašus žmogus. – Bet kalbu lietuviškai. Ir lenkiškai kalbu. Moku kiniečių kalbą, kurdų, arabų.

– *Super*, – prisiverčiu apsidžiaugti poliglotiniais italo sugebėjimais.

Jis pakiša man savo apglamžytą *Marlboro (Light)*.

Atsisakau.

It burtininkas atidarau – demonstruoju portsigarą, kad rūkau *Falcon (Medium flavour, Light)* – suktines.

Italas, neva būtų tabako žinovas, pritariamai linkteli, – atseit įvertino mano radikalų skonį.

– Ką veikei Lietuvoj?

– Žmoną lankiau.

– *Super*, – pagiriu Čipoliną už rūpestingumą.

– Kaip ilgai?

– Savaitę.

– *Super extra*.

– Atsiprašau.

Staiga italas dingsta.

Girdžiu, kaip trinkteli durys – užsirakina vagono tualete.

Turbūt žmogus defekuoja, nenoromis imu galvoti sėdėdamas kupė, kol jis geras dvidešimt minučių negrįžta.

Bandau skaityti kaži kokią įsimestą rašliavą: „Aš išeinu, – tarė Fereras, – palieku tave. Viskas lieka tau, o aš išvykstu...“

Šūdinas reikalas, kompetentingai po pirmųjų perskaitytų eilučių įvertinu tekstą, nors besivienijančioje Europoje, anot sąmoningai klaidinančios knygos anotacijos, šis pusgalvis laikomas vienu geriausių savo kartos romanistų.

– Tuštinaisi? – susirūpinęs klausiu, kai italas sugrįžta.

– Šikau, – taisyklinga lietuvių kalba mane patikslina užsienietis.

– *Super*.

Pasiūlau brendžio iš gertuvės, kad žmogus atsigaivintų.

Ne, italas negersiąs, mat praeitą naktį žmonos tėviškėje daug visko prisiragavęs: *vodka, brandy, whisky*.

Gurkšteliu sau vienas.

Jis pirštais perbraukia per savo plaukus.

– Kirpdavausi trumpai, mamytei nepatiko. Dabar užsiauginau ilgesnius, jai taip pat nepatinka, – pasiguodžia sulaižydamas ševeliūrą. – Ryt anksti ryte į Varšuvą iš Milano atskris mano mamytė, senelė, patėvis ir dėdė su teta bei vaikais, – randa priežastį pasigirti.

– *Super*, – negaliu likti abejingas, kad išskirta italų šeima ir vėl susitiks.

– Pirmadienį visi važiuojam į Berlyną.

– 7:20?

– Taip.

– *Super*, aš taip pat pirmadienį 7:20 į Berlyną.

– Negali būti?!

– Gali.

– Žiūrėk, – ištraukęs rodo jis man, ką prie *Ostra Brama* nupirkęs artimiesiems.

– Prašmatnu.

Tariamai grožiuosi kičinėmis stačiatikių ikonų reprodukcijomis.

– Šv. Dvasios vienuolyne pirkai?

– Aha.

– Prasminga dovana.

Vėl rūkome tambūre: *Marlboro* ir *Falcon*.

– Esu vertėjas.

– *Vau*!

– Man labai patinka poezija, tai širdies šauksmas. Verčiu poeziją. Mane beprotiškai traukia poezija.

– Šiuolaikinė?

– Taip.

– Ką verti?

– Tą, jūsų...

– Turbūt Čiurlionį?

– Ne.

– Janonį?

– Tokio nežinau.

– Maironį?

– Taip, taip, *Mickiewicz*.

– *Super*.

Aš nutylu, vaizduoju, kad domiuosi prabėgančiu lange peizažu.

Smalsusis italas taip pat kuriam laikui užsičiaupia.

– Yra dar tas – geras, – ilgokai galvoja. – ...*Slowacki*.

– Taip, jis *super* – *Juliusz Slowacki*.

Kurį laiką beprasmėmis akimis žiūrime vienas į kitą.

Po pauzės italas neištveria.

– Bet labiausiai patinka man tas... Jis čia negyveno. Iš kitur kilęs. Tas... Na, tas... – prabėga ištisa amžinybė. – ...*Puškin!* – pasikankinęs prisiminė.

– Mūsų Puškinas – visų geriausias, – patvirtinu. – *Super Puškin*, jį pašovė.

– Kada?!

– Dvikovoje.

– Aš to nežinojau.

– Deja.

Apsirūkę sugrįžtame į kupė.

Gurkšteliu iš gertuvės. Italas nusivelka megztinį.

– Kur gyveni?

– Jau dešimt metų Krokuvoje. Bet dirbu Varšuvoje, Italijos ambasadoje. Verčiu poeziją, – nepamiršta dar kartelį priminti.

– *Super.*

– Nesiskundžiu.

– O tu žinai *Boccaccio*? – klausiu.

– Žinau. Mano dėdė buvo rašytojas – girdėjai?

– Ne.

– Dar mes turim Dantę.

– ...Kažkada turėjot tą... *Verdi.*

– *Giuseppe Verdi*, aš jį žinau.

– *Versaci*?

– Tą nušovė.

– Nes buvo pederastas?

– Taip, jis toks.

– *United Colors of Benetton*?

– Tas vis dar gyvas.

– *Mussolini Benito*?

– Žinau jį.

– Spartakas.

– *Spartacus.*

– *Berlusconi*?

– Taip taip, mūsų *Silvio Berlusconi.*

Italas pasistenėdamas aunasi batus – eis miegoti, privargo Lietuvoje. Jo itališki batai juodi, su auliukais, druskos išpieštais baltais ornamentais. Pastebiu, kad net žiemą italas nemūvi kojinių. Užsigrūdinęs, nusprendžiu.

Bandau skaityti tą, na, tą... „Jis pasidėjo šalimais rankinę, kurioje, be tualeto reikmenų, buvo dar baltinių pamaina, ir įsižiūrėjo tiesiai priešais save mechaniškai...“

Viešpatie, koks šūdas!

Gurkšteliu, kad nusiraminčiau.

Einu rūkyti.

Kai grįžtu iš tambūro, šviesa kupė užgesinta.
Italas jau knarkia, guli (niekšas) virš manęs.
Išsitiesiu, klausau italo *bell canto* knarkimo.

– Pasų kontrolė!
Uniformuoti prasčiokai įsiveržia pro duris.
Patikrina. Nueina.
Ateina.
Vėl tikrina, jau kiti. Bet kaip du vandens lašai panašūs.
– O, *makaroni! Kurcze*, žiūrėk, *spagetti! Makaroni!* – vidurnaktį pralinksmina lenkų pasienietį italo diplomatinis pasas.
– *Si si, makaroni. Makaroni*, – pritaria ir juokiasi drauge su pasieniečiais mano kupė kaimynas. – *Spagetti. Pasta. Pizza. Makaroni*, – veik plyšta iš linksmumo Čipolinas.
Italui pasikrizenant, vargais negalais užmiegu.

Paryčiais Varšuvos centrinėje stotyje išsiskiriame.
– Iki.
– Laimingai.
Poezijos mylėtojas man pamoja, labai skubėdamas ištirpsta minioje.
Galvoju, kad gyvenime, jei tik pasiseks, turbūt jau niekad to Čipolino nebesutiksiu. ...Na, gal kokioj siaubo pasakoj; kai lankysiuosi pas tą, „na, tą – mūsų šiuolaikinį...“

MEZZO

Sopranas:

Kai išgeriu, tampu neabejinga gamtos grožiui: dainuoju.

Išbėgu į pievą, braidžioju po rasą: dainuoju.

Išmokau save gerbti: dainuoju.

Jei tik turiu laisvesnę minutę, traukiu į mišką.

Dainuoju.

Klausausi paukščių – dainuoju. Išgirstu krūmuose šlamant – dainuoju.

Jei ką nors reikia pataisyti – dainuoju.

Spaudžiu sultis: dainuoju.

Kapsi – dainuoju. Varva – dainuoju.

Ar kas gali būti geriau pasaulyje?! – dainuoju.

Tenoras:

Vos maktelėjau, perspėjau: pasitrauk!

Ji apsimetė, kad neišgirdo.

Tada jau kaip reikiant išgėriau.

Stuktelėjau keliu.

Ar tą kartą gėrė? – nepamenu.

Trinktelėjau. Užvažiavau alkūne. Pridėjau kumščiu.

Pačiupau už giesmės.

Nors laikiau tvirtai, tačiau ji išslydo.

Susinervinau.

Gurkštelėjęs nutvėriau ją už čiupros.

Suinkštė.

Laikiau ją rankose ir dainavau – nebepamenu ką.

Kai prabudau, voverytė stryktelėjo nuo mano krūtinės ir užšoko ant palangės; aš kažkur neatleistinai vėlavau.

Baritonas:

Apie tradicijas prie taurelės galima kalbėti iki ryto.

Štai, pavyzdžiui, mano tėvas – jis buvo vyriausias sūnus

šeimoje. Už stalo sėdėdavo senelio dešinėje, o kairėje, iš krašto, atsisėsdavo senelė.

Kiekvienas mūsų šeimoje žinojo savo vietą.

Sėsdavo pagal amžių: šalia tėvo – brolis, už brolio – kitas brolis. Kitoje pusėje, ant pristatomo suolo – sesuo, dar viena sesuo, mama ir aš.

Retkarčiais man būdavo leidžiama sėdėti tarp tėvo ir senelio. Aš tuo didžiavausi, bet ir dusdavau iš baimės.

Prie stalo visada patarnaudavo senelė ir motina. Senelė įsakinėdavo, o motina, nepratardama žodžio, vykdydavo įsakymus.

Susėsdavome maldai.

Senelis stovėdavo priešakyje.

Paskui visi tylėdami užimdavo savo vietas, ir senelis pradėdavo...

Senelis pasiimdavo šaukštą ir kišdavo į dubenį su srėbalu. Jei kuris iš mūsų pasiskubindavo šaukštą pamerkti į dubenį pirmiau už senelį, šis suraukdavo antakius, užsimodavo ir droždavo kaltininkui šaukštu per kaktą.

Tada senelis atsidusdavo. Persižegnodavo.

Staigiai išsitraukdavo iš už diržo baisųjį durklą ir vienu mostu nukirsdavo prasižengėliui pirštą.

Tylėdavome.

Po to – persižegnodavome ir laukdavome, kol senelis pradės srėbti.

Štai todėl mano mamytė neturi dviejų, brolis ir tėtis vieno, o sesutės visų keturių pirštų.

Aš, kaip žino mano talento gerbėjai, esu netekęs plaštakos.

3.

7:20 – *Warszawa Centralna*, III peronas, 2 kelias.

Bilietų kontrolė.

Traukinio baras.
Taurė *Sophia Merlot*.

13:12 – *Berlin Ostbahnhof*, 7 kelias.

Kavos puodelis geležinkelio stoties bufete. Cigaretė. 0,7 l *Flagman** degtinės buteliukas (9 EU) rusų gardumynų mugėje *Berlin Ostbahnhof*.

14:21 – 2 kelias, traukinys *Berlin Ostbahnhof – Stralsund*.

Rūkomasis vagonas.

Flagman.
Cigaretė: tabakas *Falcon*, *JOB* gilzė.
Flagman.
Cigaretė: tabakas *Falcon*, *JOB* gilzė.
Bilietų kontrolė.
Flagman.
Flagman.
Cigaretė: *Falcon* tabakas, *JOB* gilzė.
Flagman.
Flagman.
Flagman.

* ***Vodka Flagman*** *– Kuris rusas nemėgsta išgerti degtinytės? Ar gali kas labiau džiuginti žvilgsnį, nei skaidrus, išprakaitavęs nuo šalčio degtinės butelaitis? Ar gali kas nors prilygt, ką tik išgėrus taurelę, po kūną pasklidusiai šilumai?*
Geros degtinaitės buteliukas gali tapti puikaus bei draugiško pašnekesio priežastimi šaltą žiemos vakarą. O kaip malonu, gurkšnojant degtinaitę, krimstelti sūdytą agurkėlį... O gi dar yra virtos bulvytės ir rauginti kopūstai, grybukai, ikrytė ir visa kita!
Vodka Flagman *buvo kurta specialiai kaip nuosaikios kainos ir aukštos spirito kokybės gaminys, skirtas jaučiančiam saiką bei skonį.* Vodka Flagman *– tai kruopštus rusiškas brendas. Alk. 40% tūrio.*

17:17 – *Stralsund*, 1 kelias.

Stotis. Suoliukas. Policija. Cigaretė.

17:42 – 1 kelias, *Stralsund – Ribnitz-Damgarten, West.*
18:18 – *Ribnitz-Damgarten, West*, 2 kelias.

Kelionės trukmė: 10:53.

18:55 – *Ribnitz Bahnhof*, 210 autobusas, paskutinis šįvakar.

– Į *Ahrenshoop.*
– 4 EU ir 10 ct.
– Čia penki.
– Sėskit.
– Čia buvo 5 EU.
– Mačiau.
Aš išverčiu akis.
– Už bagažą.
– ...
– Jokių problemų, sėskit.
– *O.K.*
Herzlich willkommen in DDR!
Mintyse nusikeikiu.

18:59 – *Ribnitz Koch Gotha Platz.*
19:00 – *Ribnitz Drei Linden.*
19:01 – *Ribnitz Boddencenter.*
19:02 – *Ribnitz* BESTWOOD.
19:03 – *Koerkwitz, Dorf.*
19:04 – *Koerkwitz, Sunshine Ferienpark.*
19:06 – *Koerkwitz, Hof.*
19:08 – *Daendorf.*
19:11 – *Dierhagen, Dorf.*

19:14 – *Dierhagen, Kreuzung.*
19:15 – *Dierhagen, Strand.*
19:16 – *Dierhagen, Kreuzung(?)*
19:18 – *Dierhagen, Ost.*
19:20 – *Dierhagen, Forst.*
19:21 – *Wustrow, Nebelstation.*
19:23 – *Wustrow.*
19:26 – *Niehagen.*
19:28 – *Althagen.*
19:30 – *Ahrenshoop, Mitte.*
19:31 – *Ahrenshoop, Deich.*
19:32 – *Ahrenshoop, Ost.*

– *Ost?*
– *Ost.*
– *Ahrenshoop?*
– *Ahrenshoop, Ost.*
Šūdas, per vėlai išlipau!

4.

Künstlerhaus Lukas, Dorfstrasse 35 – čia, prie Baltijos jūros, ne mažiau kaip šešias savaites rašysiu.

Prie vilos laukujų durų susirandu, skaitau pamalonintas šviesleintėje: *Appartement* 3 – *Hercus Kuncius.*

Laukia. Šaunu, kad jau laukia.

Skambinu: *Biuro.*

Dar kartą.

Girdžiu: kaukšt, kaukšt, kaukšt...

Atidaro ta, kuri turėtų būti *Ursula Vogel – Leiterin Künstlerhaus Lukas.*

– Labas vakaras, aš – Herkus Kunčius – iš Lietuvos.

– *Herzlich willkommen, Ursula Vogel.*

Ji šypsosi.

Mane veda į vilos virtuvę, ten prie kelių butelių jau sėdi: vokiečių kilmės gyvatėmis tatuiruota rumunė *Ulrike (Malerei)*, paraudusių akių *Andreas* iš Tiūbingeno *(Malerei)*, pusiau švedė, pusiau vokietė *Sünje (Prosa)* – jai ne daugiau kaip trisdešimt – mažametė, ir sunkumų kilnotojos duomenų berlynietė *Ute (Installation)*.

– Vyno?

– Pageidaučiau penkių minučių privatumo, – taip ir pasakau: *privatumo*.

– Ak, taip, – susinepatogina *Ursula (Leiterin)*. – Aš tave palydėsiu į apartamentus.

Pakylam laiptais.

– Čia, – įleidžia.

Kol aprodo nesaikingai erdvią studiją, nuodėmingąjį miegamąjį bei tualetą, aš slapčia apžiūrinėju *Ursula*: už mane keleriais metais jaunesnė, niekad netekėjusi, vidutinio ūgio, raudonomis dėmėmis išmuštu veidu.

– Išeinu. Netrukdysiu. Kai atsilaisvinsi, laukiame apačioje.

Žinau, kad *apačioje* esu aptarinėjamas.

Labai greitai apsitvarkau, mano rankoje: *Stumbras Brendis** – 0,5 l.

– Brendis, – statau ant stalo butelį. – *Aus Litauen*.

Andreas (Malerei) papilsto.

Susidaužiame.

– *Prosit!*

– Geras, skanus.

Stipendiatai susidomi butelio anotacija.

– *Ist Litauen*, – rodau etiketėje nupieštą Prancūzijos žemėlapį. – Paryžius, Monpeljė, Marselis...

– Taip taip, – nesusivokdamas pritaria man *Andreas (Malerei)*.

– O čia – Vidužemio jūra, kairėje – Pirėnai ir Ispanija, deši-

* ***Brendis Stumbras*** – *Brendis* Stumbras *yra sodraus skonio ir švelnaus aromato brendis, pagamintas iš vynuogių, išaugintų Pietvakarių Prancūzijoje, brandintas ąžuolo statinėse ne mažiau kaip 5 metus. Alk. 38% tūrio.*

nėje – Mažino linija, Vokietija, – vedžioju pirštu per tariamą Lietuvos žemėlapį ant butelio.

– Ak taip, ak taip, – pratrūksta silpnapročio juoku *Andreas (Malerei)*, – *Litauen brandy*!

– Vyno?

– Mielai.

Dar viena kita mandagumo frazė.

– Atleiskite, po kelionės *Vilnius – Warszawa – Berlin – Stralsund – Ribnitz-Damgarten – West-Ahrenshoop* jaučiuosi mirtinai pavargęs, – veidmainiauju.

– Mes taip pat neseniai atvykom, suprantam, puikiai suprantam, – unisonu užgieda menininkų kvartetas.

– Dar taurę vyno? – siūlo jau A4 dėmėmis išmušta *Ursula (Leiterin)*.

– Eisiu miegoti, – meluoju, noriu pabūti vienas – nuo rytdienos knygą rašysiu…

Pašnekėkime apie naują mūsuose dalyką – susilaikymą.
Ką reiškia šis žodis – susilaikymas?
Nuo ko mes turime susilaikyti?

...midaus, grapos, ūzo, kalvadoso, pasčio, vyno, vodkos, sidro, perio, ferneto, grogo, spirito, likerio, slivovicos, vermuto, brendžio, samanės, barako, trauktinės, biterio, punšo, šampano, arako, šerio, horilkos, šerbeto, alojos, čiačios, arakės, portveino, sambuko, absento, hapošu, kampario, akvavito, chereso, konjako, rakijos, pisko, maraskino, sadeeki, vinjako, madeiros, sekto, tekilos, meskalino, armanjako, mastikos, šnapso, romo, sakės, džino, viskio...

Alkoholis yra nuodai.
Nuodai užmuša žmogų.

Ir net aluje yra alkoholio nuodų.

O kaip daromas alus? – paklauskite manęs.

Alus daromas iš miežių.
Jei alus daromas, tai, dažniausiai, iš miežių.

Miežiai užauga lauke.
Žmogus miežius pamerkia tamsoje. Grūdai pradeda brinkti. Grūdai sudygsta.
Sudygę grūdai tampa saldūs, tai salyklas.
Salyklas išdžiovinamas. Salyklas sumalamas. Salyklas apipilamas šiltu vandeniu ir sumaišomas.

Vanduo tampa saldus.
Šis vanduo toks saldus...

Į vandenį dedama apynių. Apynių vanduo yra kartus, – jei per klaidą jo išgertum, netaptum girtas; čia trūksta šėlstančio piktadario. Tas piktadarys – mielės.

Mielės yra piktadarys.
Mielės tik atrodo nekaltos.
Mielės yra pikti grybeliai.
Grybelių yra visur: ore, kambary ir lauke.
Grybeliai yra bakterijos, visos jos nedoros.

Grybeliai siaučia, jie yra gobšai. Jie mėgsta visa, kas yra saldu. Jie ėda saldmenį, kurį aptiko vandenyje.

Saldmuo nesiduoda ėdamas.

Saldžiame vandenyje kyla kova.
Kova vadinasi rūgimu.
Rūgimas – tai kovų kova.
Kovų kova – tai rūgimas saldžiame vandenyje.

Nuožmi kovų kova baigiasi: piktadarės mielės suėda saldmenį, – taip blogis nugali gėrį žemėje

Vandenyje atsiranda: a l k o h o l i s.

$$C_2H_5OH$$

A L – K O – H O – L I S !

Alkoholis – nuodai.
Ką daro nuodai?
Nuodai – žudo.
Nuodai žudo greitai ir pamažu.
Alkoholis – nuodai, nuodai – alkoholis.

NUO KO MES TURIME SUSILAIKYTI?...MIDAUS, GRAPOS, UZO, KALVADOSO, PASČIO, VYNO, VODKOS, SIDRO, PERIO, FERNETO, GROGO, SPIRITO, LIKERIO, SLIVOVICOS, VERMUTO, BRENDŽIO, SAMANĖS, BARAKO, TRAUKTINĖS, BITERIO, PUNŠO, ŠAMPANO, ARAKO, ŠERIO, HORILKOS, ŠERBETO, ALOJOS, ČIAČIOS, ARAKĖS, PORTVEINO, SAMBUKO, ABSENTO, HAPOŠU, KAMPARIO, AKVAVITO, CHERESO, KONJAKO, RAKIJOS, PISKO, MARASKINO, SADEEKI, VINJAKO, MADEIROS, SEKTO, TEKILOS, MESKALINO, ARMANJAKO, MASTIKOS, ŠNAPSO, ROMO, SAKĖS, DŽINO, VISKIO....

NUODAI UŽMUŠA ŽMOGŲ

Tad nuo šiol mes mokysimės susilaikymo mokslo. Iš jūsų juoksis, badys pirštais, kartos, šmeiš, kad tai neteisybė.

Netikėkite.

Klausykite, kad galėtumėte kitiems papasakoti tai, ko čia išmoksite:

Aluje yra: miežių, apynių, vandens, mielių ir alkoholio.
Aluje yra miežių, apynių, vandens, mielių ir alkoholio.
Net aluje yra alkoholio.

Vandens garai gesina ugnį, o spirito garai dega pragaro ugnimi.

Bet iš ko daromas vynas?!
Iš vynuogių daromas vynas.

Vynuogėms augant ant krūmo, prikimba piktavalis mielių grybelis. Jis tik ir telaukia, kada galima bus įsiskverbti į uogą – pasmaguriauti jos saldmens. Ir kai iš vynuogių sunkiami syvai, mielių grybelis stoja savo nedoran darban: syvai rūgsta, gaminasi alkoholis, alkoholis gaminasi, alkoholis, visur alkoholis, alkoholis, alkoholis...

O degtinė? Iš ko gaminama *vodka – aqua vitae*?..

Kokia išeitis?

Pienas.
Tris kartus: pienas, pienas, pienas.
Ir vaikučiai.

Ką tik gimę mes buvome mažiukai, susiraukšlėję, tikri raudoni šikniai. Bet per tris mėnesius tapome balti ir gražūs angelėliai. Iš kur tokia atmaina?

Iš pieno.

Piene esama kažko ypatinga: vandens, baltymų, riebalų, mineralų.

Mes, dabar jau brandūs angelai, puikiai žinome, kodėl augome ne dienomis, o valandomis, – tai pieno, ne alaus, ne alkoholio darbas.

Vanduo – prostitutė, miežiai – suteneriai, mielės – piktadariai, grybelis – bakterijos, šios įsiskverbia net į uogą: syvai rūgsta, iš jų gaminasi alkoholis, alkoholis gaminasi, alkoholis gaminasi, gaminasi, gaminasi, visur jis gaminasi...

Tiesa, kokią prasmę slepia žodis *susilaikyti*, jei esame angelai?..

Atsakymas:

Alkoholija – tai nuopuolis.

Alkoholija žaloja angelus, jie žudosi, nusikalsta, suserga tuberkulioze, odos ir venerinėmis ligomis, tada šliaužioja žeme apsikrėtę kirkšnutėmis.

Paklausykite, ką sako garsus gydytojas dr. Artiomas Pelikanas apie vyną:

„Vynai yra nedorų apgavikų pramanas. Vynas, kuris parsiduoda „Tokajaus“, „Chianti“ ar kitu vardu, tėra bjaurios pamazgos. Toks vynas susideda iš glicerino (šis iš smirdančios dvėselienos yra išgaunamas), razinų ir karčiųjų šungrybių esencijos, bezdų žiedų, prideginto cukraus ir raugalo!

O šampanas – tai juodų panagių pirštais nuskintos vynuogės! Nemazgotomis kojomis sutraiškytos, išspaustos. Iš tokių, atsiprašant, sulčių ir daromas šampanas.

Kai drumzlinas maišalas supilamas į butelius, prigrūdama mielių ir cukraus, kamščiu užkemšama.

Ir pasileidusios mielių nuosėdos keičia kvapą, atseit gerina to maišalo skonį.

Nedoros rankos sustato butelius į stovus, pasuka, kilsteli dugnu aukštyn, pastuksena – vis kviečia nusidėjusias mieles nusistoti ant butelio kamščio; ir tik todėl, kad sušalusias jas galima būtų išspirti lauk.

Tada ir įvyksta pragaištinga tamsos jėgų apgavystė: beskonis-bekvapis maišalas pasiverčia duona, vaisiais ir riešutais dvokiančiu šampano makalu!"

O grapa – tai vynuogės-šliužo oda, pasibjaurėtina jos išspauda, sutuokta su galutinai smukusiomis išrūgų nuosėdomis.

Grapa – tai *Arbeit macht frei* koncentracijos statinėse įkalintas žmogiškumo priešas, kaskart nepateisinamai sulaukiantis amnestijos.

Tulpės formos stiklo irštvoje apsistojęs skystalas – nebaudžiamai žolelių-riešutų aromatų purslais besidrabstantis nusikaltėlis.

Ta Apeninų grapa... – išsikapsėjęs-distiliuotas varvalas, lemtingu lašu pribaigiantis besmegenį.

Štai todėl atsidavusiai mirkstančius alkoholyje profesionalius pijokus nesunku atskirti nuo priešokiais nardančiųjų – pilkų mėgėjų, kitaip, bespalvių saviveiklininkų.

Mirkstančiųjų organizmas ištvermingas, atkakliai treniruotas, akys guvios, blizga, veidas doras, prinokęs, o užpakalis visada kiek iškeltas į viršų, todėl plūduriuojant ant pilvo niekada nebūna panardintas.

Mirkstantieji svaigaluose pijokai nardo prastai ir tik kraštutiniais atvejais, labai nenoriai. Būna, kad neišvengę nepageidauto smigimo dugnan, staiga panardina kaklą ir priekinę kūno dalį – apsiverčia galva žemyn, vos akimirkai.

Mirkstančiųjų profesionalų oralinis aparatas yra puikiai pritaikytas prakošti įvairius skystalus, todėl jie gali gerti net pačiomis nepalankiausiomis aplinkybėmis.

Alkoholyje mirkstantys pijokai moka skraidyti. Įmirkę, išbrinkę ar vos apdžiuvę kyla lengvai, be įsibėgėjimo. Pagiriomis sumaniai juda, neretai laikydami kūną horizontaliai.

Mūsuose mirkstantieji pijokai yra itin iškalbingų spalvų: raudonos, violetinės, mėlynos. Pagal šiuos požymius, kai blaškosi ar nutupia kur pamirkti, jie atskiria savo rūšį nuo kitos.

Kadangi mirkstantieji pijokai gyvena migloje, tai ryškios kūnų spalvos jiems padeda orientuotis ir tarpusavyje.

Ne paslaptis, kodėl jautresni žmonės geria – juos apvilia jų partneris.

Nuo akmens amžiaus alkoholis ir meilė mūsų sąmonėje įsitvirtino kaip Siamo dvyniai + trečias brolis (pagrandukas) – rokenrolas.

Butelis, prietema, nuogumas ir elegantiškojo Karelo Gotto įrašai visada sukuria romantišką aplinką. Jeigu tokiu momentu žmona atstumia vyrą, šis įkaitęs ir supykęs pasitraukia virtuvėn ir liuobia iki paryčių, apmąstydamas karčią vedybinio gyvenimo dalią, o perdėtai blaivi ir nuobodi žmona ramiausiai sau pučia ir knarkia, dar labiau erzindama vis giliau benusigeriantį vyrą.

Kitą kartą nepatenkinta lieka ir žmona, tikėjusis būti švelniai ir maloniai užliūliuota, skambant gundančioms karksinčios Edith Piaf melodijoms.

Prisputęs iki baltųjų arklių ir taip neparodęs nė menkiausio dėmesio vyras suklupo prie *canape* ir užmigo teisiojo miegu, o ji, neišsipildžiusių lūkesčių sugelta širdimi, klausia savęs, kam tada išvis reikėjo tekėti...

Atkūrus Blaivybės imperiją ir pradėjus vėl veikti išblaivinimo įstaigoms, paprašyčiau vieną iš vadovų mane priimti.

Kiek nustebčiau, kai susitikimas būtų pažadėtas ne blaivykloje, o privačiame name.

Kai šį tą aptartume, pasakyčiau tiesiai:

– O nuo šiol norėčiau, taip sakant, nebestatyti pijokams.

Mano pašnekovas kiek patylėtų, vėliau tartų:

– Pats juk gerai pažįsti tuos, kurie ištrūko iš narkologinio ar pasislėpė čia pat, šalia mūsų?

Truktelčiau pečiais:

– Bet juk tai jau baigti reikalai? Kas ištrūko – visam ištrūko, o kas liko – ankščiau ar vėliau ir be mano raginimo užgers.

– Būtų gerai, kad taip viskas ir baigtųsi, – tartų man patyręs, itin ramus žmogus. – Vargu ar taip bus, blaivų gyvenimą kuriame labai sudėtingomis sąlygomis. Manai, kad pabėgę iš narkologinio atsisakys kovos? Jų propaganda būgnyte būgnija, kelia svyruojantiems svaigalais nuotaiką. Kiekviena mūsų nesėkmė demagogiškai išpučiama. O kiek yra užsislėpusių, kurie tik ir telaukia savo valandos, kad prisiluptų iki žemės graibymo. Taigi, pilieti, dar anksti sudėti ginklus. Gali visko atsitikti. Tikėtina, teks vėl susitikti su senais sugėrovais. Jūs, pilieti, koks buvote smulkaus rango girtuoklis, tokiu ir likite – ne itin naujais blaivybės vėjais patenkintas. Savo nepasitenkinimo neslėpkite, tačiau ir nepersistenkite, neperženkite litro, kitą kartą – pusantro ribos. Ir ramiai, šeimyniškai bendraukite su visais tais žmonėmis, kurie mums anksčiau užstalėje padėdavo. Iš jūsų, kaip ir iš jų, šiuo metu nieko daugiau nereikia, – draugiškai nusišypsotų man pagyvenęs, labai ramus išblaivinimo įstaigos vadovas.

Ir vėl, tikėtina, prasidėtų prasmingas šių eilučių autoriaus gyvenimas.

...Ir tada, kai nevalingai pagalvojau apie jį, manyje tarsi kažkas sprogo.

Sutinku su specialistais, kad gėrimas – tarsi *perpetuum mobile*, dangiškoji jėga, padedanti veržtis į priekį, siekti aukštumų, ieškoti laimės.

Deja, jau seniai tuo pasidžiaugti negaliu, gurkšnoju abejingai.

Akimirką kitą daug kas atrodo pusėtinai, tačiau vos liaunuosi vartojęs, jau galvoju kitaip – itin negatyviai.

Šiurpas nukrečia nuo minties, kad siurbtelėjęs krupniko ar benediktino, po akimirkos būsiu moraliai žlugęs. Negana to, apniks liguistos būsenos.

Supratau, kad visa tai ne man – taip ir slysiu nuokalnėn svetimose rogėse.

Apsisprendžiau nedelsiant įsigyti to naujo, dar neišbandyto, bet mano širdžiai jau mielo antpilo iš degalinės vitrinos. Tai suteikė jėgų bei ryžto keisti gyvenimo būdą. Man taip reikėjo tokio postūmio.

Tikiu savo jėgomis, pažadu: ne tik atsikimšiu, pauostysiu, bet ir išragausiu antifrizą. Juk aš galiu!

5.

Lengvabūdiškai pirmosiomis dienomis pažadėjau aplankyti margaspalvę *Ulrike* (*Malerei*), jos studija – *Künstlerhaus Lukas* pusrūsyje.

Saikingai įkalęs beldžiuosi vakare, itin dalykiškai.

– *Bitte*!

Ulrike (*Malerei*) rymo prie darbo stalo, į mane net nedirsteli, – drumzlinomis akimis spokso į nugertą vyno butelį.

– Nori? – pastumia taurę.

Įsipilu.

– O tu?

Ulrike (*Malerei*) žvilgsniu parodo į šiukšliadėžę pastalėje: *Merlot*, *Merlot*, *Merlot*... Taip, jai jau gana.

– Kas atsitiko?

– Dvi valandas kalbėjausi telefonu su savo tėvu, visada taip... – atsidūsta.

– Jis iš tavęs kažko nori?

– Seniai nieko nebenori, ištisus dešimt metų su pamote eina giedoti į *Skaisčiųjų Apaštalų bažnyčią* – kasdien.

– Turbūt tavo tėtušis turi gražų balsą.

– Šūdas. Rumunijoje jis buvo geras ir visų gerbiamas chirurgas. Vokietijoje taip ir neišmoko kalbos. Dabar gieda – gaidžiu.

– Puiku, žmogus atrado save.

– Nesąmonė!

– Kodėl?

– Todėl.

– O tu, Ulrike, kuo čia tapai?

– Įpilk, – valdingai įsako.

Nesidaužiame, tiesiog išgeriame.

...*Ulrike* (*Malerei*) pravirksta.

6.

Lūpomis surenku ašaras nuo skruostų.

Susivarvinu *Merlot* likučių lašus.

Atsigulame.

Pasiguodę, dar labiau įkaistame apsikabinę.

Pasiglamžę keliamės – vangiai, nenoriai. Kad neišvėstų šiluma, lovą uždengiame keliomis apklotų burėmis.

Nuogi, mūvintys vien medvilninėmis *(100% Cotton)* puskojinėmis, be tikslo slampinėjame po vėsią *Ulrike (Malerei)* studiją.

Nedegame šviesos. Šį vidurnaktį esame susitelkę, kad vienas kito nepaliestume, gink Dieve, neatsitrenktumėme susidūrę.

Po valandėlės vėl krentame į prišildytą lovą – sustipę, pašiurpę, išdavikiškai kalendami dantimis.

– Pakalbėkime apie Dievą.

– Rytoj, – tirtėdama man pažada *Ulrike (Malerei).*

– Tada apie Šventąją Šeimyną.

– Niekada.

– Jeruzalę.

– Ne.

– Damasko vartus.

– Ne!

– Kodėl?!

– *Gute Nacht.*

Moteris deginančiai prisiglaudžia, užsimerkia.

– Tada... Labanakt.

Paseilintu pirštu iš įpročio persižegnoju, palovėje kaire ranka ieškau pustuštės taurės.

Nejau tai meilė?..

НАШЕ КИНО

– Labanakt.

– Saldžių sapnų.

Pavargusi ranka užgesino šviesą. Sutuoktiniai nusisuko vienas nuo kito.

Netrukus pasigirdo ramus kvėpavimas – užmigo moterėlė.

Grafas gulėjo ant šono ir migdėsi praeities prisiminimais: štai klestintis jo giminės dvaras – jį nusiaubė įtūžę mužikai...

Kerštо kirminas. Neapykanta. Savigrauža.

Nepavadinsi nūdienos visaverčiu gyvenimu.

...Išbarškino langus, sudaužė vitražus. Spardė fortepijoną. Nuo baldų draskė pliušą, plėšė odą nuo krėslų. Spjaudėsi, maivėsi, grasino užmušią. Neprailgus jau niokojo ūkinius pastatus, padegė arklides.

Daug vandens nutekėjo per tą laiką. Kai kas pasimiršo. Tačiau nuoskauda – niekada. Gyva žaizda taip ir neužsitraukė, nuolat primena, neramina. Galbūt todėl grafas vis sugrįžta į tas laimingas dienas, kai jam buvo vos penkeri.

Grafas atsidūsta.

Vėl mato dailių plokštelių eilę ant kambario sienos, kuriose buvo išgraviruotos datos. Tėveliai kiekvieną jo gimimo dieną matuodavo ūgį. Atminčiai prie sienos prikaldavo sidabrinę plokštelę.

Erdvus salonas. Kamerinė muzika. Svečiai. Fejerverkai parke.

Šviesu. Skaidru.

Stipriausias vaikystės išgyvenimas: geidulių nesuvaldantis tėvas parko pavėsinėje glamžo kambarinę. Ši vėliau pagimdo rėksnę – mišrūnę – šešetu metų jaunesnę už grafaitį.

Mamulės ašaros.

Valdinga močiutė, įsisupusi į vilnonį pledą, sėdi dvaro terasoje ir vograuja apie ištikimybę.

Tą kartą buvo beįsiplieskęs skandalas, tačiau svarbesni įvykiai nustūmė į paribį virš šeimos pakibusį skyrybų debesį.

Taip jau atsitiko. Nieko nepadarysi, nebepakeisi – atėjo prasčiokų valdžia: represijos, kultas, geležinė uždanga. Vėliau – viltingi suvažiavimai Maskvoje, Helsinkio Žmogaus teisių deklaracija.

Reabilitacija. Gagarino žygdarbis. Solženycino iššūkis.

Sąstingis. Blogio imperijos krachas. Laukinis kapitalizmas. Vėl sutemos...

Grafas apsiverčia ant kito šono. Pasislenka arčiau žmonos. Taip, ji jau giliai įmigusi.

Keliasi, tyliai išsėlina iš miegamojo.

Užsidaro. Kaip visada – ankštoje daugiabučio vonioje.

Patikrina: išties užsirakino, pašalinis neįeis.

Pritūpia.

Jis – žilutėlis, liesas, su stirksančiais gyvaplaukių stagarais ausyse. Dabar tariasi vis dar vikrus. Rankos glotnios, pirštai ploni.

Iš po vonios grafas ištraukia dėžutę.

Keletas varinių sagų, pentinas, apatinių marškinių raištelis, pablukusi nosinaitė – tai visa, kas liko iš praeities.

Grafas perrenka relikvijas. Jau daugel metų naktimis jis kartoja šį ritualą. Niekas apie tai nežino – vaikai, žentai, anūkai. Neįtaria ir dabartinė žmona – valdančios partijos funkcionierė. Šios metalinės saldainių dėželės turinys – vienintelė grafo paguoda. Kitos jis neturi.

Visą gyvenimą grafas buvo priverstas slėptis – nutylėti savo kilmę, pamiršti praeitį, riboti svajones. Tai nepakeliama – me-

tai iš metų tarnauti KGB pulkininku ir žinoti, kad gyvenimas galėjo susiklostyti kitaip.

Senukas atsisėda ant vonios krašto ir vėl neria į praeitį: mamulė prieš miegą šnabžda apie gerąjį Dievulį, pasakoja stulbinamas istorijas apie pasaulio pradžią ir pabaigą, Izraelį, pranašus, Jordano upę.

Grafas uždaro savo dėželę. Pastumia po kriaukle.

Sušniokščia paleistas vanduo iš čiaupo.

Grafas pripildo stiklinę. Įmeta muilo gabalėlį – ūkinio. Laukdamas kol ištirps, paima dantų pastos.

Išspaudžia sau į burną.

Nuryja kąsnį.

Kaip visada – užgertas burnos skalavimo skysčiu pastos kartėsis primena tas dienas, kai jis su seneliu dvaro darže augino salotas. Turėjo net kelias lysves. Ypač rūpestingai augindavo cikoriją. Senelis purendavo žemę, laistydavo, ravėdavo piktožoles, persodindavo, padedamas savo mažojo pagalbininko. Ištisas valandas jie drauge praleisdavo lysvėse. Klūpodavo. Niekada nepavargdavo.

Grafas pirštu pamaišo drumzles stiklinėje.

Užsiverčia.

Vienu mauku užsimerkęs išgeria.

Nusipurto.

Kruopščiai plauna stiklinę grafas, muilo žymių neturi likti. Šio konspiracinio triuko išmoko seniai, dar tada, kai specialiosios tarnybos jį siuntė (šiukštu prisiminti) su slapta užduotimi į pasienį.

Atidirbtu judesiu grafas ištraukia iš po vonios dar vieną dėžę, gerokai didesnę. Kurį laiką ilgesingai žiūri, lyg nedrįsdamas atidaryti.

Pagaliau atveria.

Netrukus stačiai ant pižamos grafas maunasi ankštas galifė kelnes, vynioja autus, užsitempia aulinius batus.

Iš vonios veidrodžio į grafą pažvelgia uniformuotas pareigūnas.

Piktas. Įtūžęs. Naftalininiu kiteliu.

Iš galifė kišenės grafas išsitraukia miniatiūrinį revolverį. Nusitaiko į atspindžio kaktą.

– Sudiev, – paspaudžia gaiduką.

Šaižus spragtelėjimas, bešūvis.

Grafas, prisidegęs cigaretę, užpučia žiebtuvėlio liepsnelę. Įsmeigia dorą žvilgsnį į klastingą oponentą. Šio veide nesuvirpa anei vienas raumenėlis. Atvaizdas išlieka orus – veik gelžbetoninis.

Taip. Visada panašiai.

Atsargiai stumia dėžes grafas po vonia. Kuo giliau paslepia.

Nebežiūrėdamas į veidrodį, pasitaiso savo naktinę kepuraitę. Susitvarko pižamą. Gesina nuorūką, išjungia šviesą.

Be garso atrakina duris.

Įtipena parūkęs į miegamąjį.

Palindęs po antklode, susigūžia į kamuoliuką.

Užsimerkia.

Ir dar kartą, prieš užmigdamas, nustemba: negi aš, adventistų pastorius, vis dar *homo sovieticus*?

7.

Po kosmetinių darbelių ar kūrybinių katarsių pasisėdėti jaukioje *Künstlerhaus Lukas* virtuvėje itin miela. Užsisėdėt ar pavakarot taipogi – nesmerktina.

Paryčiais, tirpstant pakiliai puotos nuotaikai, buvo nutarta (įdomumo dėlei) atkimšti mano atsivežto *Whisky For Men* odekolono flakoną.

– Nesimaivyk, papasakok.

– Kaip sausas vynas, – taikliai apibūdino skonį *Ute* – drąsiausia *(Instalation!)* iš degustatorių.

– Disponuoju dar kosmetiniu spiritu *Raspberry New* – jautriai odai, – pasiūlau smalsuolei – netipiškai vokietei, beje, su išpampusiais nešuliais po akimis.

– Šiam kartui užteks, vonioje turiu burnos skalavimo skysčio, – nustebina mane giliu apeigos išmanymu ir staigiai dingsta lauk konceptualistė.

Man taip ir lieka neaišku: gerklę paskalauti *Ute (Instalation)* patraukė ar ožių palupti (?).

8.

– *Genug, Hercus, ich bin vertig.*

– Kažko stipresnio?

– Vemsiu...

– *Bliat'.*

– *Was bedeutet: „Bliat"*?

Neatsargiu judesiu *Ulrike (Malerei)* apverčia ką tik atsuktą *Absolut Kurant**.

– Kur? – dairausi po stalo peizažą. – *Bliat'*, ką tik čia buvo...

– Ar manęs ieškai?

– Panašiai.

* ***Absolut Kurant*** – Absolut Kurant – *net 400 metų su skandinaviškų nuoseklumu švedai tobulina degtinės gamybos įgūdžius. Pietų Švedijoje auginti kviečiai, savitas šių vietų vanduo padeda sukurti tyriausio skonio degtinę. Ahus miestelio apylinkės degtinės mėgėjams ji yra lyg* Bordo – *vyną išmanantiems smaguriams. Dėl tos priežasties* Absolut *gaminamas tik Švedijoje. Švedai turi senas stiprių aromatizuotų gėrimų gamybos tradicijas. Anksčiau sakyta, kad aromatizuota degtinė įgauna stebuklingų galių.* Absolut *kūrėjai anksčiau už kitus prisiminė senas tradicijas. Dabar visame pasaulyje galima mėgautis ABSOLUT-iškai gera degtine, išsiskiriančia vaisių aromatu ir skoniu.*

Absolut Kurant *degtinė pradėta gaminti 1992 metais.* Absolut Kurant – *tikras netikėtumas. Ši degtinė privers jus patikėti, kad esate sode ir rieškučiomis valgote juoduosius serbentus. Aromatas ir skonis šiai degtinei suteiktas tik juodųjų serbentų pagalba.*

Geriausią skonį įgauna atšaldyta iki ledo šaltumo arba ledo gabalėliais „atleidus" jos skonį. Ši degtinė puiki ragauti po valgio, net ir su desertais. Tai madingas kokteilių maišymo komponentas. Stiprumas: 40%.

Į gėrimą žmonės reaguoja įvairiai. Nors degtinė yra narkotikas, dauguma pijokų vis dėlto negali užmigti, arba po valandos kitos nubunda, tada rausiasi, knisasi, ieško kaži ko tamsoje, šnopuoja giliai. Kiti, pavyzdžiui, niekada neužmiega.

Alutis yra gaminamas iš apynių, ir daugelį jis veikia sveikai, t. y. migdomai.

Kita vertus, norint išsimiegoti, nebūtina tapti girtuokliu.

Akademikas I. Pavlovas daugiau kaip 20 metų stebėjo girtaujantį Altajaus valstietį Kačalkiną, kuris visą laiką buvo apdujęs, durnas ir nejudrus, bet girdėjo viską, kas aplink jį dėjosi.

Įdomus būdas, kuriuo akademikas I. Pavlovas išgydė savo pacientą.

Trečią valandą nakties, kai Altajaus mieste buvo tylu, akademikas I. Pavlovas tyliai priėjo prie valstiečio Kačalkino lovos ir pašnibždomis pasakė: „Agdam".

Ir Kačalkinas liovėsi girtavęs, nors iki tol prapylė ištisą epochą: nuo Nikolajaus II vainikavimo į Rusijos sostą iki pilietinio karo ir amoralios Antantės intervencijos.

1963 metais pažangieji pasaulio laikraščiai paskelbė sensacingą žinią apie devynmetę Mariją Eleną Teljo iš Argentinos: vaikas užgėrė (iš nuoskaudos) tą dieną, kai buvo nužudytas Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentas John F. Kennedy; mergaitė, tikėtina, geria iki šiol...

Populiarus Venesuelos radijo diktorius (pavardė ir vardas žinomi), norėdamas sukaupti lėšų labdarybės tikslams, susilažino, jog negers 200 valandų.

Lažybas jis laimėjo, haliucinogeninių sutrikimų pastebėta nebuvo.

Po dviejų šimtų valandų negėrimo garsus radijo diktorius negėrė dar 10 valandų... ir susirgo nervine depresija, kuri užtruko ne vienerius metus.

Radijo diktorius (pavardė ir vardas žinomi) tik geležinės valios pastangomis ir su dideliu vargu anonimiškai išsigydė nuo šios pavojingos ir kankinančios ligos.

Amžinai geidulių draskomas ir visiems puikiai pažįstamas JAV prezidentas svarbių ir varginamų posėdžių metu staiga paskelbdavo minutės pertraukėlę.

Iki šiol nepaneigta, kad per tą laiką, kol Baltųjų rūmų administracija slampinėdavo koridoriais ar rūkydavo pakampėse, šis JAV prezidentas užsirakindavo Ovaliniame kabinete ir skubiai prisigerdavo; po to jausdavosi pailsėjęs, žvalus bei protingas – iki išnaktų pajėgus tęsti posėdį.

Praeito tūkstantmečio gruodyje Mordovijos Šein-Meidano kaime ūkio „Šviesus rytojus“ darbininkei Džordanai Fleigo pavyko laimėti grumtynes su klastingu žvėrimi.

Štai ką Džordana Fleigo kalba apie šią dvikovą:

„Gruodžio 10 dieną vakare pašėriau nakčiai veršelius ir ta proga išgėriau šampano. Namo ėjau taip pat ne tuščiomis. Buvo tamsu. Tačiau eidama šiuo keliu šampaną geriu jau dvidešimt dvejus metus ir niekada nieko nebijau.

Iki pirmojo namo liko koks puskilometris, išgėriau šampano, o tada atšokau nuo smūgio iš užnugario, ir iš karto kažkas man įsikibo į sėdmenis. Žmogus?.. Gyvulys?.. Voveraitė?.. Aš pasisukau ir užsimojau šampano buteliu. Ir čia pamačiau: vilkas! Jis mane pargriovė ir aš pagalvojau: baigta, mirtis. Turbūt būčiau nebesipriešinusi, nes žvėris mane stvėrė už gerklės...

Bet aš išgėriau šampano ir pagriebiau pabaisą už žandikaulių, ėmiau žiodyti. O jie kaip geležiniai! Dar gurkštelėjau šampano ir man iš kažkur atsirado jėgų – kairiąja ranka atkabinau žandikaulį, o dešinioji pakliuvo į nasrus. Aš įkišau

ją dar giliau ir pagriebiau už liežuvio. Matyt, tam vilkui labai suskaudo, jis liovėsi mane tampęs, ir aš galėjau atsistojusi vėl išgerti šampano.

Išgėrusi šampano rėkiau, šaukiau ir dainavau, bet niekas neišgirdo, o gal ir girdėjo, bet išsigando – maža kas naktimis man atsitinka.

Vėliau vilkau plėšrūną už liežuvio daugiau kaip puskilometrį iki savo namų, o įsivilkusi užmušiau sunkiu durų brūkliu."

Ženkli dalis šviesesnių žmonių mėgsta pasigerti skaitydami. Žinoma, sudėtinga būtų nurodyti, kuri literatūra čia tinkamiausia prie likerio ar absento. Kas vieną svaigina, kitą gali blaivyti.

Dar praeitame tūkstantmetyje rašytojas Levas Nikolajevičius Tolstojus pastebėjo, jog teiginys „Skaityti geriant, kaip ir mylėtis stovint, yra nesveika" – empiriškai nepagrįstas.

Aukščiau minėtas genijus vis primindavo amžinai abejojančiai inteligentijai: „Skaitydami nepamirškite pagerti; užgrūstos mintimis smegenys ne tik ant pagalvės šaukiasi poilsio."

Viename laive jūreiviai laikė prisijaukintą gražų ožį. Jūreiviai jį labai mylėjo. Ožys pažinojo savo globėjus, šaukiamas atsiliepdavo.

Kažkuris jūreivis kartą sumanė pajuokauti: nutvėręs ožį už ragų supylė jam į gerklę butelį romo.

Ožys pasimuistė, ėmė čiaudėti, nubėgęs į kubriką atsigulė po gultu.

Ten jis išgulėjo dvi dienas užsimerkęs, liežuvį iškišęs, nieko neėdė ir tylėjo šaukiamas.

Jūreiviai labai išsigando, kad ožys neapaktų.

Trečią dieną ožys kėlėsi, kai pasirodė denyje, visi labai nudžiugo: pakaitomis jį glostė, mylavo ir vaišino kas kuo galėdami.

Gi ožiui davęs romo jūreivis vėl ryžosi pakartoti savo nedorą pokštą: pasišaukė ožį.

Nieko pikta nenumanydamas ožys atbėgo pas jūreivį... Vos išvydęs butelį, susilaikė. Pagalvojęs, atatupstas pasitraukė ir... įsibėgėjęs puolė gundytoją: išmušė iš rankų butelį ir mirtinai šį po burėmis subadė.

Augusta Langard iš Toranseno, vaizdingo Norvegijos žvejų kaimelio, 1985 metais pagimdžiusi neišnešiotą kūdikį, pamurkė valandėlę, o po to chroniškai užgėrė. Ji gėrė, vis gėrė, netrukus jau buvo dirbtinai maitinama, bet liko tokia pat jauna bei graži, kokia buvo užgėrusi pirmąją dieną.

Gūdų žiemos vakarą Langard iš Toranseno staiga pravėrė lūpas ir tarė savo vyrui:

– O, Frederikai, turbūt jau vėlu, atnešk man kūdikį.

Langard iš Toranseno pragėrė dvidešimt metų ir viską užmiršo.

O jos duktė, kuri augo šalia, buvo jau subrendusi ir atrodė gerokai vyresnė už motiną, – tikra fiordų pabaisa.

Sunkiai ištariamo Lachoro ir jo apylinkių dvasingiausi gyventojai susirinko pažiūrėti, kaip išsiblaivys pusmetį gėręs jogas Haris Štareika.

Visą tą laiką jogas Haris Štareika, pritaikęs vamzdelio *kchečar madera-mudra* techniką, girtavo medinėje būdoje.

Prieš pusmetį truksiantį gėrimą jogas Haris Štareika kelias savaites siautėjo, o starto dieną penketą kartų praplovė žarnyną ir skrandį.

Jogas Haris Štareika palenkė galvą sau ant krūtinės, mintis sutelkė į svetimą tarpuakį ir monotoniškai kartodamas *Baam, Gaam, Zaam, Džaam, Naam, Daam, etc.* pradėjo gerti...

Vos Haris Štareika nurijo pirmąjį gurkšnį, uolus mokinys vašku užlipdė akis, nosį, įkišo jogą į maišą ir įgrūdo į būdą, užkalė lentomis.

Kai po pusmečio būdą atidarė, veik aklinai užsiūtame maiše buvo rastas nepatogiai susirangęs kūnas.

Jogą ištraukė iš maišo ir rūpestingai apžiūrėjo ekspertų komisija.

Pastebėta, kad jogo rankos ir kojos buvo sutrumpėjusios, luošos, čiupinėjant – sugrubusios, oda padengta tankiais šeriais, o galva įsispraudusi į netaisyklingos formos krūtinės daubą.

Gydytojas paėmė jogo Hario Štareikos leteną, norėjo rasti pulsą: pulsas neapsičiuopė.

Tada Hario Štareikos mokinys laistytuvu ėmė jogą lieti drungnu spiritu ir trinti galūnes, ant galvos uždėjo verdančios *kurkuma* degtinės kompresą, pašalino iš nosies ir ausų vaško kamščius, pražiodė ir ištraukė liežuvį – mėlyną mėlyną. Paskui įtrynė akis šaltmėtiniu likeriu, atmerkė sulipusius vokus.

Minia aiktelėjo: jogo Hario Štareikos akys buvo tarsi negyvos, akių obuoliai nejudėjo, lęšiukai nereagavo į šviesą.

Uždėjus jogui Štareikai kelioliktą kartą ant galvos verdančios *kurkuma* degtinės kompresą, prasidėjo stiprūs konvulsiški trūkčiojimai, nosies landos keistai išsiplėtė, kai kurios kūno dalys grėsmingai sustangrėjo, užsičiuopė dar labai labai silpnas pulsas.

Mokinys nedelsiant įpylė į jogo burną ąsotėlį *kario* spirito, privertė praryti.

Tą akimirką pusiau primerktos jogo Hario Štareikos akys atsimerkė, įgavo natūralaus blizgesio.

Po pusvalandžio nuo išblaivinimo pradžios jogas Haris Štareika, atpažinęs priešais jį sėdintį magaradžą Kajetoną Zabielską, netikėjusį, jog galima ištisą pusmetį gerti, silpnu balsu prabilo: „Na, dabar tu manim tiki?.. Baam, Gaam, Zaam, Džaam, Naam...“

Praėjus maždaug valandai po to, kai buvo ištrauktas iš būdos, jogas Haris Štareika galutinai išsiblaivė.

Todėl ir buvo paskelbtas Palaimintuoju.

Visiems puikiai žinoma populiari Rusijos gyventoja, deramai atšventusi (ir vėl ne namuose) Kovo-8-ąją, užmigo ant

geležinkelio tarp bėgių ir nepabudo net tada, kai virš jos pravažiavo keli traukinio vagonai.

Ištekėjusi moteris buvo visiškai girta. Dyzelinio traukinio mašinistas Olegas Medvedevas spėjo pamatyti tik jos baltus sportinius batelius „Adidas“, bet buvo jau per vėlu sustabdyti traukinį. Kai šis sustojo, virš ištekėjusios moters buvo pravažiavę keli vagonai.

Į įvykio vietą subėgę žmonės, vaikai bei žurnalistai iškvietė greitąją medicinos pagalbą, ir ištekėjusi moteris buvo ištraukta gyva bei sveika.

Milicininkai tą kartą nenubaudė šios Anos Kareninos už geležinkelio eismo sutrikdymą.

Tai buvo pareigūnų dovana Kovo 8-osios proga.

Ponia Eleonora Humbolt iš pramoninio Boltono (Anglija) pareikalavo skyrybų. Priežastis buvo rimta. Jos girtuoklis vyras turįs savotišką polinkį: prisigėręs iki baltųjų arklių, lopelį po lopelio tatuiruoja savo kūną.

Vesdamas vaikinas pagrįstai tikėjosi, kad būsima žmona ne tik drauge su juo ištisomis paromis pils, bet ir pamėgs *tattoo* meną. Ir nenusivylė: jaunoji jau pirmąją santuokos dieną pasigėrė ir sutiko pasipuošti pikantiškais paveikslėliais bei nedviprasmiškais užrašais. Tiesa, tam ji skyrė tik nugarą ir sėdmenis.

Bėgant metams vyras nutarė, kad to maža, ir ėmė reikalauti, kad pasigėrusi Eleonora Humbolt iš Boltono (Anglija) nebespurdėtų kaip plaštakė, o leistųsi išgražinti rankas, kojas, krūtinę.

Tada žmona sustreikavo.

Eleonora Humbolt iš Boltono (Anglija) nei geruoju, nei piktuoju nesidavė ir neleido vyrui įgyvedinti savo svajonių.

Šeimos gyvenimas pamažu virto pragaru.

Kažkurį vakarą neapsikentusi Eleonora Humbolt iš Boltono (Anglija) pamišo – pareikalavo laisvės.

Ir Boltono (Anglija) psichiatrai nedelsiant jai tą laisvę grąžino.

Stipriai apšilusi dama teatre klausėsi Charles'o Gounod operos „Faustas".

Spektaklio dailininkas buvo sukūręs įsimintinas puikias dekoracijas. Scenos gilumoje buvo matyti debesys ir vešli, žiedais nuberta pieva.

Nespėjo dar nuskambėti paskutiniai operos uvertiūros akordai, o damos gleivinė jau buvo išburkusi:

Kai siela dainuoja,
Širdis veržiasi skrydžiui –
Į kelią, į dangų,
Į žvaigždes gerti šaukia.

Apgirtęs žmogus net nuobodžioje operoje pasikeičia. Jo širdis plaka linksmiau (greičiau), iš akių spinduliuoja gerumas, judesiai tampa išraiškingesni, o mintys, mintys... jos visada tikslingesnės, doros, besvorės.

Įgėręs žmogus jautriau suvokia meną ir gamtos grožį, pagerėja jo santykiai su aplinkiniais (virsta mažiau dalykiški), kūrybinė veikla tampa vaisingesnė.

Pasigėrimas – tai ypatingas išgyvenimas, kurį sukelia ne tik palankios situacijos, bet ir vidinis nusiteikimas, priklausantis nuo pasaulėjautos, sveikatos, genų, DNR.

Štai ką apie pasigėrimo svarbą rašė iki šiol nepaneigtas evoliucionistas Charles'as Darwinas:

„Jeigu man gyvenimą tektų gyventi dar kartą, aš nusistatyčiau taisyklę – bent du-tris kartus per savaitę pasigerti; galbūt tada būtų išlikusios aktyvios tos smegenų dalys, kurios dabar yra atrofavęsi.

Netekti potraukio gerti yra tolygu prarasti laimę. Tai kenkia ir vaizduotei, o tiksliau – ima merdėti nerūpestingoji mūsų prigimties pusė."

Inžinierius Nikolajus Gogolis, ką tik sudeginęs tariamą antrąją „Mirusiųjų sielų“ dalį, užsuko į bankrutuojančią skalbyklą ir į nebylius klausimus atsakinėjo paslaptingais fragmentais. Kaip pavyko suprasti, save jis laikė vienatiniu, antstolį ir lubas – treneriu ir angelais, buvo įsitikinęs, kad pats yra klausykloje.

Tą rytą Nikolajaus Gogolio mintys ir išgyvenimai visą laiką kaitaliojosi.

Vidurdienį Gogolis, turkiškai parietęs po savimi kojas, įsikūrė ant lyginimo ožio, ėmė irkluoti, vėliau užsimerkęs pastrikčiojo ir papurtė galvą.

Antstolio pavaišintas stikline vandens, Nikolajus Gogolis prasitarė, jog jam skalbykloje atrodę, kad jis buvęs tai jūroje, tai akvariume ir bandęs išplaukti į krantą. Lubas matęs, bet nesupratęs, kad tai jo seserys dvynės. Be to, Nikolajus Gogolis tvirtai tikėjęs, kad jo dėka pasaulyje gali įsigalėti amžina taika arba kilti atominis karas, – vien todėl atlikęs kelis ritualinio pobūdžio judesius, kurie turėję įtakos visam pasauliui.

Prieš išeidamas įkvėpęs oro, inžinierius Nikolajus Gogolis dar tą pačią popietę sugrįžo į savo darbą: su atsuktuvu nepilną pamainą vikriai sukosi aplink strateginės paskirties raketas „Žemė-žemė“.

1944 metų žiemą nacių bombonešis, kurį pilotavo nepilnametis Otto fon Fridbergas, buvo nepataisomai sugadintas oro mūšyje.

Didesniame kaip 7000 m aukštyje supanikavęs penkiolikmetis pilotas Otto fon Fridbergas iššoko iš lėktuvo.

Išskleisti parašiuto paaugliui nepavyko...

Bet!

Otto fon Fridbergas įkrito į didžiulę pusnį Balkanuose, pro kurią kiaurai prasmego ir minkštai nusileido ant savo neišsiskleidusio parašiuto.

Nepilnamečio lakūno Otto fon Fridbergo organizmas krintant patyrė milžinišką perkrovą, bet berniukas liko gyvas, pus-

ALK.
43%
TŪRIO
TALPA
2220

nyje išmiegojo iki pavasario, o vėliau netgi grįžo į *Luftwaffe* rikiuotę. Ir turbūt ne tik dėl to, kad susiklostė laimingos aplinkybės: sugedus lėktuvui, išsigandęs Otto fon Fridbergas gerokai truktelėjo aviacinio spirito ir į pusnį jau leidosi su 5,2 alkoholio promilėmis kraujyje, kitaip sakant, mirtinai girtas.

Dangus, ir ne tik jis, žino apsčiai tokių pavyzdžių.

Svaigalas, kaip žinome, puikiai kitą kartą migdo. Peržengęs tam tikrą ribą, geriantysis įsikuria pastalėje ir užminga tokiu mirtinu miegu, jog neretai nebenori prabusti.

Moterims visada įdomūs yra geriančiųjų fantazmai.

Kai girtuokliams akyse ima vaidentis baltos pelytės, drambliai ar Pasaulinė revoliucija, tai dar pati nekalčiausia nusipylimo pakopa. Girtuoklių žmonos, sugyventinės, meilužės yra mačiusios ir linksmesnių vaizdų, kai mylimasis ima siautėti tarakonu, spurda, puola pro langą į viltį, griebiasi pantomimos ar liguistai pavyduliauja mėsmalei, skalbiniams, net lėtinei gonorėjai, šiai, tiesa, ne be pagrindo.

Legendinį Kubos revoliucijos karį gydytoją Che Guevarą, vos užgesindavusį cigarą, apnikdavo abstinencijos priepuoliai.

Revoliucionierius dydvyriškai grūmėsi su šia negalia: reguliariai kandžiojo savo kanopas ir tešmenį, iki šaknų nukramtydavo spenius, per pilnatį strikčiodavo ant ragų, tarėsi virstąs šonine, artimiausius bendražygius aplodavo valerijono šaknimi, šliaužiodavo kirmėlaite, švaistydavosi pūkų inkilais, riaumodavo fabriku, prekiavo sudėtingiausiais kūliavirsčiais, salto ir špagatais, nevengdavo į kaktusus susižeisti smakro, kaktos, pakaušio, etc.

Dveji metai romantiškos partizaninės kovos Siera Maestra kalnuose buvo sunkus drąsaus revoliucionieriaus organizmo išbandymas, t. y. išbandymas, kai nugalėjo atkaklumas ir valia.

Tais laikais Tekančios saulės šalyje dar nebuvo tiek geriama.

Įsimylėjęs Tanaka, turintis ir karšto moldavų kraujo, apsilipindavo dėlėmis ir kantriai trypdavo ant gatvės kampo netoli geišų pataisos namų.

Ir šis trepsėjimas skambėjo tarsi ilga, baisinga, didinga rauda. Ji išreiškė visus Tanakos jausmus, visas kančias ir kilo iki dangaus.

Tie stebuklingi garsai svaigino, degino, būrė.

Net ir šiandien, kai ypač sunku ar slegia dvejonės, susitikusios tų namų auklėtinės prisiperka suši ir sakės, pasitraukia į bambukų giraitę, atsiremia į tvirčiausią stiebą ir girdi: tebetrypia įsimylėjęs kamikadzė Tanaka ant gatvės kampo, apsišlapina...

Pakistano pareigūnai neprestižiniame Islamabado priemiesčio name pas 24 metų netekėjusią moterį aptiko daugiau nei 200 butelių. Pasak BBC, 94 buteliai buvo tušti.

Manoma, kad po namo grindimis gali būti dar daugiau tuščių butelių.

Apie butelių koloniją pareigūnams pranešė kaimynai, kurie nebepakentė iš buto sklindančių dejonių.

Vėliau išaiškėjo, kad dar 170 apytuščių butelių moteris laikė ir kitame name.

Vos prieš kelis mėnesius policija taip pat netoli Islamabado buvo aptikusi namą, kuriame jau kita netekėjusi moteris gyveno su 69 grafinais.

Visada melancholiškas Japonijos princas Matsukata (1835–1924), vos išvysdavo rūmuose sakės butelaitį, užriaumojęs puldavo į vaikų kambarį, ten melodingai švilpaudavo ir iki paryčių šlapindavosi ant žaislų.

O štai genialus prancūzų dailininkas Toulouse-Lautrec'as (1864–1901), išgėręs net ne pačią talpiausią absento taurelę, neatsispirdavo pagundai svečiuose susirasti batų lentyną ir panašiu būdu atkeršyti šeimininkų avalynei.

Abu šiuos žmones sieja tai, kad jie buvo aristokratai.

Nesaugiame Pruškove, netoli Varšuvos, gyvena gėrimo čempionas Jacekas Podmoiskis. Kasdien jis išgeria nuo 8 iki 15 litrų įvairaus stiprumo gėrimų, o neretai net 22 litrus.

Viena paslapčių, kodėl Jacekas Podmoiskis tiek daug pakelia, yra ta, kad jis tai derina su klizmomis.

Pasak čempiono, tokiu būdu jis jau ne vieneri metai gydo įsisenėjusią Bachterevo ligą – stuburo sąnarių uždegimą.

9.

Morellino (pusėtinas), *Aligote* (išsivadėjęs), *Riesling* (blankokas), *Pinot* (drumzlinas), *Gamay* (prasčiokiškas), *Retsina* (šiaip sau), *Corvinone* (vulgarokas), *Rondinella* (nebrandus), *Chiraz* (aitrokas), *Chardonnay* (rūgtelėjęs), *Agiorgitiko* (klastingas), *Grenache* (atstumiantis), *Malbec* (koktus), *Primitivo* (vimdantis)...

Štai – *Temperanillo* (nuobodus), vėliau *Syrah* (nebrandus), *Pinot noir* (primityvus), *Sangiovese* (skystokas), *Croatina* (ne koks), *Bonarda* (per tirštas), *Cinsaut* (klampus), *Carignan* (katastrofiškas)....

...*Chataux* (ryškus), *Table* (įspūdingas), *Ruge* (kerintis), *Rose* (ryškus), *Lange'Doc* ir *Bordaux* (puikūs), *Tinto* ir *Cotes du Rohne* (nuostabūs), *Selection* (neprilygstamas), *Merlot* (nepakartojamas) – šį savaitgalį viskas dera.

– Ar tau patinka bučiuotis?

Laukiu, kol į taurę išvarvės paskutiniai *Cabernet Sauvignon* lašai.

– Galiu, – statau ant stalo butelį.

Ulrike (Malerei) susvyruoja, prisitaikiusi žlegteli man ant kelių. Apkabinu ją per juosmenį.

– Šaldytuve, savo studijoje, turiu balto *Santa Rita – D.O. Valle Central*, – pabučiuoju į kaktą.

– Mrrr... – sumurkia *Ulrike (Malerei)*, dar arčiau prisiglaudžia.

– Pirkau penktadienį, Čilės.

Jos smakras ant mano peties. Akių nematau. Paslaptis, į ką žiūri.

Jaučiu, kaip *Ulrike (Malerei)* pakedena man plaukus; konvulsingai sutrukčioja po ja nelaiku užtirpusi koja.

– Tu visada toks nekantrus? – atsisuka veidu, atsargiai perbraukia pirštais lūpas.

– Kaip manai, ar ne per ilgai jis ten guli – pusantros paros?

Ulrike (Malerei) užsimerkia.

Nedelsiu, gurkštelėjęs *Cabernet Sauvignon*, drėgnomis lūpomis keliauju per skruostą, smakrą, leidžiuosi tatuiruota kaklo vena, pasiekiu krūtinę...

Į strėną įsimeta dieglys.

– Ketinau nupirkti kelis Pietų Afrikos, tačiau kamštis pasirodė įtartinas. Pameni praeitą kartą, kai apsirikome su graikišku?

Tyli.

Lyžteliu užmerktą akies voką. Patyrinėju liežuviu akiduobę. Seilėmis išpiešiu ant *Ulrike (Malerei)* veido apskritimus, trapecijas, svastikas, žvaigždes...

Pakutenu panosę. Ausies kriauklelėje sustoju.

Taškas.

– Klastingiausi yra itališki. Nesvarbu, kad *Denominazione di origine controllata*. Kiek kartų apsigavau: actas. Pažadėjau niekada nebepirkti.

Apie juos nieko poetiško nepasakytum, kaip antai, įsiklausyk: „Tai sausas raudonas vynas. Šis tamsios rubino spalvos vynas pagamintas iš europietiškų Cabernet Sauvignon vynuogių rūšies, auginamos Moldavijos pietuose, Aukštutinėje Albotoje. Šiame regione išaugintų Cabernet Sauvignon vynuogių vynas pasižymi nuostabia kvapų puokšte, kurioje švelniai išreikštas migdolų ir kvapniųjų našlaičių aromatų sąskambis. Šio vyno skonis aksominis, sodrus, o kartu saikingai aitrus..."

Tyla.

Apžioju *Ulrike (Malerei)* nosies galiuką, nestipriai krimsteliu.

Žaidžiu su auskaru antakyje.

– ...Italais negalima pasitikėti, ypač jų *Geographica tipica*. Visai kas kita Burgundijos ar Australijos vynai, niekada dar neteko nusivilti.

Pūsteliu gaivaus vėjelio *Ulrike (Malerei)* į veidą, apčiulpiu blakstienas.

Ant jos pravertų lūpų bėginėja mano pirštai.

Sustoja, apčiuopę timpteli sidabrinę auskaro galvutę palūpėje, sprigteli.

– Ką sakei? – keistai nusišypso *Ulrike (Malerei)*.

– Kalifornijos, Naujosios Zelandijos vynai yra pakenčiami. Tačiau Ahrenshoope yra vos kelių rūšių, o ir tos...

Nepatogiai išsilenkusi *Ulrike (Malerei)* dantimis atseginėja nepaklusnią mano marškinių sagą.

Apsikabinę sutartinai kylame nuo krėslo, nebeatsiplėšiame vienas nuo kito, trinamės, grumiamės liežuviais, seilėjamės, kandžiojamės.

Nebesivaldančios abiejų rankos desperatiškai kovoja su diržų sagtimis, įaudrinti pirštai ieško užtrauktukų. Stename, svyruojame, kūnai, rūbai ir avalynė šiandien mums nenori paklusti.

Apsisvaiginę *Cabernet Sauvignon & Merlot*, įsitveriame vienas į kitą, vėl bandome sagstyti, traukti, vilkti, plėšti...

Netekę lygsvaros abu griūname ant *Ulrike (Malerei)* studijos grindų. Čia dar aršiau užpuolame vienas kitą.

Vėl.

Dar kartą.

Dabar jau išties – paskutinįjį.

– *Chianti* taip pat yra itališkas, visai neblogas, – išraudusiu skruostu sausina mano išprakaitavusią kaktą *Ulrike (Malerei)*.

– Bet ne iš *Aldi*, – patiestas ant menčių tęsiu nebaigtą pokalbį. – Iš *Aldi* – šūdų šūdas, – įsistebeiliju į lubas.

– Koks skirtumas, *Chianti* visada yra *Chianti*: *Denominazione di origine controllata e garantita(!)*

– *Aldi* prekiauja tik viena *Chianti* rūšimi.

– O tu norėtum, kad sušiktoje *Aldi* jų būtų šimtas.

– Žinoma, – nenusileidžiu, kai *Ulrike (Malerei)* užsėda mano krūtinę.

– Visi vynai dabar gaminami su sulfitais.

– Nieko panašaus, – prieštarauju patirdamas, kaip pavojingai *Ulrike (Malerei)* gaktos plaukai įsivelia į mano barzdą. – *Santa Rita – Chardonnay* be sulfitų.

Vis sunkiau tampa kvėpuoti, veik dūstu.

– Tai kelkis, *lieblich HerrKuss*, ir atnešk mums be sulfitų.

– Negaliu: aš pasiduodu.

BBC WORLD NEWS

I-asis šimtas vodkos:

Mielieji, kad skruzdės yra darbininkės – ne naujiena. Bet kaip jos, gerbiamieji, dirba?

Savo vaikus skruzdės augina jaukiose prieglaudose ir lopšeliuose bei darželiuose. Prie mažylių budi auklės, kurios ypač dėmesingai juos prižiūri, maitina, girdo, išneša pakvėpuoti grynu oru ir net, pasitaiko, tvirkina. Ligotus vaikus gydo gailestingos skruzdės-gydytojos arba skruzdės-felčerės. Jos izoliuoja pacientus, slaugo, o iškilus būtinybei – ir operuoja, amputuoja sužalotas galūnes.

Skruzdės laidoja savo gentainius pagal tam tikrą ceremoniją. Nešėjai iškilmingai išneša skruzdę negyvėlę už skruzdėlyno teritorijos. Duobkasiai atsargiai nuleidžia skruzdės kūnelį į žemėje iškastą duobę ir užkasa.

Išgerkime!

II-asis šimtas vodkos:

Draugai, tylos!

Draugai, tai atsitiko Kaukaze! Seniai.

Ačiū.

Kalnų aūlo gyventojas Mahometas Ramažanovas nusprendė parduoti karvę ir veršiuką, nes užsigeidė išgerti. Mahome-

tas Ramažanovas atvedė juos į gretimo miesto turgų. Karvės parduoti nepasisekė. O veršiuką nupirko Izmailas Tuchanovas iš labai tolimo kaimo.

Mahometas Ramažanovas su karve sugrįžo namo.

Kitą rytą, kaip paprastai, išvedęs karvę į ganyklą, Mahometas Ramažanovas išėjo į darbą. Grįžęs vakare, gyvulio ganykloje neberado. Nors buvo sukeltas ant kojų visas aūlas, paieškos nieko nedavė. Mahometas Ramažanovas nutarė, kad karvę bus sudraskę laukiniai žvėrys, bet pasipriešinimo pėdsakų nesimatė.

Dėl visa ko Mahometas Ramažanovas nuvyko į tą kaimą, kur pardavė veršiuką. Nepaprastai jis nustebo, kai Izmailo Tuchanovo kieme pamatė savo karvę su veršiuku. Nuėjusi dešimtis kilometrų per kalnus, laimingoji karvutė susirado savo veršiuką. Už tai Mahometas Ramažanovas atkeršijo Izmailui Tuchanovui ir visai jo giminei.

Gerk, nesilaužyk!

.....

III-asis šimtas ir dar šimtas vodkos:

Patylėk, gerai?!

Tylėk, aš tau sakau!

Arkliui gamta taip sutvėrė akis, kad jis, nuleidęs galvą, ganydamasis gali viską matyti, kas dedasi aplinkui. Tai gelbėdavo, ne paslaptis, laukines arklių kaimenes nuo klastingai užgriuvusių priešų.

Arklys mato geriau už žmogų naktį, bet netikėta ryški šviesa jį apakina labiau nei mus. Tačiau ryškius saulės spindulius arklys pakelia ramiai, net neprisimerkia nuo jų.

Gerk, *suka*! Gerk, *bliat'*, tau sakau!

Va, gerai. Gerk visą! Visą gerk!

.....

.....

IV-asis šimtas vodkos, hašišas ir alaus:

Ko žiūri?! Ko žiūri čia?!
Durniai!
Patrauk ranką, aš *tau* sakau!
Pidaras!

Ei, *pidaras*, viename iš Koralo jūros archipelagų, netoli Australijos pakrantės, gyvena skraidančios gyvatės! Jos įsigauna į palmę ir krenta į karštą smėlį! Čiabuviai jau seniai priprato prie akrobačių! Tik mokslininkai dar nežino, kaip paaiškinti tokią neįprastą elgseną!

Davai, bliat', kurva, nachui! Suka, bliat'!

.....
.....
.....

– Loreta, nereikia!!!
– Laikykite jį!
– Vyrai, darykite gi ką nors!
– Kirvį! Žarsteklį iš jo atimkite!!!

.....
.....
.....

Autoriaus pastaba:

Ryškiai ir su pasipiktinimu pavaizdavau aš šį nusikaltimą: apiplėšti senutę, kurios vos keli skudurai, apiplėšti ją nepaisant to, kad niekas ekrane nesielgė su svečiais taip meiliai kaip ji, apiplėšti ir nužudyti tuo metu, kada ji prašė pagalbos ir pasigailėjimo, – tai reiškia iš tikrųjų neturėti savyje nieko žmogiško, tai reiškia būti net ne žalčiu, o tiesiog niekingu žalčiapalaikiu.

Žmogus turi save gerbti, turi būti stiprus ir išdidus, o ne atiminėti iš silpnų senučių paskutinį jų daiktelį – gyvybę.

XX amžiaus 4-ajame dešimtmetyje *SSSR* (*NKVD kvietimu?*) aplankė lietuvių inteligentų delegacija, į autokrato valdomą Lietuvos respubliką parvežti stulbinantys kompozitoriaus, pianisto ir dirigento Balio D. įspūdžiai:

„Ten (Tarybų Rusijoje) teatras neatsilieka nuo gyvenimo ir tikrai yra kultūrinio gyvenimo vadovas. Juk ten kiekviename šiek tiek didesniame fabrike yra salė, estrada, kur ruošiami koncertai ir vaidinimai. To pasekmė aiški: darbininkas, užuot girtavęs, visai kultūringai praleidžia laiką."

Išlydėtas į pensiją *KGB* veteranas neretai savo karjerą pratęsdavo sargaudamas kurioj nors mokslo-švietimo ar kultūros įstaigoje, greta nenuspėjamos Lietuvos TSR inteligentijos.

Parą išsėdėti skersvėjyje prie turniketo nebuvo sunku, tačiau net ir čia sovietų saugumietį tykojo tam tikri pavojai, dažniausiai, gastronominiai.

Nevengiantys Vasario 23-iąją ar Gegužės 9-ąją darbo vietoje įkaušti inteligentai nepraleisdavo progos pavaišinti ir įstaigos vartus saugantį *KGB* veteraną.

Degtinės stiklinę sargas iš kikenančio LTSR inteligento (nuosaikiojo rezistento) priimdavo dėkingai ir nedvejodamas, tačiau visada uoliai apuostydavo vyną, alų ar šampaną – įtartinai geltonspalvius skysčius.

Lietuvių kilmės Australijos mokslininkai tyrė tris aborigenus, kuriems per parą pakakdavo vos litro alaus ir jie jautėsi puikiausiai – girti kaip pėdai.

Aparatais užfiksuota, jog šie gėrimo asketai po kelių gurkšnių alaus pasinerdavo į giliausio apsvaigimo būseną.

Alaus litras, išgertas trise per parą, prilygo kanistrui spirito, kurį baltas žmogus dažniausiai įveikia per pusdienį.

Pasikartosim: geriant svarbu ne tik kiekybė, bet ir kokybė – dvasinis nusiteikimas.

Į Rytprūsius (Kaliningrado sritį) lietuvių delegacija gabeno kultūrą: pasiklydo, suradę *prisabačino* atminimo lentą Karaliaučiaus universitete, tada vėlavo meną parodyti. Prailgus susirinkusiems laukti, pagaliau uždainavo, grojo, improvizavo, paplojo (sau) Kaliningrado filharmonijos kirchėje. Čia pat, uždarame bankete, vaišinosi ir minėjo, santūriai, be tostų.

Temstant suskubo namo.

Grįžinėjo Tėvynėn pro Tilžę... Beje, talentingas saksofoninikas, išvogęs bankete nesuvartotą degtinę, visą kelią pravėmė autobuso *galiorkoje*.

Pasienyje (Sovietske) *dutty free* ne vienam Lietuvos kultūros veikėjui aptemo sąmonė: tekilos litras – doleris (!), romas – du doleriai (!), viskis – pusantro (!), konjakas (!) – du, etc.

Forsavus muitines ir Nemuną (kirtus Rusijos-Lietuvos sieną), sumaniai investavę honorarą delegacijos nariai (ypač vadovas) iš džiaugsmo (be pasisekimo) užriaumojo.

Keliu važiuodami laimingi ir pasišūkčiojantys strakaliojo „Užsakytas" autobuse, glaustėsi, mylėjosi, kumščiu auklėjo meilužes, nesavanaudiškai gerbė ir taikėsi kuo efektingiau įsigytais buteliais susidaužti, – jei taros stiklas nuo smūgio pažirdavo duženomis, delegatai nemanė liūdėti, tiesiog iš po sėdynių traukdavo kitą – nesvarbu kelioliktą litrą; stačiai Rojus ant ratų.

Ambicingi sostinės dailininkai įkūrė grupę, galerijoje pakabino parodą, dvasingą, sodrią, eventualiai skirtą priblokšti Niujorką.

Įvykio proga sukvietė jaukiai pasibūti savus, prijaučiančius vertintojus, net pavydinčius: ankštame Vilniaus senamiesčio kiemelyje (po atviru vasaros dangum) iškėlė talpų tabernakulį – akvariumą pingvinams (?); skliding pripildė legendiniu *Royal* (olandišku), žaliai nudažė sirupu (suomišku).

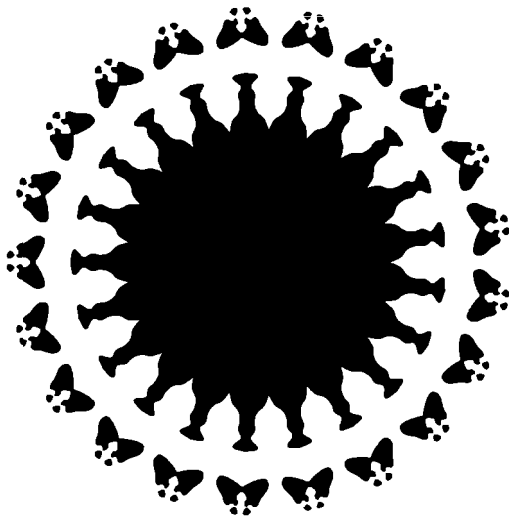

Laikyti nuo -5° iki + 25°C

DEGTINĖ

Alk. 40% **tūrio 0,2 l**

77 05 22 733

Besimaivančių neatsirado, kukliausi nesidrovėjo: pasistumdę sėmė drąsiai spiritą plastikiniais puodeliais, stiprinosi atokaitoje – tercetu, solo...

Saulei nenusileidus, jautriausi aptiko Jeruzalės raudų sieną, mažiau dalykiški – asfaltuotą pliažą, o ištvermingiausi oratoriai iki paryčių krikštijo vienas kitą skambiais subinių vardais.

Besibaigiant daugiadienėms išgertuvėms poetas-ekologas buvo vis dar eiklus, tvirtas, šviesaus proto ir santūrus.

Susikaupimo akimirką, pareigingai apsisprendęs netrukus nuo baro kilti ir eiti į namus, jis šventai įtikėjo, kad prieš kelionę „penkiasdešimt gramų niekada nepakenks".

Panašiai ir atsitiko: po kelių valandų prie baro smigęs poetas-ekologas nubudo, o tada, ritualiai šūktelėjęs „Vau!", išaukštino save kaip „ne paskutinę *Пі* visatoje"; ta proga toli nenuėjo.

Niekuo neišsiskiriantis troleibuso vairuotojas kasryt keldavosi anksti. Kiūtindavo į darbą. Vėliau, apsukęs *eliolika* ratų aplink miestą, į daugiabutį sugrįždavo jau po vidurnakčio.

Įkalęs namuos buteliuką, keletą kartų kumščiu stukteldavo veidan žmonai – profilaktikos dėlei.

Tada puldavo prie devynaukščio lango ir šį atvėręs Karoliniškėms spiegdavo: *Все в доме – пидарасты!!!*

Artistė į gastroles užsienyje išsiruošė mokėdama angliškai ir prancūziškai, o rusiškai tik šiaip sau, vos vieną kitą žodį.

Artimiausiame pasienyje, prispyrus gamtos reikalui (sisi, t. y. *„посать"*), kitakalbio muitininko įsidrąsino pasiteirauti: *Где тут можно по... сосать?*

Kas po to pasienyje atsitiko artistei, žinoma, neturi nieko bendra su teatro gastrolėmis.

9-ajame XX amžiaus dešimtmetyje provincijos dramos teatro gastrolių sostinėje metu apšvietėjas Puškinas ir sce-

nos mašinistas Turgenevas (lietuviakalbiai sentikiai) pateko blaivyklon. Kai rašant protokolą paminėjo savo pavardes, akimirksniu gavo į galvą nuo baltarusių kilmės pareigūnų, įtarusių, kad provincialai iš jų tyčiojasi.

Dar tą patį vakarą į išblaivinimo įstaigą Puškino ir Turgenevo atėjo vaduoti bendradarbis, šio pavardė buvo taip pat ne iš paskutiniųjų – Vorošilovas.

Kažkuriais metais alpinistų grupė iš Lietuvos TSR pirmą kartą įkopė į Kazbeko kalną Kaukaze, iškėlė vėliavą.

Triumfo akimirką drąsūs vyrai susivokė, kad šia istorine proga neturi iš ko gerti, giliai nusiminė. Tada kalno viršūnėje padūmoję, sentimentaliausi prisiminė Tėvynėje paliktas žmonas, mylimąsias, o apsičiupinėję netrukus jau ragino siurbtelti iš ragų, iškilmingai, su tostais, beje, kaip ir dera Kaukaze.

Štai pavyzdys iš praktikos.

Ta, apie kurią čia kalbama, buvo vidutinio amžiaus moteris. Dieną ji dirbo našioje „Kuro aparatūros" gamykloje, vis ketino po pamainos rūpintis šeima. Svaigalai jai buvo deficitinė prekė: sakėsi neturinti tiems dalykams laiko. Bet gerai savijautai laiko turėti būtina. O jai tos savijautos tikrai reikėjo.

Į pagalbą atėjo sumani bendradarbė, atskleidusi paslaptį, kaip ji pati tapo tokia šmaikšti ir žvali. Tai nebuvo koks negirdėtas receptas, bet kaip tik jis tiko mūsų vidutinio amžiaus moteriai.

Iš pradžių moteris ėmė naudotis draugės patarimu nenoromis ir skeptiškai. Tiesa, viską darė tiksliai ir pagal tvarkaraštį. Tai nebuvo sunku, nes „Kuro aparatūros" gamykloje buvo įpratusi dirbti preciziškai ir sąžiningai.

Laikas nebuvo sugaištas veltui. Jau po kelių savaičių sėkmė buvo tokia stulbinama, kad net pažįstami ėmė ją klausinėti, kas atsitiko.

Bendradarbės receptas buvo štai koks: prabudus ryte susipilti penkiasdešimt, veik neliečiant dantų ir gomurio; pietų

pertraukos metu – šimtą, švelniai suvilgius dantenas; o vakare... galima gerti kiek širdis geidžia, beje, nepamirštant kas valandą praskalauti tonzilių.

Tiesa, reikia pasakyti, kad šis receptas tinka ne visoms šalies gamybininkėms. Mūsų moteris, nežinodama savo organizmo savybių, tiesiog pasinaudojo paslaugios draugės patarimu. Gerai, kad jos gerklė nuo gimimo buvo sausa; priešingu atveju kosmetinės procedūros nebūtų taip laimingai pasibaigusios.

10.

Küntstlerhaus Lukas – medinis. Garso izoliacija – ne pati stipriausia šios pajūrio vilos pusė.

Už sienos jau kelias valandas krebžda, dūsauja.

Girdžiu dviejų žmonių balsus – nieko nesuprantu, gal tik tai, kad kaimynę *Sünje (Prosa)* kažkas aplankė.

Baiginėju savo *Merlot* litrą. Šiandien šiek tiek atsilieku nuo įprasto grafiko: septynios valandos vakaro, o aš dar neprisikasiau iki antrojo.

Ahrenshoopo kurorte dienos planas paprastas iki graudulio: keliuosi apie dešimtą, išsiverdu kavos, parūkau. Tada vasarojančio pensininko žingsniu pajūriu einu link vienintelės parduotuvės.

Ištikimai perku trejetą litrų *Merlot* + kažko „mandresnio", *Westpoint* tabako, sūrių.

Grįžinėju vėl pajūriu, gintarų nerenku ir neieškau. Visa tai trunka nei daug, nei mažai – dvidešimt minučių.

Apie dvyliktą jau sėdžiu prie kompiuterio. Penktą pakylu, kad atsikimščiau *Merlot*.

Gurkšnoju, skaitinėju, taisau, kastruoju.

Apie pusę septintos vakaro – pelnytas užmokestis: antrasis *Merlot*. Jį galima vartoti su *Deutscher Camembert (30% Fett i. Tr.), Bergader Edelpilz (50% Fett i. Tr.), Saint Albray (60% Fett i. Tr.),* etc. sūriais.

Už sienos balsai nutyla. Tikėtina, žmonės leidžiasi laiptais.

Įsiklausau – laukujos durys netrinktelėjo. Taip, užėjo virtuvėn.

Metas įsijungti televizorių. Ne, verčiau pasiklausysiu muzikos; iš *Künstlerhaus Lukas* bibliotekos atsitempiau visą šūsnį *CD.*

Užteks, šiandien muzikos neklausysiu, – nepateisinamai pamiršau, kad antrasis *Merlot* dar neatkimštas.

Merlot, Westpoint tabakas, *JOB* gilzė, *Emental* sūrio kąsnelis.

Įpusėjus ima kirbenti, ar nevertėtų nusileisti virtuvėn, atseit užsimaniau išsivirti kavos.

Išties, dienos darbai baigti, galima apsižvalgyti, pasižmonėti.

Imu kavos, kavinuką, kad tuščiomis neatrodyčiau, jog ieškau draugijos. Aš nieko neieškau: nuotaika – pakili, artikuliacija – pasitikrinu – taip pat savo vietoje.

Neapsirikau, virtuvėje *Sünje (Prosa)* sėdi už stalo su savo svečiu. Atkimštas vyno butelis; kokios rūšies, perskaityti nespėju.

– *Heil, Hercus,* susipažink, tai mano draugas *aus Leipzig.*

Vaikinas taip pat mažametis, sėdi kukliai kamputyje.

Ištiesiu dešinę, jis atkiša kairę.

– *Wolf (Multimedia),* – prisistato.

Mane sodina už stalo. *Sünje (Prosa)* pripildo taurę.

Šnekame niekus.

Netrukus man pasidaro labai gėda, nesivaldau, nebesugebu atitraukti žvilgsnio nuo magnetizuojančio *Wolf (Multimedia)* dešinės rankos protezo.

Protezų esu matęs įvarių, bet šis – protezų protezas: korpusas juodas, žavus ir (atrodo) lengvas, anomaliai (tikėtina) patogus, užsibaigiantis įspūdingų gabaritų metaliniu kabliu. Šis įrankis – protezo apoteozė – pelnytai pajėgus sukelti šiurpą net pavojingiausiam psichopatui.

Valdausi iš paskutinių.

O taip norėčiau apuostyti, pačiupinėti, išnarstyti *Wolf (Multimedia)* protezą.

Deja, įgimtas takto jausmas ir buržuazinis padorumas kliudo priešais sėdinčiojo paprašyti šios juokingai menkos paslaugos.

Atrodo, kad vynas veikia. Pertraukęs kažkokią nereikšmingą *Sünje (Prosa)* mintį, įsidrąsinu ir be užuolankų teiraujuosi *Wolf (Multimedia),* kokiu būdu šis, likęs vienas, atsikemša vyno butelius.

Mano smalsumas *Wolf (Multimedia)* nenustebina, greičiau pradžiugina. Jis tuoj pademonstruosiąs, juolab, kad jau metas atkimšti jo atsivežtą *Malbec (1500 ml).*

– Yra keli būdai, – dalykiškai aiškina *Wolf (Multimedia).* – Pirmasis, – čia jis kabliu prispaudžia butelio liemenį, o sveikąja ranka rodo, kaip galėtų įsukti, o vėliau ir ištraukti kamščiatraukį. – Ir antrasis...

Nespėju susivokti, *Wolf (Multimedia)* išdirbtu judesiu atsuka kablį, apverstą įmontuoja į protezą, užfiksuoja – baigta.

Stebuklas: vietoj kablio protezą dabar pratęsia kamščiatraukis. Jis ne mažiau žavus kaip jo Siamo dvynys: nikelio smaigalys blizga, akina. Kilus būtinybei, jį galima panaudoti kaip durtuvą.

Neįvertinau, *Wolf (Multimedia)* – rimtas žmogus.

...O kaip meistriškai, dešiniąja suspaudęs butelio kaklą, jis įsuka į gerklę kamščiatraukį...

Pokšt! – *Malbec* nugalėtas.

– Papilstyk, – paragina ne mažiau už mane priblokštą *Sünje (Prosa)* triumfuojantis *Wolf (Multimedia),* jo akys pamišėliškai sublizga.

Aš – patenkintas.

Kažkur giliai giliai šmėsteli: o jei naktį, per pilnatį, neduok Dieve, *Wolf (Multimedia)* metaliniu kabliu pasibels į mano studijos duris...

Didžiausia pareiga – būti žmogumi žemėje! – nevalingai blaivioje galvoje šmėstelėjo kažkur nugirsta mintelė.

– O aš, laikykitės, ne tuščiomis! – šūktelėjęs išvirto iš traktoriaus kabinos hipnotizuojamo žvilgsnio Bobis Gureckas.

– Susitarėme birželio pabaigoje, – piktai prisimerkė kuklaus vasarnamio šeimininkė Džeinė Zagulskienė; apylinkėse sklido negeros kalbos, kad laisvalaikiu ši asociali nepilnametė verčiasi melagingais liudijimais teismuose.

– Mes, gaspadine, neskubame, – patikino siaurapetis Bobio brolis dvynys Aristidas Galva, jis taip pat keturpėsčias ropštėsi iš traktoriaus.

– Bet, ponai, žmonės tvirtina, kad žolę ūkininkai pjauna tik po švento Jono, – bandė apeliuoti į nelauktų talkininkų sveiką protą Džeinė Zagulskienė.

– Dievulis duos, ir Petro, Izidoriaus, ir šventų Jonų sulauksim, – neabejojo veidu puolęs ant žemės Bobis Gureckas. – Visų šventųjų, gerbiama *ponička*, šią vasarą sulauksim.

– Nešk, motin, agurką, puodelį, – paragino atgavęs lygsvarą raukšlių išvagoto kaklo Aristidas Galva. – Žiūrėk, alkaną žvėrį pakeliui nutvėrėme, – žaismingu mostu švystelėjo ant žemės tuščią benzino baką. – Ir ištroškusių našlaičių nepamiršome...

– Bet, ponai, gerbiamieji... – Džeinė Zaguskienė mintyse pamėgino suskaičiuoti iš priekabos pažirusias suvartoto alaus amforas, deja, būdama menko išsilavinimo, pametė skaičių.

– Kas čia? – tingiai sagstydamasis antuką išslinko iš vijoklio Narimantas Klecko, nepilnametės Džeinės Zagulskienės sugyventinis. – Ko reikia? – aksominiu baritonu rūsčiai pasidomėjo svečių apkūnus personalinis pensininkas.

– Žolę, kaimyne, skusim – pamiršot? Aną kartą prie šulinio išmeldėt: „Tik su skrituliniais pjūklais, tik su skrituliniais pjūklais," – pyktelėjo ant nenuovokaus nusipelniusio medicinos darbuotojo kietasprandis Bobis Gureckas.

– Šįryt? – taisėsi savo raginius akinius trumparegis Klecko.

– Ne iš karto, – ėmė raminti Bobis. – Gal ne šįryt-šiandien, bet po švento Jono tai tikrai jūsų sode pašienausim, su skrituliniais pjūklais per babilius pereisim. O gal nebereikia pagalbos?! – grasinamai užsimojo ant Narimanto sunkia ranka Bobis Gureckas. – Tai ar laukėt talkos?!

– Žinoma! – patikino medikas. – Galvojom... Džeine, ko stovi, tempk talkininkams avansą, – laiku susivokė sugyventinės tėviškėje vasarojantis kardiologas-konsultantas Narimantas Klecko. – Judinkis, daržan žmonės atvažiavo, laukia!

– *Bliat', bliat',* – tylomis ėmė aimanuoti daug vargo gyvenime patyrusi Džeinė Zagulskienė, – mėnesio pradžia, vos vasara prasidėjo, o jie prie avanso it skėriai, vargas man, našlaitei, ta žolė sode...

– Susipažinkit, vaikinai, svečias, – pristatė nedrąsiai iš pakrypusios išvietės išsmunkantį dailaus sudėjimo *masculinum* Narimantas Klecko. – Pasiklydo mūsų miškuose žmogus, priglaudėm šiąnakt.

– Liolekas. Turistas, – kukliai prisistatė užtinusių akių svečias iš Lenkijos. – *Sex*, – padvejojęs patikslino.

– Pirmą kartą, Liolekai? – pasidomėjo Bobis Gureckas, turėjęs, žinoma, galvoje lauko išvietę.

– Ar patinka Lietuva? – smalsavo visada žingeidus Aristidas Galva. – Nemeluok, niekše, gražus mūsų kraštas!

– Avansas, – Džeinė padrebindama ranką pylė į banzino baką neišsenkantį dėkingų Narimanto Klecko pacientų honorarą – viso gyvenimo santaupas.

– Firminė zaraza: iki pačių vožtuvų patvino, kokteilis, – aplaižęs bake pamirkytą pirštą diagnozavo daktaras.

– O čia – daktaro zarazai užgerti, – likeriais-trauktinėmis papildė plastmasines alaus amforas. – Stiklinės, – po skaistašakiu kaštonu paskubomis serviravo atridentą kelmą Džeinė Zagulskienė.

– Ei, tu, sėsk šalia, – kilniaširdiškai pakvietė pritūpti dvejojusį užsienietį Bobis Gureckas, jis Džeinės valdose pasijuto savas.

– Padarom, – pripildęs iš bako svaigalų stiklines neketino delsti kardiologas-konsultantas Narimantas. – Na, jaunime, ginklu gerbk! – vis tik patingėjo nuo žolės pasikelti trumpakojis daktaras.

– Man, vyrai, niekada meškerioti nepabosta – grynas oras, tyla ir ramybė, – svajingai prabilo, piktai patraukdama hašišo suktinę Džeinė Zagulskienė, staiga uždainavo:

Ant kelmo sėdau, gražiai dainavau,
Arielką gėriau, raudona buvau.

– Tiksliai, – nematė prasmės prieštarauti pavėsyje besispjaudantis Bobis Gureckas. – Meškeriojimas ir pelikanui, ir saugumiečiui, ir eiliniam durniui organizmą atgaivina, atstato jėgas. Aš, vos atsiduriu šalia vandens, užmirštu rūpesčius, teistumą.

– Sutikite, – įsiterpė nepatogiai po savimi parietęs kojas Aristidas Galva, – kad meškeriojimas ugdo ištvermę, atkaklumą, vikrumą ir, nebijau pasakyti, šaltakraujiškumą.

– Aš, – atviravo nusišnirpštęs į skverną kardiologas-konsultantas Narimanatas Klecko, – gamtoje tampu linksmesnis, žvalesnis, pastabus, tai ir operacinėje man vėliau praversdavo.

– Taip, – kulno odą lupinėjanti antrino sugyventinio minčiai Džeinė Zagulskienė, – ir baltarankėms, ir nekaltoms merginoms meškeriojimas teikia malonių išgyvenimų. Pavasario, vasaros, vėlyvo rudens ar žiemos meto grožis, nuošalūs upių ir ežerų užtakiai, rytmečiai ir saulėlydžiai prie vandens, dienos ir naktys, praleistos gamtoje, prie laužo, ir pagaliau kaip atpildas už ištvermę – pagauta ir išvilkta ant kranto žuvis.

– Neužlaikyk, – gnybtelėjęs Džeinei į šlaunį perspėjo užtarnautai poilsiaujantis daktaras Narimanatas Klecko. – Ginklu gerbk! – nepamiršo paraginti įsidvasinusius romantikus.

69% vol

Penktadienis

– Nuvykstu į Mozūrus. Vidudienis. Šviečia saulė ir aš, nesitikėdamas nieko pagauti, persikeliu į kitą ežero pusę, išsimaudysiu. Plaukiu peteliške, velku blizgę, leidžiu ją kuo giliau į dugną, gelia pimpalą... Ties ežero viduriu – skausmas: užkliuvo, turbūt, už žolių. Palengva tempiu blizgę. Kaproninis valas stiprus, pavadėlis taip pat patikrintas. Suku į save ritę. Žiūriu, blizgė slenka. Kyla, užkibo. Ir štai – po dviejų valandų – išvelku leisgyvį laimikį – 39,8 kg.

– Ne, Liolka, dama atsitiktinai tau užkibo.

– Nei graibšto, nei kablio neturėjau, rankomis į krantą iškėliau.

– Skiedi, – vis prieštaravo skeptikas Aristidas Galva. – Meluoji! – saikingai įsiplieskė.

– Prisiekiu! – dievagojosi turistas.

– Meluoji!

– Ne! – persižegnojo, pabučiavo kabėjusį ant kaklo kryželį.

– *Pyzdyš*! – spyrė, nepataikė užsieniečiui į blauzdą paūmėjęs Aristidas Galva.

– Vaikinai, – elegantiškai sprigtelėjo į pripildytos stiklinės sienelę Džeinė Zagulskienė. – Hop, – nelaukdama palydos užsivertė sklidiną stiklą. Atsiraugėjo, puolė bartis:

Seni diedai pasigėrę
Už barzdų vadžiojasi,
Damlisa damdalisa,
Dam dam dam dam damdalisa,
Už barzdų vadžiojasi.

.....
.....
.....

– Meškerioju Nemune... Keikiuosi, iki vakaro nė vienos nepagavau. Temsta, saulė jau nusileidusi. Užmetu dar kartą. Žiūriu, už žolių supliaušk ėjo. Jaučiu: stiprus smūgis. Per dešimt minučių ištraukiau devynias – dar jaunas, po kokius 20–35 kg.

– Ei, turistas, nesnausk!

– Tik užsimerkiau.

– Nedrįsk!

– Pernai, čia netoliese... Dangus apsiniaukęs, atrodė tuoj lis, sušiks visą rytmetį. Išsiyriau į ežero vidurį, užmečiau. Timpt. Ištraukiu – 45 kg. Ne, galvoju, užmesiu dar. Ir vėl: timpt. Ištraukiu – 73 kg. Vėl užmetu... Kur bemetu, tiesiai į nasrus. Per valandą pagavau 64, kurių kiekviena svėrė nuo 16 iki 79–80 kg.

– Ei, Liolka nemiegok! Liolekai!

– Aš!

– Duok stiklinę.

– Meškerioju su medikais *DDR*, po konferencijos... Taip, su tinklu gaudėm. Traukiu, netikiu – keturių metrų. Krante pasveriam – lygiai 140 kg. Atveriu žiaunas, ten – auksinis žiedas su įpjaustytu įrašu: „1230 metai įleido imperatorius Fridrichas II Barbarosa.“ Vėliau nusprendėm, kad ji turėjo ne mažiau kaip 875 metus.

– Kuris įleido?

– Barbarosa.

– Kas?!

– Persenusi, kekšė, sakau, buvo!

– Šūdas.

– Tarnavau šalia Maskvos, Carycine dislokavomės. Generolas man: „Važiuosi meškerioti.“ Atvežu. Tik smeigtelėjau žeberklą, traukiu – baltas ir ilgas lenda. Šiurpas pautais perėjo: akys žvairos, piktos, nasruose – liežuvis. Išvilkom su generolu ant kranto – 7 metrų *kurva-matka*. Ir daili sidabrinė plokštelė po peleku: „Įleido – Leninas.“

– Kas įleido?

– Kam reikėjo, tas ir įleido.
– Visi turit?
– Nesiskundžiam.
– Važiuojam!..

Trečiadienis

Atsibusk žmogau, pakelk akis savo,
Ej' atsiveizėk, ką tau Dievas sako:

Sako tau Dievas, tu mane apleidai,
Visų bjaurybių, visų piktybių visų dasileidai.

– Kelkis, gana! Girdi?! Stokis, tau sakau!
– Ką?
– Glauskis, į kamieną atsiremk... Tu pasakyk: man patinka jaunos, Ari...Aristidui – lygaus plauko, plokščiomis krūtinėmis, Bobikui, kai smakrą dengia pūkeliai...
– Žilstelėję.
– Ne durnas, Bobi, žilstelėję... O tau, Liolka, kas patinka? Kas tau, Lioliunia, patinka, a?!
– Liolia...
– Nesislėpk, visi savi.
– Lio...
– Tu – Liolekas, turistas?
– Liolekas.
– Tu-ris-tas – Liolekas.
– Greitas – niekšas... Yra ištvermingesnės, patirties...
– Nesiginčysiu. Bet mes gi – žmonės. Pramoga – ne patirtis. Gyvas daiktas, galvą, širdį turi, jausmus ir klubus. A?.. Ką, *bliat'*, atsakysi?

– Buvom. Liolekas ir sako: pagyvenusios – ištikimos. Švilpi, puola, *kurva*, pas Lioleką, kur tamsu.

– Ne, Lialia, čia ištikimybė ne svarbiausia, atvirkščiai. Ištikimybė, *bliat'*...

– Laisvalaikiu, *pierdole*, nereikia. *Kurwa*, gal ir šiaip sau – *na chui*, pakentėt, *pierdole*, galima. Bet vėliau, *kurwa*, slegia, *pizda*, nervina: tas *jebanny* padaras glaustosi, maišosi, inkščia, *kurwa bliat'*...

– Aš, nepatikėsit, dėl plokščių padų pamišusi.

– Kas?

– Tu apie ką, Džeine?

– Apie jį.

– O mes?

– Mes... Mes taip pat. Apie ką?

.....

– Kelk, dukrele, pamigai,
Lelijėle, pamigai,
Kelk, mano dukrele,
Drobių audėjėle!

– Guldyk švelniau Zagulskienės galvą, kojas suglausk. Atsargiau ridenk, ne kopūstas!

– Įpilti?

– Tai *ne!*

– Seniai būčia atsikėlus,
Į stakleles insisėdus –
Skaudė man galvelę
Per visą naktelę.

– Džeine, tu nori? Džeine...

– Kur mūsų jaunoji?

In stakleles insisėdau,
Per langelį pažiūrėjau –
Pamačiau, pažinau,
Kad mano bernelis.

– ...Matau pro veidrodėlį: suka „Golfas“, nemažinu greičio. Atvaro „Audi“, jaučiu – lenks mane. Paspaudžiu, boba atsilieka. Numetu koją, važiuoju ramiai – dvylika – neskubu, niekas nelaukia. „Audi“ vėl lenks. Apsidairau: iš dešinės penkiolika eina pro mane „Golfas“, o priešais – tralas be avarinio stovi. Grūdu pedalą, mano „Toyota“ nestoja, šlapdriba, naktis – nieko kalnuose nesimato. Svarstau: bus kaip bus. Spusteliu, posūkis. Tada: suktukas į vieną, į kitą pusę, į uolą, nuo skardžio, į šlaitą, per akmenis...

– Gyvas likai?

– Tai *ne*, *bliat'*, numiriau.

– Apie antrą prie Žaliojo stabdo mentas. Ne, gėręs nebuvau, kaip dabar – kelis alaus butelius. Paduodu teises, techninį. Kur draudimas? Ne mento reikalas. Gerai, išlipsiu. Einu. Ne, pūsti neprašo. Draudimas. Kur, sakau, parašyta?! Rodo. Tu, pidaras, man čia nekaišiok šūdpopierių, tokių klinikos šikinykuose apstu. Aiškina, labai grubiai. Mandagiai primenu: vėluoju pas ligonį, daktaras. Nesiklauso. Rašo protokolą: priekinis žibintas neveikia, nėra gesintuvo, vaistinėlė nesukomplektuota. Apsitriesk, baudos nemokėsiu! Draudimas?! Ir kyšio negausi, apsišik, ožy, nieko negausi. Kodėl neprisistatei? – klausiu. Mikčioja. Pavardė, kokia tavo pavardė?! – tyli; tas myžnius tik apie penktą ryto mane paleido.

– Nieko sau!

– Taip su jais, pidarai.

– Per techninę užvažiuoju ant estakados...

– Patylėk, man atsitiko blogiau: servise pas pažįstamą elektriką...

– Dešimt metų išvažinėjau su „Fiat 125P“, o po to persėdau į...

– Jei mano „Sierai“ išteka stabžių skystis, o pavara nepersijungia, tai visada pas elektriką servise...

– Bobi, kelinta diena šiandien?

Pirmadienis

Tupia žebris rugiuose,
O jo ragai laukuose.
Mes tą žebrį jišbaidysme,
Jo lizdelį jišardysme.

– Nežadink.

– Apaks, akys atmerktos.

– O dabar atvirkščiai ar naktis?

– Spindi žolėj, pamesk puodelį... Negailėk... Tu, daktare, paaiškink žemdirbiui, kodėl nėra, *bliat'*, meilės?

– Galiu.

– Kalbėk.

– Turi nuomonę?

– Sakyk.

– Iki dugno... išklot?

– Nebijau.

– Kada?

– Be meilės.

– Tu – Bobikas?

– Gureckas.

– Tu, *bliat'*, žemdirbys.

– Kodėl?

– Nemeluok. Padėk ant širdies: džiūsta... *suka*?

– Mėgstu.

– O rankos?

– Ledas.

– Pamatai su kita, pavydi?

– Užmušiu!

– O veidrodį?

– Šulinį turiu.

– Geri? Galvoji – įsimylėjęs!

– Kodėl?

– Myli. Nepyk. Gureckai, tu mane myli? Leteną... Kitą!.. Gerk, nereikia verkti. Raudok... Bobi, dabar tave bučiuosiu, nusitrauk antsnukį...

Liūlia liūlia mažų,
Duos Dievulis gražų.
Liūlia liūlia šitų,
Duos dievulis kitų.

Sekmadienis

– Nebegaliu, – skendėjo ūkanose žmogus. – Akys pavargo, – neišdrįso užsimerkti.

– Tu – ne žmogus, – vos nesusivėmė pažvelgęs į stiklines Galvos akis daktaras Klecko.

– Šį ratą praleidžiu, gerklė nebeveikia, – sumaniai paslėpė po pažastim puodelį Bobis Gureckas. – Minutės pertraukėlė, – ištirpo kūnas tirštame rūke.

– Nieko sau! Kas čia dabar?! – niekaip neišbudindamas *sex* turisto ėmė panikuoti kardiologas-konsultantas. – Maištas! Infarktas?! Taip dar nebuvo, – pasipiktino personalinis pensininkas išgriuvusia kompanija.

– Galim ir kitų pramogų prasmanyti, – brėstant netikėtam atokvėpiui, nudžiugo kelias paras pakrūmėj išmiego-

jusi Džeinė Zagulskienė, jos pastarąjį pusvalandį nebeslėgė drumzlina migla.

– Nekalbėk nesąmonių, – sugyventinė užrūstino daktarą Narimantą Klecko, jis niekada neslėpė besididžiuojąs, kad sveikatos apsaugos kuluaruose buvo pristatomas kaip iškilus maratonininkas – vienas ištvermingiausių nūdienos kardiochirurgų.

– Kodėl, pavyzdžiui, nepapūtinėjus padangų – pažiūrėtume, kuris greitesnis, – nesąmoningai (iš įpročio) sukdama nutverto katino uodegą svarstė Džeinė. – Galėtume, jei atsirastų pageidaujančių, ir akmenimis pasisvaidyti, panardyti į šulinį. Namuose yra karbido, puiki proga pameškerioti kūdroj. Blogiausiu atveju: sutinku subines pakurti.

– Aš hipertonikas, – užsiplieskė kardiologas-konsultantas Narimantas Klecko. – Sakiau: nesimaudau, nesiprausiu, nesiperiu pirtyje!

– Tai gal... karą padarom? – nelauktai, savęs išsigandusi, nutilo Džeinė.

– Ką? – neišgirdo prie kaštono kamieno atpylinėjęs Aristidas Galva.

– Karą! III-ąjį Pasaulinį! – šiaip ne taip perrėkė rankų gniaužtuose tebespiegiantį katiną Zaguslkienė, šio uodega jau tapo veik spiralės formos.

– Kaip? – nebepaslėpė susidomėjimo chroniškai pasižagsintis Bobis Gureckas.

– Nesunku: priešai, savi, – atskleidė nesudėtingas pramogos taisykles Džeinė.

– Aš – vokietis, – užbėgo įvykiams už akių daktaras Narimantas Klecko.

– Aš rusas, – nenusileido Aristidas Galva.

– Kare aš ketinau tapti vokiete, bet būsiu ruse, – sadomazochistinio iškrypimo paskatinta apsisprendė Džeinė Zagulskienė. – *VKP(b),* – nesudvejojusi pasirinko vardą. – *Petarda* bus mano slapyvardis.

– Aš taip pat esu rusas.

– Nebegalima, rusų jau ir taip daug, – nesvarstydamas atmetė Bobio Gurecko drąsų iššūkį Narimantas Klecko. – Tu būsi su manim, vokietis.

– Kodėl? – susigraudino jautriai reagavęs į paskyrimą Bobis. – Aš esu rusas, – baudėsi laukais patraukti įsižeidęs Gureckas.

– Rusu gali būti ir pas vokiečius, – nepaleisdama nesąmoningai išrautos katino uodegos sulaikė reaktyviai depresuojantį Gurecką *VKP(b)*.

– Aš – skyriaus vedėjas *Formulė 1*, – pasiskyrė save chirurgas kardiologas-konsultantas Narimantas Klecko. – O tu, Gureckai, mano pavaduotojas – vokiečių kilmės rusas – šturmšarfiureris *Visų šalių proletarai, vienykitės*(!).

– Jei aš būsiu rusas – *Visų šalių proletarai, vienykitės*(!) – sutinku, – staiga pralinksmėjo Bobis. – Aš – *Visų šalių proletarai, vienykitės*(!), – savimyliškai su savimi susipažino, apsiverkė.

– Aš – *Komisaras Reksas*, – po neilgų dvejonių svaigalais apsikrikštijo Aristidas Galva.

– Ei, kelkis, – papurtė Lioleką skyriaus vedėjas *Formulė 1*. – Stok! Būsi mano komandoje, vokietis.

– Lenkas... – nors neprabudęs, bet vis tik atsiminė savo tautybę Liolekas. – Lenkas. Lenkija... – pro sąmonę aptraukusį melsvą filtrą pabandė žvilgtelti į savo genus turistas.

– Vokietis. Tu – vokietis, – hipnotizuojamai kartojo *Formulė 1*. – Vokietis, vokietis... – pleištu įsmeigė skvarbų lyderio žvilgsnį vedėjas.

– Vokietis, – nevalingai antrino bundantis Liolekas. – Vokietis, vokietis, vokietis, – staiga lyg susimąstė, nutilo. – *Leitenantas bin Ladenas Klosas!* – visų nuostabai žvaliai pašokęs prisistatė. – *Leitenantas bin Ladenas Klosas*, vade, jūsų įsakymu atvyko!

Ir staiga, sausio 13-ajai ritantis į 16-ąją, danguje nusišvietė:

ТОВАРИЩИ! СОГРАЖДАНЕ!

ЛЮДИ ЛИТВЫ ВСЕХ НАЦИОНАЛЬНОСТЕЙ
ВОЗРАСТОВ И ПРОФЕССИЙ!

Президент СССР М.С. ГОРБАЧЕВ вновь призвал нас к благоразумию и ответсвенности в эти трудные для республики и ее народа дни.

В ответ мы слышим вызывающие и оскорбительные заявления деятелей „Саюдиса" якобы от имени всего народа Литвы.

Политические авантюристы воссоздают общество социального неравенства, разрушают экономические, политические и социальные связи между народами СССР.

Преследуя свои личные, карьеристические цели, они сознательно толкают республику и ее народ к катастрофе, игнорируя основные права человека, обрекают трудящихся на безработицу, страдания и лишения!

Политических безумцев надо остановить сегодня, завтра будет поздно!

НЕТ – безрассудным решениям в Верховном Совете Литвы!

НЕТ – выходу Литвы из Союза ССР!

НЕТ – наступлению на права и интересы людей труда!

ДА – суверенной Литовской ССР в составе равноправных республик Советской федерации!

ДА – обновлению нашей страны во имя блага каждого человека!

Всех, кто разделяет эти идеи, кому дороги: нормальная жизнь, благополучие наших детей и внуков – мы призываем принять участие в митинге в поддержку Обращения Президента СССР к Верховному Совету и гражданам Литовской ССР, который состоится 4 АПРЕЛЯ в 17:00 на площади Тарибу у здания Верховного Совета Литовской ССР.

КОМИТЕТ ГРАЖДАН СССР В ЛИТВЕ

P. S. Taip daugiadienio maratono metu Lietuvoje kilo III-asis Pasaulinis karas.

Mieste didvyryje Vievyje, kur menkiausia pėda buvo apšaudoma, sugriauto namo rūsyje glaudėsi guvi senolė Doloresa Gavrilovna Steniulytė. Ji čia pasiliko verslo reikalais.

Dundant kautynėms, Doloresa Gavrilovna Steniulytė varydavo samanę.

Būdavo, išvaro litrą kitą Doloresa ir, nekreipdama dėmesio į sviedinius, savo šermuonėlių kailinėliais apsivilkusi, kiūtina mažais žingsneliais per gatvę. Rankoje kliuksi katiliukas su dar šilta samane.

Pastebėję Doloresą kovotojai su šypsena ir švelniai sakydavo: „Bobulė Steniulytė ateina...“

Kartą, kai į kautynių liniją nešė garuojančią samanę, pavydūs abrekai atidengė į ją ugnį. Močiutė ėjo ramiai po kulipkų kruša, vis stengėsi neišlaistyti dar karšto varvalo.

Ji prinešė samanę, tačiau čia pat tyliai sukniubo griuvėsiuose.

Pro skarelę sunkėsi kraujas...

Senutę užkasė.

Ir tada ant apsnigto kauburėlio kovotojai nesivaržydami išlaistė: „Čia ilsisi Doloresa Gavrilovna Steniulytė – neprasigersiančių Vievyje minosvaidininkų diviziono ekspeditorė.“

Ambicingosios Pabradės bastionuose taiklia kulkosvaidžio ugnimi Maja Bajda naikino ne tik tuščius butelius.

Iki karo ši našlė, po mirties virtusi nusipelniusia narkologe, dirbo gėrimų parduotuvėje Švenčionėliuose. Vos kilo karas, Maja Bajda įstojo į stribų batalioną.

Viename mūšyje drąsi šaulė buvo mirtinai sužeista butelio skeveldra. Bet staiga ji pastebėjo, kaip sujudėjo kviečiai: tiesiai į ją šliaužė apglušęs priešas su dvokiančia kvorta rankoje.

Maja Bajda paspaudė kulkosvaidžio gaiduką, bet ginklas tylėjo – pasibaigė šoviniai.

Vienu akimirksniu ji pašoko ir visa jėga suvarė vardinį kamščiatraukį džigitui į gerklę.

Atėmusi kvortą, susivarvino velnio lašus ir krito stačia galva už šalies garbę.

Blokadiniame Alytuje Antosė Papaurelienė nesavanaudiškai savo bute globojo carinio modelio samanės aparatą. Jai esant, visi mechanizmai tartum pajaunėjo. Rūpestingos prižiūrėtojos rankos apčiupinėti, nušluostyti, jie visuomet blizgėjo, skleidė močiutės ant ajerų keptos duonos aromatą.

Neretai buvo galima pamatyti Papaurelienę iš natūros paišant mašinos detales – ji studijavo jas pačiose nepalankiausiose būsenose, kad naktį, ištroškusių kaimynų pakelta, žinotų visų mechanizmų sandarą, jų veikimo principą.

Ingrida Ožeškienė į apsiaustą Betygalą atsibeldė net iš Kubiliūnų kaimo. Gražus, geidulingas meilės miestas iškart jai patiko, tapo toks pat brangus, kaip ir tėviškėje kolektyvizuotas ūkis.

Ingrida savanore įsiprašė į frontą. Čia ji pramoko šliaužti, naudotis telefonu, o svarbiausia – guosti.

Galbūt todėl Ingrida Ožeškienė ne tik sužeistiesiems tapo miela.

Ėjo septintoji priešo ataka tą dieną. Aptemusio proto pėstininkai maldavo minosvaidininkų suteikti jiems pagalbą. Tačiau minosvaidininkų vadas dr. Jaunutis Antonovas nieko negalėjo padaryti. Ingridos Ožeškienės paguodos linija neveikė, ir jis negalėjo perduoti koordinačių, be to, ir pats iš vakaro buvo švelniai kontūzytas spiritu.

Bet staiga ryšys buvo atstatytas.

Vadas, vos išgirdęs Ingridos Ožeškienės pažįstamus dūsavimus, kaipmat atsipeikėjo, perdavė koordinates, ir minos užkirto priešams kelią, it tarakonus prispaudė juos prie žemės. Nedaug kas iš jų ištrūko atgal.

Po kautynių Ingridą Ožeškienę, neprišliaužusią vado dr. Jaunučio Antonovo žeminės, aptiko už pusmetrio.

Telefonistė iš Kubiliūnų nebedūsavo, buvo dar šilta, tačiau jos dantyse it paminklas stirksojo tvirtai sukąsti du laido galai.

Audronės Bessmertnajos ir Elenos Gopkalo kupetinį kaimą užgrobė okupantai. Su priešais atsibeldęs seniūnas Aloyzas Bįlikas čia įvedė savo tvarką: kartuves, badą ir baudžiavą.

Eleną Gopkalo, iškiliausią cukrinių runkelių augintoją, laukiniai totoriai išvarė į Čenstochovą. Bet Sokulkuose jai pavyko iššokti iš traukinio.

Iki ateinant kazokų išvaduotojams, Gopkalo slapstėsi Belovežo girioje, Dubravos miškuose ir daubose; ozuose, slėniuose savarankiškai augino runkelius, populiarino tyriausią apylinkėse horilką.

Gopkalo draugę Audronę Bessmertnają sužvėrėję baškirai pakorė už tai, kad ji atsisakė šiems dirbti.

Karo istorija mena nepaprastai stiprios valios pavyzdį, kalbama apie legendinę Marę Garšvienę iš Saločių.

2007 metais Bauskės turguje Marę Garšvienę sulaikė latvių čerkesai, pagrasino už šnipinėjimą išduosią ją Kremliui.

Marė Garšvienė ėmė apsimetinėti, kad ji nepagydomai pamišusi – abejinga svaigalams.

Nedejuodama ir nesimaivydama Marė Garšvienė iškentė baisiausius pažeminimus. Ją baksnojo rasotomis taurelėmis, erzino sklidinais stikliukais, apsiputojusiais bokalais, demonstratyviai rovė šampano kamščius, gundė denatūratu.

Garšvienė elgėsi didvyriškai. Ji nė karto nesuriko, neužsiminė išgersianti ar kenčianti liguistą potraukį.

Marę Garšvienę išdavė tik lęšiukai. Šie, nepriklausomai nuo moters valios, išdavikiškai išsiplėtė. Tai stebino ir klaidino medikus. Garsūs latvių čerkesų ekspertai tvirtino, kad įprasto jautrumo piktadarys negali ištverti tokių pagundų.

Pagaliau teismo medicinos konsiliumas nustatė, kad Marė Garšvienė išties serga negalia, kurią ji taip talentingai ir įkvėptai vaizdavo.

Kai po daugelio metų Marę Garšvienę jau kvotė Maskvoje, ji atvirai prisipažino:

„Reikėjo!

Budelių kankinama vis svarsčiau: išlaikysiu, išprotėsiu, išlaikysiu, išprotėsiu?

Žema – nepasitikėti savimi. Sėdėjau priešais stiklinę, butelį, statinę...

Latvių čerkesų gydytojai, žinoma, išmano savo dalyką, savo mokslą. O štai dvasinės girtuoklio stiprybės jie nepažįsta.

Maniau, pažiūrėsime, kas ką greičiau išves iš proto – aš ar butelis?

Jiems nepavyko.

...Lubiankoje ir vėl mane kankinat. Matyt, netikit, kad latvių čerkesų gundytojai galėjo suklysti.

Yra toks slaptažodis: reikia – *nado, Marie.*

Beje, visada prieš gundymą aš savavališkai užsikoduoju."

Šura Bislytė, degdama noru dalyvauti kovoje su priešu, pasiuto gerti, netrukus – sukurti dainą, ją išplatinti.

Pasigėrusi Šura dainuodavo Čiopkelių raistui, draugėms Raigarde, Pasvalio stulpui, Šiaulių snargliams, lapelius su sukurta daina palikdavo ant baslių prie vartų, prisegdavo segtukais prie medžių.

Čečėnai ilgai ieškojo dainininkės, bet jiems vis nepavykdavo.

Sklido Šuros Bislytės daina. Ji audrino širdis, stiprino tikėjimą.

Kartą į senelių Bislių žieminę užsuko kolaborantai. Iš neturėjimo ką veikti, mat buvo apgailėtini, jie rausėsi maldaknygėse ir skuduruose. Šuros dėžutėje surado girdėtą dainą. Jos kūrėjas ir platintojas buvo nustatytas.

Šurą areštavo ir nuteisė mirties bausme.

Kolaborantai Šurą Bislytę vedė sušaudyti pro pirtį, kurioje ji labai mėgo padainuoti.

Pliki kaimo bernai, išvydę areštuotą dainininkę, nusekė paskui ją.

Šura matė išgąsdintus, apsiverkusius vyrų veidus. Ji norėjo padrąsinti juos ir nusišypsojusi uždainavo jų pamiltą dainą:

Aš – laiminga moteris.
Tiek diedų, kiek yra pas mane,
Nebus nė pas vieną.

Šura dainavo, o sargybiniai, stumdami šautuvų buožėmis, varė ją į kapus. Ten ir sušaudė gabią dainininkę.

Maža, gležnutė ji gulėjo sniege. Kai artimieji atbildėjo į kapines, kūnas buvo pridengtas butelių etikečių vainikais. Tai Raigardo, Pasvalio, Šiaulių, Kauno, Čiopkelių raisto vaikinai juos slapta nupynė Šurai.

Kaip nustebo priešai, kai po Šuros Bislytės mirties moterų tarpe daina dar plačiau paplito.

Neregimi Šuros gerbėjai perrašinėdavo ją ir lipindavo ant tvorų, ant išviečių, fabrikų kaminų, primėtydavo šunkeliuose, sukeldami kaukaziečių įniršį – priešmirtinę agoniją.

Mašinistė iš subombarduotų Pagėgių Elena Zaunienė ir jos *drezina* ypatingiems uždaviniams buvo permestos į Sibirą. Gamta čia atšiauri. Kelias tęsiasi vingiuota linija tūkstančius kilometrų – per miškus, per neapgyvendintas, plikas tundras, tarp neaprėpiamų pelkių tūkstančiai vagonų su koldūnais frontui ėjo šia magistrale.

Sibire Elena Zaunienė greit apsiprato. Jai tekdavo valdyti *dreziną* esant 60 laipsnių šalčio: užšaldavo ne tik koldūnai, bet ir stūmokliai, plieniniai ratai lipniai kibdavo prie bėgių.

Atsitiktinai, vardan drąsos prisivertusi gurkštelti stabdžių tepalo, Elena Zaunienė išstudijavo visus kelio profilio ypatu-

mus, ir šalčiai jai tapo nebebaisūs. Mašinistė parodė puikų greitojo važiavimo pavyzdį.

Sunkią kelionę sąstatai su koldūnais, geriausiu atveju, įveikdavo per tris paras, o susitepusi tepalu ir pakilios būsenos Zaunienė juos nuvairuodavo per 11–14 valandų.

Netrukus jos nustatytas važiavimo stilius tapo įprastu daugumai *drezinų* mašinistų.

Neįspūdingų fizinių duomenų vienuolikmetė Faina Baubaitė dirbo krovike bakrutuojančioje „Stumbro" gamykloje. Laisvu nuo darbo laiku ji mokėsi šaudyti, svaidyti granatas, lavinosi bėgti, domėjosi šuoliais su kartimi.

Faina norėjo būti mobilizuota ir eiti į frontą. Deja, komisariate jai buvo atsakyta. Tada ji nusprendė stoti prie tokio darbo, kuris ypatingai sunkus ir painus atlikti.

„Stumbro" degtinės-spirito gamyklai buvo reikalingi degustatoriai, ir Faina Baubaitė tapo viena pirmųjų moterų-degustatorių.

Nepraėjus savaitei, ji užėmė vyresniojo degustatoriaus postą ir išgarsėjo visoje šalyje aukštu darbo našumu.

Rūsčią karo žiemą neblaiviai Šveicarijos kaimo aviganei Jūratei Griškevičienei įvyko toks kuriozas: nelauktai kilo sniego pūga.

Kvaili avinai pavėjui sparčiai patraukė į stepių gilumą, neblaivi Griškevičienė jų negalėjo prisišaukti.

Į pagalbą atbėgo ne mažiau kauštelėjusi aviganė Seitachmetova. Bet ir jai nepakluso kaimenė.

Teko neblaivioms moterims sekti paskui bandą.

Užėjo naktis, audra nerimo. Neblaivios aviganės pasiaukojamai saugojo kaimenę.

Prašvitus asocialios moterys buvo aptiktos už tūkstančių kilometrų.

Jūratė Griškevičienė ir Gražina Seitachmetova, nepagailėjusios savo gyvybių, baisioj pūgoj išsaugojo visus avinus.

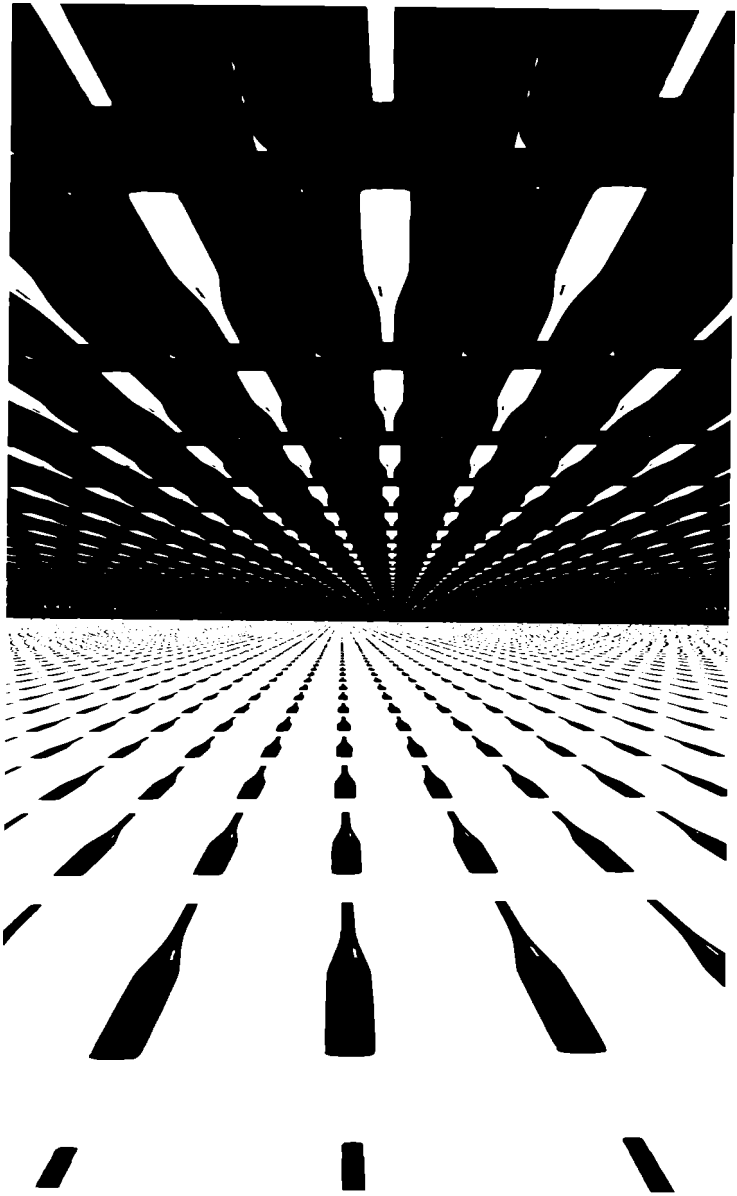

Išradingumas, savitvarda, gailestingumas, patyrimas.

Pasiaukoti kilniausių tikslų vardan, mylėti, neišsižadėti aukščiausių idealų – štai pagrindiniai mūsų moterų bruožai.

Savo žymiajame eilėraštyje proza, pašvęstame III Pasaulinio karo didvyrėms, poetė-mechanikė Undinė Krakoviak prasitarė:

...jo liukas pravertas; migla. Ant pašauto tanko stovi mergaitė ...nekaltas dar vaikas.

...rūksta dūmai; iš mašinos išsiveržia duslus proto balsas:

– O tu, kuri ketini čia prasmukti, ar žinai – tu – kas tavęs laukia?

– Žinau! – sušunka mergaitė. – Aš pasiruošusi. Aš pakelsiu visas kančias, visus smūgius, visus pažeminimus, viską tanke ištversiu.

– Gerai. Tu pasirengusi aukai?

– Taip!

– Bevardei aukai? ...Tu čia prapulsi, ir niekas nesužinos, kieno atmintį pagerbti!

– Man nereikia nei dėkingumo, nei gailesčio. Man nereikia vardo, man nebereikia vaikystės...

– Šok!

Mergaitė, nekaltas dar vaikas, striktelėjo į tamsą... ir sunkus T-34 dangtis nukrito.

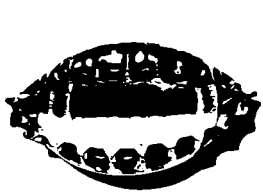

Laukiniuose Vakaruose, po III-ojo pasaulinio karo, tariamiems Lietuvos vaduotojams negalėjo sektis, jie naudojosi prasčiausia materija – nepagydomais nacionalistais.

Kandidatai į šnipus buvo baigti žmonės – nekokybiški, apgailėtini išdavikai. Savo baimę, beviltiškumą, dvasios menkumą jie skandino degtinėje ar bandė užsimiršti Vakarų Europos paleistuvės glėbyje.

Su tokia kariauna nelaimimi mūšiai.

Antai Kaufboirene įsikūrusios amerikiečių žvalgybos mokyklos kursantai laisvalaikį leisdavo ne su Morze, šaudykloje ar ant skersinio, o „Gasthaus zum Gehering", „Gasthaus zum Rose", „Stachhaus" restoranuose, neretai – pramoginių šokių estradose.

Nusigėrę iki sąmonės netekimo, orgijas šnipai užbaigdavo ant parketo su dar žemesnės moralės partnerėmis.

Kita būsimųjų lietuvių šnipų grupė buvo įsikūrusi Dieburgo miesto vienuolyne.

Sielovadininkas Alfonsas Dokšiceris SJ mokyklos auklėtiniams buvo kategoriškai uždraudęs lankyti prastos reputacijos vietas, bendrauti su vietiniais.

Deja, geltonsnapiai lietuviai šnipai, prisidengę neva klastingais slapyvardžiais „Daktaras Faustas", „Konradas Valenrodas" ar „Tomo Manno brolis Budenbrokas", nuolat rengdavo slaptas keliones į kitų miestų vienuolynus, kur užmegzdavo nusikalstamus romanus su valkataujančiomis Rytprūsių heteromis.

Ne moraliau elgėsi ir Londono žvalgybos mokyklos kursantai.

Jie, vos gavę iš administracijos penių-šilingų, patraukdavo į Pikadilį, buvo pastovūs „Amerikiečių baro" ir „Mekos" restorano lankytojai.

Savaitgaliams, visa tai fiksuota *Intelligence Service* ataskaitose, naivesnes Haid parko ar Pikadilio kurtizanes kursantai įsiviliodavo net ir į žvalgybos mokyklą.

Gėda!

Nestebina, kad šie šnipai netrukus tapo chroniškais alkoholikais, randančiais vienintelį nusiraminimą degtinėje ir ištvirkavime.

11.

Ulrike (Malerei) labai nedrąsiai beldžia, bet aš visada išgirstu.

– *Ja! Bitte!* – šūkteliu nepakeldamas galvos nuo knygos, čia studijuoju įtartinai skaisčius siurrealistų veidus: *Breton, Dali, Max Ernst, Paul Eluard...*

– Nesutrukdžiau?

– Ne, – užverčiu albumą.

– Jei ketinai dirbti, galiu išeiti.

– Vėlu jau.

Pastumiu kėdę. *Ulrike (Malerei)* sėst delsia.

– Šiandien buvau Berlyne, norėsi? – stato kelis *Staropramen* butelius ant stalo.

Patraukiu siurrealistus šalin, jie nebeaktualūs.

– Prahoje visada gerdavau tik *Staropramen*.

– Neblogas alus. Berlyne žinau parduotuvę, kur jo gali gauti. Nupirkau.

– Tu mėgsti *Staropramen*?

– Ne visada.

Atkemšu *Staropramen*. Papilstau į stiklines; nekenčiu alaus gerti iš butelio.

– Sąžiningai padarytas, – konstatuoju nugėręs trečdalį stiklinės. – Nesu alaus fanatikas, šį mėnesį vos trejetą *Veltins* litrų išgėriau.

– *Veltins*? – susiraukia *Ulrike (Malerei)*.

– Jis tave piktina?

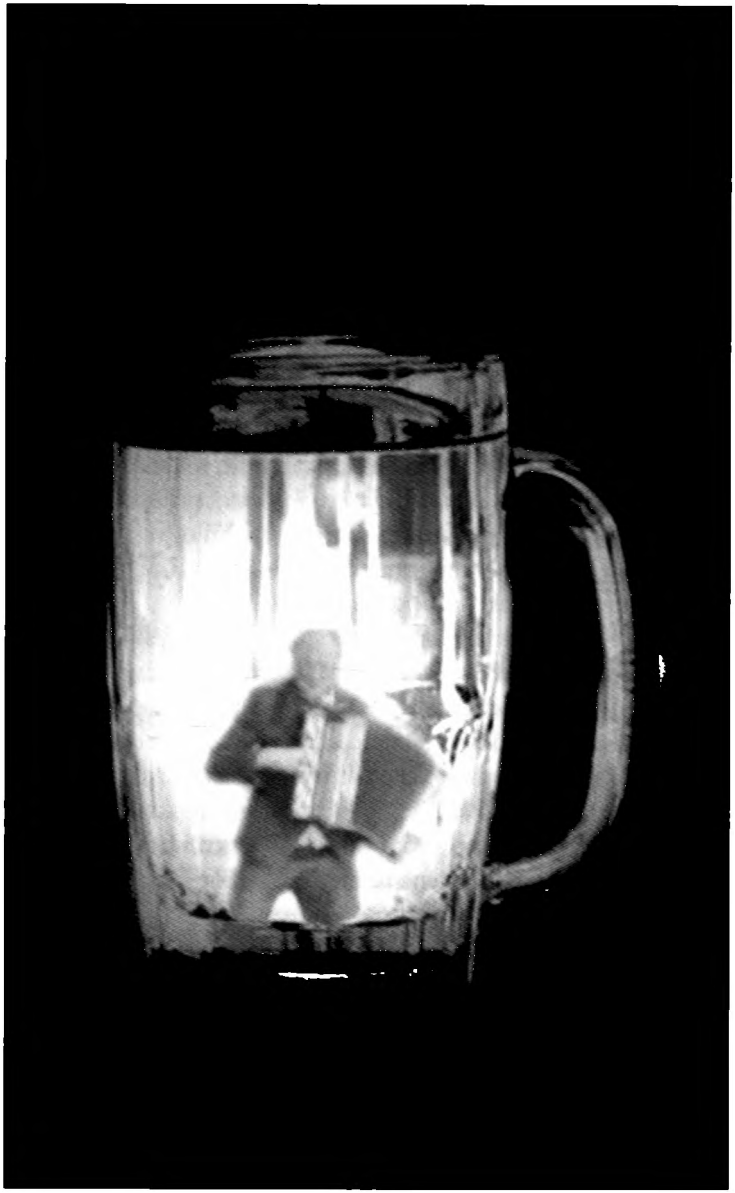

– Rūgštokas.

– Nesąmonė! *Veltins* – puikus alus, prieš penkiolika metų paragavau jo Diuseldorfe ir nenusivyliau.

– Niekada neperku *Veltins*. Jau tada verčiau *Bavaria, Tuborg, Heinecken, Bittburger, Corona* ar *Berliner Pilsner*.

– *Pilsner* žanras yra nesusipratimas – 4,7%.

– Ką tai keičia?

– Viską keičia, tai kaip 8% vynas, 30% konjakas ar, neduok Dieve, 22% absentas – myžalai.

– Geriame ne dėl procentų.

– Tai gal nieko nesi girdėjusi ir apie *Rheinheitsgebot*?

– Alaus grynumo įstatymas čia niekuo dėtas.

– Kaip gi čia niekuo dėti įstatymai! Visur turi būti tvarka. Kitaip jie mums pils visokią bjaurastį: paplavas, pasukas, raženką...

– Nesvarbu, – matau, kad *Ulrike (Malerei)* susierzino. – Tiek to, keičiame temą, – minutėlę padvejojusi pasiūlo.

– Nieko panašaus! – nežadu nusileisti.

– Baik, – veik meldžia.

– Ne, tu paklausyk: geriame *alų, degtinę, vyną*, todėl alus turi būti *alumi*, degtinė – *degtine*, – dabar jau aš įsikarščiuoju. – Bet kokios paklaidos į vieną ar kitą pusę šiuos gėrimus paverčia parodijomis, jie praranda teisę vadintis svetimais vardais. Kadaise nusipirkau tekilos ir vos neapsivėmiau, nes tai buvo „tekilos gėrimas“. Leiskite paklausti, kokios „tekilos“? Tekila yra tekila, o ne skiestas spiritas, padažytas agavos koncentratu. „Degtinės“ gėrimas, „brendžio“ gėrimas, „sakės“ gėrimas, „pieno“ gėrimas, „myžalų“ gėrimas...

– Gal įsijungiam televizorių?

– Neprieštarauju.

– Dar gersi alaus?

– Rūkysiu!

– Timisoare... – sakraliai sustingsta *Ulrike (Malerei)* prie ekrano altoriaus, kai kažkuris kanalas parodo dokumentinius kadrus – skerdynes gatvėse, t. y. revoliuciją Rumunijoje. – Aš ten buvau, – tirpte ištirpsta praeito tūkstantmečio įvykiuose *Ulrike (Malerei)*.

– Tuo metu aš taip pat kažkur buvau. – nervingai atsikemšu pagaliau savo *Costières de Nimes* – 13%, *Appelation Costières de Nimes Controlée.*

Įsipilu.

Gurkšteliu.

Pastarosiomis dienomis ta *Ulrike (Malerei)* man vis mažiau patinka.

FASHION TV

Hierarchas:

Džiuginanti iniciatyva – surengti Tarptautines išgertuves. Šis renginys – tai pasieniais ar patvoriais gyvenančių girtuoklių, kaimynų bei vietinių gyventojų vienybės ir bendrumo akimirkos.

Teuždega šios išgertuvės visus sąžiningai darbuotis bei su įkvėpimu apsikeisti metodikų paslaptimis.

Narys:

Gerbiami Tarpautinių išgertuvių dalyviai ir svečiai!

Nuoširdžiai džiaugiuosi, kad vyksta tokia prasminga šventė – Tarptautinės išgertuvės, primenančios mums patvaldystės laikus, kai stikliukas buvo skirtas nuotaikai pakelti.

Džiugu, kad žmonės neužmiršta senų tradicijų.

Linkiu, kad išgertuvės suteiktų Jums daug džiaugsmo, padėtų užmiršti kasdienius rūpesčius ir įkvėtų ryžto pagirioms.

Projekto vadovas:

Tarptautinės išgertuvės – tai trejus metus vykusių daugiadienių tąsa. Jų populiarumas paskatino žengti dar vieną žingsnį – pasikviesti ir atokiau gyvenančius taurelės mėgėjus, sudaryti galimybę glaudesnėms pažintims ir mainams. Apie tai skelbia ir išgertuvių devizas: „Bendradarbiaujame, mokomės, tobulėjame."

Nuoširdžiai sveikinu visus Tarptautinių išgertuvių dalyvius, svečius ir linkiu sėkmės bei aukštų rezultatų.

Vyriausioji specialistė:

Ne vieną šimtmetį besitęsianti išgertuvių tradicija praplėtė gyvenimo erdvę ir tūkstančiams žmonių suteikė galimybę pajusti džiaugsmą.

Tegu šios išgertuvės sutvirtina puoselėtą humanizmą, tiesia tiltus, skatina bendradarbiavimą.

Centro direktorius:

Jau ne vieną tūkstantmetį gyvuoja išgertuvių apeigos, puoselėjančios ir saugančios protėvių papročius.

XXI amžiuje jos skleidžiasi naujomis formomis ir spalvomis – buitinės išgertuvės tampa tarptautinėmis.

Tai skatina geriančius tobulėti, bendradarbiauti ir susipažinti, taip sakant, iš vidaus.

Poskyrio vadovė:

Išgertuvės – tai gera nuotaika, naujos pažintys, įdomūs susitikimai, bendravimo džiaugsmas.

Čia susitiks neįprasčiausius gėrimus vartojantys žmonės, kuriuos vienija ne tik meilė buteliui, bet ir pagarba tradicijoms, papročiams. Tikiu, kad jie puikiai supras vieni kitus, nes butelis suartina gimininga sielas, nauji kontaktai suteikia stiprybės ir vilties.

Išgertuvių rengėjams, rėmėjams ir dalyviams linkiu nepamirštamos šventės!

Skyriaus viršininkė:

Girtuokliams susitikimai visada prasmingi, nes tai nauji patyrimai, lemtingos pažintys ir kontaktai, kurie daro mus stipresnius, leidžia suvokti kiekvieno išskirtinumą ir panašumą.

Sveikiname komitetą, sumaniusį užmegzti ryšius su pasienyje veikiančiomis girtuoklių bendruomenėmis ir įtraukti jas į mūsuose vykstančius renginius.

Norėtųsi, kad šie ryšiai tvirtėtų, plėstųsi ir turėtų tąsą, kad ateityje abipusis girtavimas išaugtų į panašius tarptautinius projektus pasienio girtuoklių gyvenamose šalyse.

Sąjungos prezidentė:

Brangūs kolegos!

Jūsų siekis išsisakyti, atverti vienas kitam jausmus bei mintis nuolat auga, plečiasi ir virsta galingu Butelio sąjūdžiu, skelbiančiu gėrį ir grožį, tobulinančiu mus supantį pasaulį!

Išgertuvių aistra, mus subūrusi šiandien, suteikia nepakartojamą galimybę patirti atsivėrimo džiaugsmą, praturtinti sukauptą patirtį, o svarbiausia – atrasti ir pažinti vieniems kitus!

Asociacijos prezidentė:

Išgertuvės – tai stebuklas, kuris vyksta sąmonei temstant, jis vilioja ir traukia. Išgertuvėms pasibaigus, mes miegame ir dar ilgai sapnuojame, ką išgyvenome.

Išgertuvės yra keistas dalykas. Jos vyksta čia ir dabar. Kiekviena proga vis kitaip. Nėra garantijos, kad pasikartos stebuklas.

Išgertuvės – tai energija.

Linkiu visiems išgertuvių entuziastams, kurie nugali kasdienybės sunkumus ir randa laiko stikliukui bei patiria malonumą gerdami, dvasios stiprybės ir sėkmės.

Išgertuvės praturtina ne tik geriančius.

Administracijos direktorius:

Nuoširdžiai sveikinu Jus, pirmųjų Tarptautinių išgertuvių dalyvius ir gerbėjus. Dėkoju jums už ryžtą ir norą atgaivinti tradicijas vėl atjaunėjančiame mūsų gastronome.

Linkiu išgertuvių organizatoriams finansinės sėkmės, kad galėtume dar ne kartą pasidžiaugti išgertuvių šventė ir atgaivinta tradicija.

Gastronomo direktorė:

Mikalojus Konstantinas Čiurlionis rašė:

Eina eina debesis didelis, pilkas, o ten juodas slenka, o saulė šviečia, ir šešėlis eina pirm manęs per žemę, per žalią gyvenimo lauką, net pašoka prieš mane... Einu. Kaskart pilkyn, tamsyn, bet einu vis toliau, norėdamas rasti kažką šviesiausia savo kelionės gale... Visa buvo šviesa, o dabar kaskart vis tamsyn, gal ir audra bus – tokie juodi debesys.

Nuoširdžiai sveikinu Tarptautinių išgertuvių, skirtų tautos Atgimimo sąjūdžio jubiliejui, rengėjus ir visus dalyvius.

O dabar – linkiu didelio pasisekimo, aukšto našumo, ištvermės!

12.

Kažkurią dieną dvasiškai ir fiziškai išsisėmęs *Andreas (Malerei)* susikrovė automobilin mantą + *Sünje (Prosa)* ir išvažiavo į savo Tiubingeną – pietvakarių kryptimi.

Į dailininko studiją (po manimi) atsikraustė korėjietė *Kim (Tonkunst)*.

Padžiūvusio kaklo *Kim (Tonkunst)* iš Kiolno – liguistai jautri. Ji nepamiršta krūptelti, kai aš mašinėle *GIZEH Raucherbedorf GmbH* sustumiu tabaką į gilzę. Tada demonstratyviai aikteli, užsikemša ausis ir bėga kuo toliau.

Visa tai būtų niekai, tačiau *Kim (Tonkunst)* jau kelis kartus mane apskundė *Ursula (Leiterin)*. Neva *Hercus Kuncius (Prosa) aus Litauen* ištisai bilda savo studijoje, neleistinai garsiai leidžia nepakenčiamą muziką, šokinėja, piktybiškai dainuoja, kelia orgijas, o visa tai, žinia, itin neigiamai atsiliepia jos kūrybiniams planams – ji ketinanti sukurti siuitą.

Tariamai įsižeidęs dėl šmeižto, įnikau erzinti kompozitorę (minimalistę).

Susitikęs *Kim (Tonkunst)* virtuvėje ar laiptinėje vis diskretiškai primenu, kad esu ne *Hercus Kuncius (Prosa),* o nepranokstamas *in Ost Europa* stepo meistras, ruošiantis įspūdingą programą ir tik todėl Ahrenshoope *Künstlerhaus Lukas* gavęs stipendiją, beje, kaip ir ji. Tad visi čia esame vienodi – lygiaverčiai menininkai: *Prosa, Step, Tonkunst, Installation, Herbarium, Malerei...*

Nepykstu. Kol kas *Kim (Tonkunst)* persona man kelia atlaidžią šypseną.

Ir vis dėlto, kai *Ulrike (Malerei)* pasiūlo „pasivaikščioti" pajūriu, nedvejodamas sutinku, nes tai ženkliai prasmingiau, nei tipenti basomis ir skaudintis, kad apačioje darbšti azijietė raunasi nuo galvos plaukus – ištisomis savaitėmis nepajėgia nieko padoresnio sukomponuoti.

Puiki saulėta diena: rūkyta žuvis, *Stolichnaya** (0,7 l), Baltijos *marina.*

Atsisėdę ant suoliuko
Geriame iš buteliuko.

Netrukus pamirštame, kad vasaris.

Šilta.

Kad nebūtų nuobodu, vis šūkteliu pakrantėje dykinėjantiems pirmą į galvą šovusį vardą: *Horst(!), Dietrich(!),* etc.

* ***Vodka Stolichnaya*** – Stolichnaya *yra gaminama naudojant autentiškus rusiškus degtinės gamybos metodus. Grūdų spiritas yra distiliuojamas; distiliacijos metu gautas grynas spiritas skiedžiamas specialiai apdorotu vandeniu, o mišinys filtruojamas per bespalvį kvarcinį smėlį. Būtent šių procesų dėka yra išgaunamas* premium *kokybės produktas, išsiskiriantis nepaprastu švarumu bei unikaliu skoniu.* Stolichnaya *ne kartą įvertinta ir apdovanota daugybe prizų tarptautiniuose konkursuose.* Stolichnaya *rekomenduojame pateikti pagal rusiškas tradicijas – gerai atšaldytą arba su ledukais ir citrinos griežinėliu. Mėgstantiems eksperimentuoti* Stolichnaya – *puikus kokteilių komponentas.*
Alc. 40% vol.

Jei suglumęs žmogus atsisuka, kaltai atsiprašau, atseit aš apsirikęs: praeivis buvo toks panašus į mano pažįstamą.

Šis žaidimas mus su *Ulrike (Malerei)* linksmina.

– Mano buvęs vyras, – atgnybusi menkės gabaliuką pasakoja *Ulrike (Malerei)*, – bučiuodamas kūną vis sugrįždavo prie lūpų. Sausomis lūpomis, šlapiu liežuvio galiuku palytėdavo ausies kriauklelę, kaklą... Švelniai, neskubėdamas glamonėdavo krūtis, kiekvieną atskirai, vėliau kartu. Tik tada lengvai paliesdavo spenelį. Iš pradžių pirštu, paskui lūpomis, liežuviu... – staiga susidvasinusi *Ulrike (Malerei)* siurbteli degtinės, aš taip pat. – Mano buvęs vyras, – tęsia *Ulrike (Malerei)*, – liesdavo lėtai, paskui vis dažniau. Klubų judesiais primindavau, kad jo trokštu. Tada mano buvusio vyro ranka imdavo klaidžioti po kelnaitėmis. Šiek tiek stabtelėjusi jas numaudavo. Vos prisiliesdavo, aš virpteldavau. Sukdavo pirštą, judindavo iš vienos, iš kitos pusės. Kai apčiuopdavo mano lūpas, glamonėdavo, leisdavosi link makšties prieangio. Švelniai vedžiodavo. Susivaldydavo, kai imdavau geisti, kad man įstumtų... Jis tebežaisdavo liežuviu. Užkeldavo kojas ant pečių, ir štai – liežuvis jau ten, kur ką tik buvo mano buvusio vyro pirštai. Patiesdavo pagalvėlę man po sėdmenimis. Švelniai įeidavo, nesistengdavo iškart giliai įsiskverbti. Pamažu, vos vos didindavo tempą. Vis giliau, dar giliau. Niekada neskubėdavo. Jis, buvęs vyras, mokėdavo laukti. Šūkčiodavau, tirtėdavau, aptemdavo sąmonė, aš veik kliedėdavau...

– *Papa!* – rikteliu vaikinui su skaitmenine kamera. – *Lorca!* – pakartoju, kad suprastų, jog yra kviečiamas. – *I'm sorry*, – kvailai nusišypsau, kai visai ne *Papa Lorca* prieina prie mūsų ir bergždžiai bando prisiminti, kur buvome susitikę.

– Jo varpa buvo labai jautri, – žiūrėdama kažkur už horizonto tebepasakoja susidvasinusi *Ulrike (Malerei)*. – Glamonėdavau jos galvutės apačią ir jausdavau, kaip ji įsiaudrina, tvinksi. Aš gėrėdavausi kiekviena buvusio vyro lyties detale. Žiūrėjau į jį susižavėjusi... jo plaukus, stiebą, sėklides... Glamonėdavau vyro pirštus, pėdas, kojas, šlaunis. Atsiklaupdavau, ranka apglėbdavau, sukda-

vau liežuviu ratus aplink galvutę, lengvai lengvai įsistumdavau... Glostydavau krūtimis, pilvu, visu kūnu. Bučiuodavau. Pakutendavau kiaušinėlius, palaukdavau, kol jie sukietės. Tik tada liežuviu paliesdavau vidinę šlaunų pusę, pirštais atsargiai čiupnodavau kapšelį. Lėtais dubens judesiais vis glausdavausi prie gaktos, judindavau sėdmenis, kol patirdavau, kaip mano makštis švelniai glamonėja jo... Nepaprastai mane jaudindavo...

– *Ich weiss nicht was soll es bedeuten/Dass ich so traurig bin...*

– *Was?* – *Ulrike (Malerei)* pažvelgia į mane.

– *Loreley.*

– Kur?!

– *Heine*, – primenu. – *Heinrich!*

– *Günter!* – gerkliniu *NSDAP* gauleiterio balsu užstaugia *Ulrike (Malerei).* – *Günter!!!* – iškriokia jūros pusėn savo buvusio vyro vardą.

Deja, šį kartą niekas iš praeivių neatsisuka.

– Jei taip gerai būdavo, kodėl išsiskyrei?

Ulrike (Malerei) gurkšteli degtinės, perduoda man butelį.

– Jis gėjus, – stiklinėmis akimis vėl žvelgia į Baltiją.

– Pidaras? – pasitikslinu.

– *Scheisse.*

13.

Galbūt net šiek tiek tyliau nei įpratęs paleidžiu *CD* – lenkų *VIA* – vokalinį instrumentinį ansamblį *Tercet Egzotyczny.*

Złota kolekcja (Conga, bonga i cabasa).

Neperspėjusi dėl vizito į mano studiją (po vidurnakčio!) įsiveržia įsiutusi *Kim (Tonkunst).*

Vos mano juosmenį praaugęs žmogeliukas neieško dviprasmybių, plaikstosi rankytėmis, trypia ir spiegia, atseit visi jūs *aus Ost* esate triukšmadariai, mulkiai, nepataisomi girtuokliai, stačiai laukiniai, griaunantys nuo seniausių laikų *in West* sutvertą tvarką, trikdantys rimtį, trukdantys, nepakenčiami.

Tyliu, šypsausi, rankoje laikau tradicinio *Merlot* taurę.

Per SAT 3 kanalą įpusėja mano žiūrėtas siaubo filmas.

Kim (Tonkunst) neketina liautis, jai dingojas, kad privalo išsakyti viską, ką ši jau seniai galvojanti apie *EU* naująsias nares, postkomunizmą, finansinius srautus, Briuselį, Strasbūrą ir Šengeną, nepakenčiamą Vokietijos ekonominę padėtį, kriminalinius „gastarbaiterius", meno projektams skirtus pinigus, kurie neatsakingai fondų kanalizuojami tokiems, atsiprašant, kaip aš.

Esu anomaliai atlaidus, tačiau šįvakar taip norėjau pažiūrėti tą siaubo filmą – *Stephen King (writer of horror) „Christine"* romano ekranizaciją.

– Iš kur tu? – kuo diskretiškiau teiraujuosi *Kim (Tonkunst)*, kai ši, pritrūkusi oro, akimirkai nutilo.

– *Aus Köln.*

– Ne, mane domina, iš kur atvykai? – nešališkai klausiu.

– *Korea*, – vis dar svaidosi iš akių trykštančiomis žiežirbomis.

– *Nord? Kim II Sung?*

– Ne, – paskutinis klausimas stačiai nupurto moterį. – *Kim Young Sam*, – ištaria sau artimesnio žmogaus vardą-pavardę.

– Bet giminių komunistų Šiaurės Korėjoje vis dėlto turi? – nebeatstoju nuo *Kim (Tonkunst)*. – Ar turi giminių komunistų?

– Neturiu, aš neturiu Šiaurės Korėjoje giminių komunistų, – kažkodėl įsižeidžia kompozitorė.

– Keista...

– Niekada neturėjau.

– Išties?

– Ne.

– Ir seniai tu jau čia?

– Kur?

– Čia, – ranka parodau į sieną, turėdamas galvoje Europą.

– Treti metai Vokietijoje.

– Tai tvirtini, kad atvykai iš Korėjos... – atlaidžiai palinksiu galva. – O abstrakčiau?

– Abstrakčiau?

– Na, man įdomu, kaip tau dingojas, kur yra Korėja?

– Azijoje, – šiek tiek padvejojusi prisimena gimtąjį kontinentą.

– Taip, visi mes čia žinome, kad Azijoje. Bet kur yra ta dvasingoji Azija? – itin ramiai pasidomauju.

– *In Ost*, – sutrikusi prisipažįsta.

– *In Ost?!* – apsimestinai nustembu.

– *Ost*, – it būtų kažkuo kalta, patvirtina.

Pasivedu *Kim (Tonkunst)* kur tamsiau. Remiu į kampą laiptinės koridoriuje.

– Tai štai, čiurka, – pereinu į lietuvių kalbą, – jei tu nepasilikai savo šiknos skylėje ir iš Rytų atvykai į Europą laimės ieškoti, apsigyvenai mano kaimynystėje, nedrįsk man – *Hercus Kuncius (Prosa)* – aiškinti, kaip aš turiu elgtis, kas man leistina, kas uždrausta. Manęs nepisa, ką tu, sutrauka, veiki savo korėjietiškoje trobelėje: pūdai šunis ar dulkiniesi su bambukais. Į mano studiją atėjai nekviesta, todėl atsiknisk. Jei dar kartą čia užeisi su panašiomis pastabomis, nuleisiu nuo laiptų, ir man bus papist, kad tu moteris. Ar tau dabar aišku, *bliat', fucking* čiučmeke *aus Süd Korea?*

– Oi, oi, oi... – ima dejuoti mano monologo galutinai atvėsinta *Kim (Tonkunst).* – Oi, oi, oi... – tirta, kai aš pasiūlau susikišti šiknon kuo giliau visus tuos ryžius, Budą, jazminus, munizmą ir ypač tą... tą *fucking* veidmainį *Moon Sun Myuung.*

Atrodo, kad *Kim (Tonkunst)* supranta lietuvių kalbą.

– Rasistas, – drįsta mane įžeisti.

– Aš, *bliat'*, čiurka, kartoju: tenorėjau šiąnakt su grapos butelaičiu filmą pasižiūrėti, – aiškinu suakmenėjusiai *Kim (Tonkunst).* – Filmą, tu suvoki – itin prastą – beviltišką 1983 metų amerikiečių siaubo filmą, – rodau į ekraną; čia po vidurnakčio finaliniai įvykiai, matau, susiklosto itin dramatiškai.

– Puiki idėja! – be priežasties nudžiugo nusišnypštusi ant grindų *Ute (Installation)*, pašoko nuo vaišių stalo, dingo prietemoje.

Netrukus virtuvėn įskrido su bevardžiu litru, klestelėjo, vėl prisijungė prie kompanijos, šįkart itin negausios.

– Tai... – visiems iškilmingai papilstė.

– Kas tai galėtų būti?

– Čia...

– Spalva... Kvapas, – niekas neišdrįso drąsiau paspėlioti.

– Tai... Pamiršau pavadinimą, – nusiminė eventualaus siurprizo autorė.

– Gal?

– Ne.

– Tai...

– Kalvadosas, – veik neprisitaikęs šoviau į taikinį. – Naminis, – spėjau. – 43%, grabštainiai + ...galbūt antaniniai obuoliai, – nesusilaikiau nepasimaivęs.

– Tiksliai!

Anei viena nepasididžiavo sukelti ovacijų audrą.

– Tu tiek daug žinai... – prisiglaudė šalimais sėdėjusioji *Ulrike (Malerei)*, padėjo galvą ant peties, nedviprasmiškai atsiduso.

– *Ost Europa, Litauen,*– neįžvelgiau priežasties tą vakarą prieš neišmanėlius kuklintis.

Kartą, greta Poliarinio rato, gyveno neturtingas mokslininkas Sulpicijus. Sulpicijus turėjo du vaikus: Petrą ir Oną.

Onytę motina laborantė išaugino į dorą mergaitę. Kas kita atsitiko su Petreliu. Tėvas Sulpicijus jį vis traukė prie savęs, o pritraukęs, per savo nesusipratimą, vaiką tik sugadino; tėvas Sulpicijus klausydavosi, Petreliui girdint, visokių bedieviškų radijo stočių.

Petrelis, prisiklausęs bjaurasčių, kažkurį rytą ant tikėjimo pamojo ranka, nusispjovė į Šventąją progreso ugnį ir prisidėjo prie kairiųjų.

Niekuo netikėdamas Petras sumanė paragauti Poliarinės žemės saldybių. Vaikščiodamas ledynais ir beragaudamas kas papuolė, jis ištvirko, virto pasileidėliu ir girtuokliu, kokio dar nematė Poliarinis ratas.

Tėvams badu išmirus, liko maža poliarininko stotis ir ledyno gabalėlis. Visą stoties inventorių pralėbavęs, Petras sumanė bernauti pas turtingesnius poliarininkus. Bet doriems poliarininkams nereikėjo ištvirkėlio Petro. Beldęs šen, beldęs ten Petras tik pavasariop pristojo prie tokio pat girtuoklio, kaip jis pats.

Vargais negalais prasistumdęs ištvirkėlis Petras sulaukė poliarinio rudens.

Buvo poliarinė naktis. Ledyne kaimyno mašina kūlė sniegą. Į talką buvo pašauktas ir Petras. Jis labai mėgo talkas, nes kliūdavo degtinės atsigerti. Dar nuo vakar gerai neišsipagiriojęs, Petras drąsiai lipo ant mašinos, grūdo į ją sniegą. Čia jam atsitiko didelė nelaimė: kartu su sniegu į mašiną jis įkišo ir abi savo rankas. Beširdė mašina ne tik nudrėskė mėsą, bet sutrupino ir rankų kaulus. Teko abi rankas nupjauti.

Petro vaitojimas buvo negirdėtas!

Rankas nupjovus – sopuliai baisūs, nebėra ir apie degtinę kada pagalvoti. Vytinti lokiai patys nelaksto į burną, šnapso jūroje neatsigersi, tad teko Petrui ir vargo, ir bado pamatyti.

Savo nelaimingo brolio pasigailėjo jo sesuo Onytė, ji tarnavo radiste pas vieną dorą ir labai turtingą poliarinės stoties viršininką. Išgirdusi apie brolio nelaimę, ji puolė viršininką prašyti, kad jis priimtų jos brolį. Bet Petras tarp mokslininkų garsėjo kaip kairysis, neperkalbamas dvasinio progreso priešininkas. Tad soties viršininkas, bijodamas, kad toks regreso platintojas vaikų iš kelio neišvestų, atsisakė Petrą priimti į savo stotį, bet... išnuomojo jam kampą palapinėje pas nevykėlius senukus mokslininkus, šie jau seniai nieko nebetyrinėjo. Onytei stoties viršininkas prisakė kasdien nunešti broliui valgyti, geras labai žmogus buvo stoties viršininkas.

Stoties viršininkas mėgdavo klausyti gerų radijo stočių ir skaityti padorias žinutes; prie jų pratindavo ir savo šeimyną. Onytė, pastvėrusi gerą žinutę, vis ištrūkdavo pas brolį ir jam paskaitydavo. Petrui tokie skaitymai nebuvo prie širdies, bet jis priprato, pats ėmėsi šviestis.

Skaitydamas padorias žinutes Petras suprato, kad jį suklaidino blogos radijo stotys ir nepadorūs šaukiniai, tai jie kalti dėl Petro nelaimės.

Supratęs priežastį, Petras grįžo prie dešiniųjų pažiūrų. Neviltis dingo, ir jis pajuto, kaip sunkus akmuo nuo jo širdies nusirito.

Tada gerasis stoties viršininkas priėmė jį į savo stotį ir pažadėjo laikyti iki gyvos galvos. Petras, neturėdamas anei vienos rankos, tegalėjo vien radijo signalus stotyje daboti. Maloniausias jo darbas tapo skaityti padorias žinutes.

Ilgais poliarinės žiemos vakarais, kada šeimyna susėda stotyje vakaroti, Petras ima gerą žinią, skaito ją balsu, o kiti, pakaitomis siųsdami pagalbos signalus S.O.S., jo klausosi. Toks vakarojimas visiems labai patinka.

Sceniškai išvaizdžiam birbynininkui Čingizui Ariel Popovui Muzikos akademijos Liaudies instrumentų katedros vedėjas docentas Antanas Leipoldas pranašavo šviesią ateitį. Birbynininko Čingizo Ariel Popovo laukė didžiausios scenos, garsiausios Europos, Azijos ir Amerikos salės, koncertai su geriausiais orkestrais ir dirigentais, be to, žinoma, keturženkliai-penkiaženkliai honorarai, pasileidusios moterys, prabangios dovanos, aistringi vyrai, nekalti vaikai, net išmintingi seneliai ir reti paukščiai, žinduoliai, sterbliniai, šlovė ir didelė tikimybė gauti sero titulą – patekti į aukštuomenę ir ten ilgam likti.

Įtakingas docentas Antanas Leipoldas, pasaulinio masto virtuozas skudutininkas, ne kartą ir ne du yra užsiminęs, kad Čingizo Ariel Popovo asmenyje mato savo įpėdinį liaudies instrumentų katedros vedėjo poste, įvairiausiose tarybose, kolegijose, komisijose ir net – Mokslų Akademijoje; o jei jau taip, tai ir Nobelio premijų komitete.

Ne mažiau įtakingi docento Antano Leipoldo draugai akademikai, išgirdę Čingizą Ariel Popovą dieviškai pučiant savo liaudišką dūdą, nedvejodami kalbėjo, kad šiam puikiam atlikėjui neprireiks ateityje raudonuoti, prašant Monako princesės rankos ar Liuksemburgo pilietybės. Be to, taip jie tikino, šis genijus yra vertas įrašyti į saugomų *UNESCO* paminklų sąrašą – tikras grynuolis, kuriuo gali deramai didžiuotis išauginusi jį šalis.

Nepakartojamai pūtė birbynę Čingizas Ariel Popovas, šį faktą pripažino visi: politikai, televizija, kritikai ir plačiosios dirbančiųjų masės.

Birbynininkas Čingizas Ariel Popovas buvo visų numylėtinis.

Bet kartu Čingizas Ariel Popovas buvo nepataisomas, kaip kalbėjo liaudies instrumentų katedroje nepagrįstai pavydūs kolegos, padykėlis: visada apsišikęs, skrepliuojantis, purvinas, susivėlęs, prakaituotas, riebaluotas, mėšlinomis kojomis, apsišlapinęs, mikčiojantis, apskretęs, juodomis panagėmis, kuprotas, išpuvusiais dantimis, raišas, niekada nevalytomis ausimis, apsiseilėjęs ir apsisnargliavęs, be to – niekad neišsi-

blaivantis ir apsivėmęs. Kita vertus, jis taip subtiliai mokėjo pūsti birbynę.

Su skaudama širdimi docentas Antanas Leipoldas matydavo, kaip jo dovanotu smokingu vilkintis girtas Čingizas Ariel Popovas keliasi ankstų rudenį iš pažliugusios klombos, vaikšto naktį aplink geležinkelio stotį persimetęs per petį nudėvėtą mopedo padangą ar gadindamas orą reikalauja kosmetikos parduotuvėse karvės tešmens, silkių galvų, spjaudosi, baubia, kaišioja liežuvį, grasina visus išdulkinti, demonstruoja savo genitalijas, keikiasi ir vis rodo nepadorius ženklus pareigūnams, norintiems sudrausminti įsismarkavusį birbynininką, kurį žino, gerbia visa šalis ir net dalis užsienio.

Bet jau dūdą pūtė Čingizas Ariel Popovas...

Paprasti žmonės kalbėjo, o bulvarinė spauda rašė, kad iš garsaus birbynininko Čingizo Ariel Popovo buto nuolat sklinda nepakeliama šiukšlių smarvė, girdisi įtartini garsai, neva jis birbyne mušąs savo seną tėvą.

Ne vieną kartą buvo kviesta sanitarinė tarnyba, policija. Čingizas Ariel Popovas buvo įspėtas, tačiau – veltui, išvadų jis nepadarė.

Ir kokių tik priemonių nesiėmė jį globojantis docentas Antanas Leipoldas: kalbėjo, aiškino, piktinosi, grasino per katedros posėdžius drausminėmis nuobaudomis. Niekas nepadėjo – Čingizas Ariel Popovas vis tiek buvo labai talentingas.

Ir pabaigai.

Kas yra geometrija? Ir kokios jos šakos?

Kas yra matematinis taškas? Kas linija? Kas plotas?

Kas paviršius? Kas yra kūnas? Kaip suprantamas linijos, ploto ir tūrio susidarymas?

Kas yra tiesė? Kas yra kreivė? Kas statmuo? Kas lygiagretė? Įstrižainė?

Kas statinys? Kas įžambinė? Liestininė? Kas iš viso, *bl...*, yra kampas?!

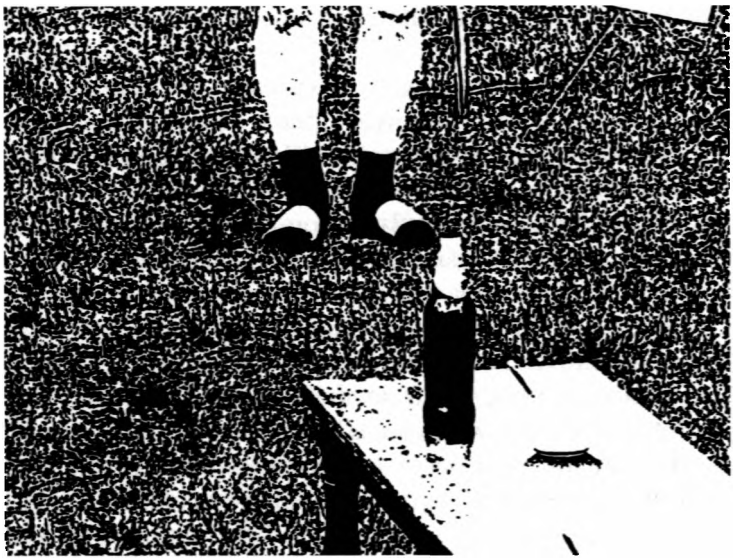

15.

Daug laiko praleidžiu gryname ore prie vandens. Tai, nemeluosiu, ir *Kim (Tonkunst)* nuopelnas.

Kompozitorė kolegoms stipendiatams neatsargiai prasitarė, kad prarado viltį sukurti siuitą. Todėl ir nusprendė savo studijoje atsivežta aparatūra įrašinėti triukšmus, taip taip, *Hercus Kuncius (Prosa)* keliamus, juos vėliau Kiolne panaudosianti garsinei instaliacijai.

Dabar *Kim (Tonkunst)* kūryba yra mano valioje. Maloniai kutena, kad esu geidžiamas, iš manęs tikimasi vis naujų bruzdesių.

Šūdo!

Keliuosi nepadoriai anksti ir dingstu iš *Künstlerhaus Lukas* studijos, nesileisiu *Kim (Tonkunst)* manipuliuojamas.

Ulrike (Malerei) išgyvena kūrybinę krizę, guodžiasi esanti nepatenkinta savo akvarelėmis. Kai jas parodo, nieko pikta

negalvodamas užsimenu, kad *akvarelė* – tai gilią užuojautą kelianti diagnozė, panašiai atseit galėčiau apibūdinti ir jas liejančius žmones.

Ulrike (Malerei) pabando delnu man sušerti per veidą, nepataiko.

Puolu menininkę raminti, neva, kad visi mes turime trūkumų, net *Karl Marx in „Das Kapital"* jų neišvengęs. Nepadeda.

Ką ji norėjusi tomis akvarelėmis pasakyti? Ar yra čia kažkokia mintis? Jei ne, lai pašnabžda nors minties užuominą. Kas pasakys, kas yra grožis?

Niekas nežino, kas yra grožis.

Jausdamas pareigą ir toliau kažką kalbėti, drįstu pasvarstyti, kad galbūt nėra tragikomiška, jei žmogus vandeniniais dažais dienų dienomis teplioja rumunų tautiniais rūbais apsirėdžiusią pabaisą; kopos fone, beje, manęs neerzina.

Kita vertus, aš giliai abejoju dailininkės spalvine klausa, mat ultramarinas katastrofiškai nedera prie sieros, be to, mano – eksdailėtyrininko galva – darbuose apstu pasibjaurėtino purvo; ji kitą kartą maišanti po tris-keturias spalvas, o leistina tik dvi, tada jos suskamba, švyti, jaudina, svaigina.

Ar ji turinti spalvinę klausą?

Turbūt, kad ne.

Itin skaudu, kai žmonės nepaiso elementarių dalykų, tai abėcėlė.

O ir kompozicija akvarelėse tik šiaip sau. Sunku susivokti, kas kūrinyje, atleiskite, yra svarbiausia – beprasmė dėmė dešinėje, amorfiško rūbo ornamentas ar rachitiška merginos figūra, beje, sufleruojanti man, kad menininkė taip ir neišmoko amato pagrindų.

Ar išmokusi ji amato pagrindus? Ar galinti nupiešti ausį, šikną, nosį, bicepsą, pagaliau, Dovydo bybį? Ar nepraleidinėjusi piešimo, kompozicijos, spalvotyros paskaitų? O gal tik dumianti akis man – *Hercus Kuncius (Prosa) aus Litauen,* – kad penkerius metus mokėsi meno Berlyne aukštojoje mokykloje?

Deja, atrodo, kad *Ulrike (Malerei)* mano iškeltus klausimus supranta klaidingai, todėl įninka šūkalioti *raus(!).*

Griaudėjant *raus(!)* leitmotyvui, man kyla noras apie kūrybą pasvarstyti plačiau – paliesti ir kitas temas, neapeiti potemių, kitų aštresnių *Ulrike (Malerei)* kūrybos kampų.

Gaila, bet *Ulrike (Malerei)* nėra pasiruošusi rimtam pašnekesiui-analizei.

Trenkusi durimis, jautri menininkė raudodama išbėga iš savo studijos.

Tą rytmetį neplanuoju pas *Ulrike (Malerei)* ilgiau svečiuotis, pakylu, einu link jūros.

Vėliau sugrįžtu prie marių, vėl atsiduriu šalia jūros.

Parduotuvėje sėkmingai nusipirkęs 0,5 l ferneto ir keturis kepalus baltos duonos, iki sutemstant išstoviu ant tiltelio prie *Saaler Bodden* – lesinu mariose vokiečių gulbes.

16.

Ute (Installation) vidudienį išbildėjo tiesiai į kalėjimą.

Atsisveikindama *Ute (Installation)* prasitarė, kad ten, Berlyne, nedelsiant įgyvendins, ką Ahrenshoope įkvėpta sugalvojusi: kažkokias slopinančias agresyvumą erdves gangsteriams.

– Kokias? – pasiteirauti nespėjau, mat *Ute (Installation)* labai skubėjo, jos laukė susitikimas su kalinčiu už smurtą *boyfriend.*

Künstlerhaus Lukas koridoriuje mane pastveria paklaikusių akių *Roger (Malerei).*

Dvimetrinis vaikinas ką tik atvykęs į atsilaisvinusią 4-ąją studiją, turi monumentalią problemą: sekmadienio vakaras, vienintelė parduotuvė uždaryta, o taip norisi po kelionės išgerti.

Teisinasi, asilas, nepagalvojęs ir Berlyne net alaus neįsimetęs.

Ką daryti?

Ką, Dievulėliau tu mano, daryti?.. Ar aš neturįs kažkur (atsitiktinai) užslėpto butelaičio?

– Žinoma, kad turiu. Ir ne vieną.

– O ko turi? – it smalsus mokslininkas susidomi.

TAVO
BARAS
EURO
TAURAS
UTENOS
ALUS
TAURAS
SVYTURYS
ALUS • BEER
EKSTRA
Draught
5
CASINO
TAURAS
SVYTURYS
ALUS • BEER
EKSTRA
Draught
5
CASINO
TAURAS
SVYTURYS
ALUS • BEER
EKSTRA
Draught
5
CASINO
TAVO
BARAS
EURO
TAURAS
UTENOS
ALUS

– Turiu vyno. Turiu degtinės. Viskio turiu. Tekilos prieš porą dienų prisipirkau...

– Tiks, – nusiramina.

– Pradėsim nuo silpnesnių, ar radikaliai – pažinties proga – pasielgsim? – klausiu rodydamas savo *minibarą* studijoje.

Lentynoje, be išvardintų, glaudžiasi nugerti *Jegermeister**, *Fernet-Branca*** ir *Amaretto Venice Originale**** – virškinimui, taip sakant.

Roger (Malerei) nedelsia, stveria *Moskovskaya*****.

* ***Jegermeister*** *– populiariausias žolelių likeris Europoje. Jis gaminamas iš įvairių žolelių, vaisių, šaknų ir prieskonių. Ši kompozicija mirkoma spirite, koncentratas 12 mėnesių laikomas ąžuolo statinėse. Vėliau produktas filtruojamas ir tik ekspertams patikrinus kokybę išpilstomas į butelius.*
Jegermeister *reikėtų mėgautis gerai atšaldytu. Tinka ir prieš valgį, ir po valgio. Stiprumas: 35%.*

** ***Fernet-Branca*** *– tai garsiausia pasaulyje karčioji trauktinė. Nuo 1845 metų ji pagal slaptą šeimos receptą „Fratelli Distillerie S.r.L." gaminama brolių S.r.L. varykloje Milane.*
Iki mūsų dienų žinoma tik tai, kad šio gėrimo gamybai naudojama daugiau kaip 40 žolių, augalų bei prieskonių.
Genicijonas, šafranas, mira, ramunėlės, šeivamedžio žiedai – visai tai Fernet-Branca *gėrimui suteikia natūraliai stiprų ir kartu aštroką bei intensyvų, pikantišką skonį, kuris karčiąją trauktinę daro tokią nepakartojamą.*

*** ***Amaretto Venice Originale*** *– tai garsusis itališkas likeris, gaminamas pagal senovinį Venecijos receptą iš ypatingo stiliaus vyno, praturtintas migdolų, vaisių, karamelės aromatais. Puikiai tinka kokteiliams. Stiprumas: 18%.*

**** ***Moskovskaya osobaya vodka*** *– degtinės gamybos tradicijos, prasidėję 12 a. Rusijoje, šimtmečių eigoje nuolat tobulinamos, kol pasiekė šių dienų aukštumas.*
Moskovskaya osobaya vodka *yra gaminama naudojant autentiškus rusiškus degtinės gamybos metodus, spiritas yra distiliuojamas. Distiliacijos metu gautas grynas spiritas skiedžiamas apdorotu vandeniu, o mišinys filtruojamas per specialius filtrus, kurie suteikia degtinei unikalų skonį bei nepaprastą švarumą. Būtent dėl šių savybių* Moskovskaya osobaya vodka *yra ne kartą pripažinta ir apdovanota įvairiuose tarptautiniuose konkursuose.*
Moskovskaya osobaya vodka *rekomenduojame pateikti pagal rusiškas tradicijas – gerai atšaldytą arba su ledukais ir citrinos griežinėliu. Mėgs-*

Įsipila – pats.

Išgeria, manęs nepalaukia.

Man patinka *Roger (Malerei)* vikrumas, jis žino, ko jam šią akimirką reikia, supranta, ką daro.

Užsirūkome.

Roger (Malerei) rūko kaip ir aš – *Westpoint* tabaką, suktines.

– Pagaminsiu dešimt, nes, kai pasigėręs norėsiu rūkyti, gali nepavykti, – apsidraudžia vakarėliui.

Roger (Malerei) man kelia vis didesnę simpatiją, tai labai apdairus žmogus.

– Ir tau padariau, imk, – paridena kelias suktines.

– Aš kemšu į gilzes.

– Rūkyk rūkyk, man negaila, – be eilės suskumba mostelti degtinės *Roger (Malerei)*.

– Gal užsikąsi krevete?

– Ne, panašiomis nesąmonėmis nepiktnaudžiauju, – prisipažįsta, tuo sukeldamas man dar didesnę pagarbą.

Roger (Malerei) daro viską tiksliai ir greitai: greitai geria, greitai rūko, greitai kalba.

Roger (Malerei) – organizuotas žmogus. It patvirtindamas mano įžvalgą, susipila *Moskovskaya* likučius.

Užsiverčia, jau dairosi kito butelio...

Neužtrukęs išsirenka *Ballantines** puslitrį.

---

tantiems eksperimentuoti Moskovskaya osobaya vodka – *puikus alkoholinių kokteilių komponentas. Alc. 40% vol.*

* ***Ballantines*** *– tai šviesiai auksinės spalvos škotiškas viskis su būdingu dūmų kvapu, daugialypiu skoniu su vos juntamais medaus, pieniško šokolado, vanilės prieskoniais. Distiliuojamas ir gaminamas Škotijoje nuo 1827 metų, šis viskis – visiems vartotojams – jauniems ir seniems, vyrams ir moterims, mėgėjams ir žinovams. Galima gerti vieną, su ledu, taip pat puikiai tinka kokteiliams, prie rūkytos lašišos, kai pateikiamas su ledu. Viskio žinovų teigimu, šis viskis ne per daug dūminis ar medinis. Sausas, bet ne per sausas. Viską kartu paėmus, kažkas tokio, kas būtų priimtina visiems nuo Australijos iki Laplandijos. Stiprumas: 40%.*

– Ar tu vokietis?

– Grynas, – patvirtina *Roger (Malerei).* – Bet seneliai iš tėvo pusės buvo lenkai.

– Supratau.

– Ar galima?.. – studijos tarpduryje netikėtai įsikomponuoja *Kim (Tonkunst)* snukutis. – Beldžiau, stuksenau, bet niekas... – bando teisintis išsiduodama, kad kaži ko labai bijo – negi manęs?

– Ko reikia? – ne itin svetingai klausiu.

– Aš... Čia... Aš... – veblena ir susikuklinusi rodo į atsineštus butelius. – Galbūt galėčiau, *Hercus*, prisijungti? – nedrąsiai man pakiša porą vyno butelių.

– Gali, – lieku sujaudintas *Kim (Tonkunst)* atidumo, pastumiu jai kėdę. – *Natürlich,* gali, žinoma, kad gali, – kartoju, nes man kažkodėl pasidaro šio padarėlio labai labai gaila.

...Gaila, kad *Kim (Tonkunst)* tokia... apgailėtinai miniatiūrinė, sakytum, nevisavertė. Kita vertus, ką čia slėpti, ji taip pat žmogus – 44+... chromosomos.

– Sėsk, moterie, – paragina *Roger (Malerei)* ir įpila viskio. – *Prosit.*

– *Prosit*, – mano nuostabai *Kim (Tonkunst)* užsiverčia visą stiklo turinį.

Kompozitorė nesimaivydama nuryja, iš šalies žiūrint – gan profesionaliai.

– Dar išgerk, – perima vadovavimą užstalėje *Roger (Malerei).*

– *Prosit!*

Kim (Tonkunst) geria, traukiasi jos akyse tvyrojusi baimė.

– Gal turi muzikos? – dalykiškai pasiteirauja *Roger (Malerei).*

– Šįvakar tik *Rammstein. Das Spiel mit dem Feuer.*

– Labai gerai.

– Tu nieko prieš?

– Aš?! – išverčia akis *Kim (Tonkunst)*

– Tada viskas gerai, – nusiramina *Roger (Malerei).*

– Paleiskite garsiau *Laichzeit*! – pasibaigus *Du Riechst So Gut,* pareikalauja sveikai įraudusi *Kim (Tonkunst).*

Vokiški langų stiklai tvirti, jie ir ne tai gali atlaikyti.

Po *Wilder Wein* vis sunkiau pavyksta susikalbėti, todėl pereiname prie *tequila ...Sauza Gold**.

– Tu – vyras! Aš – moteris! – klykauja man į ausį *Kim (Tonkunst)*. – Aš – moteris! – šaukia, kai ką tik vienbalsiai nutarėme visu garsu pakartoti mums labai patikusį *Asche zu Asche*.

– Tu – moteris! – bandydamas perrėkti maurojantį *Engel* paguodžiu.

– Tu – vyras! – spausdama mano ranką sau prie krūtinės vis primena nepamirštanti mostelti tekilos *Kim (Tonkunst)*.

– Moteris!

– Vyras! Tu – vyras!

– Žinau.

– Man – bloga... *Sehr schle...*

Nesuspėja *Kim (Tonkunst)* nusvyruoti iki tualeto, kai pasigirsta jau kelioliktą kartą leistas *Seemann* – tai, sakykim, *Rammstein* lyrinis kūrinėlis, galima dustelti.

– Nieko tokio, visi savi, – ramina nebepavojingai žagsinčią *Roger (Malerei)* ir nedegustavęs pakiša jai sugrįžus ferneto. – Atgausi jėgas, – nepamiršta pažadėti. – O dabar, – užšoka ant *mano* (!) darbo stalo, – *Der Meister!* – vis gerkle paskelbia optimistiškiausią *Rammstein* gabalą.

– Aš – moteris! – apsiverkia po ferneto *Kim (Tonkunst)*. – Tu – vyras. – Nieko daugiau nebegali pasakyti žmonijai.

– Tu – moteris! – taip pat nedaugiažodžiauju, bandydamas išvengti drėgnų *Kim (Tonkunst)* glamonių.

– Ir aš – vyras! – nepraleidžia progos trypdamas, linguodamas į taktą ir pavojingai kratydamas galvą įsiterpti *Roger (Malerei)*. – Ir aš – vyras! – susverdėjęs tik per stebuklą nenuverčia kompiuterio. – Aš – vyras?! Vyras! Aš?.. – nusistebi itin giliai suvokęs šį neginčytiną faktą.

* ***Sauza Gold*** *– geltonos spalvos, ilgiau brandinta, švelnesnio skonio tekila. Jos gėrimas – ritualas. Lyžtelk druskos, gurkštelk* Sauza, *užkąsk citrina. Stiprumas: 38%.*

Roger (Malerei) pabaigia iš butelio fernetą, strykteli nuo stalo, bergždžiai bando užsisagstyti – slepia ką tik parodytą vyriškumą.

– Aš – vyras! – apsidžiaugęs paslysta, klumpa, keliasi.

Kažkurią akimirką tapytojas vargais negalais užsiverčia ant pečių ir išsivelka į savo studiją bežadę *Kim (Tonkunst)*; ji šiąnakt – *jo* moteris.

17.

– *Stand auf!* – išverčia mane iš lovos *Roger (Malerei)*. – Judinkis. Greičiau!

– Kur? – nesusivokiu.

– Dešimta ryto.

– Jau dešimta... – vis dar neprabundu.

– Studijoje mūsų laukia *Monterrey, Manzanilla* ir *Rioja*.

– Kada jos atvyko? – aš vis dar miegu.

– Vos tik atsidarė ta sušikta parduotuvė.

– Norėčiau palįsti po dušu.

– Renkis ir einam, skaičiuoju: *eins, zwei, drei...*

Roger (Malerei) išties dalykiškas ir reiklus. Kitomis istorinėmis-politinėmis aplinkybėmis man nesunku jį įsivaizduoti šiek tiek kitoje, nekūrybinėje, pavyzdžiui, stovykloje.

Paklūstu feldfebelio komandai.

– Gerk, – pripildo taurę, kai 10 valandą 07 minutės jau sėdžiu tapytojo dirbtuvėje. – Iki dugno, – nepamiršta paraginti.

Maukt.

– Ar gerai? – smalsauja, kai nuryju ledinį *Monterrey* gurkšnį. – Jei pasakysi „ne", tu – mano priešas.

– Puiku, – neveidmainiauju. – Idealus: sausas, baltas – sodri puokštė.

– Dvejojau, – prisipažįsta *Roger (Malerei)*, – vos nesusigundžiau nupirkti kokio šūdino sekto, burbulai kitą kartą nepakenkia. Tačiau šis man pasirodė tinkamiausias. Puikus, tiesa?

– Itin kokybiškas, – ką galiu tepridurti, jei apsimetęs *Monterrey* vynu gerasis Dievulis dabar basomis bėginėja po mano kūną.

– Raudoną gersime vėliau, – supažindina su veiksmų programa *Roger (Malerei)*. – Atkimšiu *Manzanilla*, jis ne toks sausas.

– Ar mes kažkur skubame? – pasitikslinu, kai 10 valandą 25 minutės *Roger (Malerei)* išpilsto *Manzanilla*.

– O ką daugiau čia veikti?

Išties, *Roger (Malerei)* teisus – nėra prasmės šioje žemėje.

Dairausi dirbtuvėje, kuri neseniai priklausė *Ute (Installation)*: kryžiaus rėmo langas, prozektoriumo stalas, aptepliotas molbertas, spinta, stelažai...

Blausus žvilgsnis užkliūna už drobių – sienos nukabinėtos ne pačių mažiausių formatų paveikslais.

...Vienuolika, dvylika...

Tapyba *ale Albrecht Altdorfer*, nepakenčiamai daug niūraus ir debesuoto dangaus – kažkoks liguistas romantizmas.

Pays...

Akivaizdu, ne Baltija.

Languedoc (?).

Ne.

Rheinland-Pfalz (?) ...Kur tada *Loreley?!*

Vietovės be žmonių. Potėpis platus, nervingas.

Sodrių spalvų peizažai, *paysage*, tfu!

Gurkšteliu. Man kažkodėl pasidaro baisu, įsimeta pamišėlio *Dali* nutepliota *pilietinio karo nuojauta*.

– Kieno čia darbai? – imu nevalingai virpčioti.

– Mano, – nesusireikšmindamas prisipažįsta *Roger (Malerei)*, peša paskubomis savo *Westpoint*.

– Atsivežei iš Berlyno?

– Ne.

– Tu gi vos vakar atvykai!

– Taip, – patvirtina.

– Kodėl jų čia tiek daug? Iš kur jie? – iš paveikslų sklindanti chaoso grėsmė mane ima stačiai purtyti.

– Et, – numoja ranka, – *Kim* išėjus, turėjau karteliui kokaino – patapiau paryčiais, padirbėjau.

– Ar ne metas mums pereiti prie raudonojo? – siūlau suvokdamas, kad nebematau prasmės ateityje lenktyniauti su *Roger (Malerei)*.

– Tą pat pagalvojau, – sutinka su manimi dvasios galiūnas.

– Į tavo sveikatą!

– *Prosit!*

NICKELODEON

Niujorke, prigrūstas liūtų, tigrų ir kitų laukinių žvėrių, degė žvėrynas. Visi žvėrys svilo geležiniuose narvuose, jų grotos nuo kaitros buvo pabalusios.

Ugnis ir karštis kilo, niršo žvėrys. Meškos ir bebrai labiau už kitus buvo įnirtę, siuste įsiuto: šoko ant savo kalėjimo grotų ir krito tartum sunkūs molio gabalai, pakilę vėl strikčiojo...

Klaikūs tigrų ir liūtų riksmai, kitų žvėrių kaukimas nešė gilų nusiminimą, susimaišė krūvon ir virto panašiu į tą, kuriuo užriaumos girtuokliai.

Miunchene komediantai surengė maskaradą. Susirinko daug svečių, ir visi buvo persirengę: vieni robotais, kiti kunigais, juokingais keleviais, kudlotais eskimais.

Nuo rūkstančio cigaro nukrito kibirkštis ant vieno iš jų, šis buvo apsirėdęs greitai degančiais rūbais. Artistas, tai pastebėjęs, šoko prie savo bendrų, taip netrukus visi išsismalavę, kudloti ir eskimai užsidegė.

Dvylika šokėjų, tartum gyvos švytuoklės, netekusios sąmonės, puolė blaškytis: ropštėsi vieni ant kitų, kaukė, nepadoriai raitėsi iš skausmo ir svaidė liepsną į kambario pakampes, taip kėlė dar didesnę smarvę.

Netrukus trejetas galutinai sudegė, o devyni užduso. Tryliktą nuvežė į ligoninę, čia jis nusibaigė, kai tik buvo nutarta jo apdegusį kūną pjaustyti: oda atšoko nuo krūtinės ir rankų, nukrito bjauriais gabalais.

Ne be priežasties kančios, bausmė, ją artistai užsitraukė dėl paleistuvystės. Tai buvo paveikslas, kuris laukia ir girtuoklių pragare.

Nicoje į teatrą susirinko daug žiūrovų. Pakilus uždangai, sprogo dujos ir pasirodė liepsna. Ji plito per sceną, link lubų.

Staiga užgeso žiburiai, salėje tapo tamsu. Tiktai gaisro šviesa leido matyti, kas vyko teatro viduj: vaidintojai, apkvaitę iš baimės, bėgiojo it nenormalūs, ieškojo išėjimo, nors ryškiai matė – kelią liepsna pastojusi.

Svečiai su ne mažesniu bepročių smarkumu puolė laukan: trypė moteris, vaikus ir save.

Ugniagesiai, kareiviai ir jūrininkai, įsiveržę į teatro vidų, išvydo šiurpų reginį: veik iki lubų stiebėsi krūva juodų bjaurių kūnų; kai kurie virtę suodžiais – ne mažiau kaip 63 lavonai, žuvę baisiose kančiose.

Panašūs dalykai tyko girtuoklių. Pragare gaisro metu taip pat bus uždarytos visos durys, ten laukia kančios, jos niekada nesibaigs.

Ar sudegusieji buvo pasirengę mirti? Ne, deja. Jei tik aukos būtų numaniusios, kas jų laukia, argi nebūtų išsižadėjusios alaus bokalo, šampano taurės, brendžio stikliuko prieš spektaklį?

Svaigalų mylėtojai! Jūsų linksmybės jums brangiai kainuos, jei jų neišsižadate!

Vienoje vėl degė teatras. Vaidino Offenbacho „Hoffmano pasakas“.

Į premjerą susirinko 1500 žmonių.

Septintą valandą vakare, vos prasidėjo spektaklis, įsiplieskė gaisras. Jautresni net papaiko iš išgąsčio, kai pamatė liepsnos liežuvius.

Per akimirką salė prisipildė ugnies.

Tikro pragaro paveikslas: klyksmai, dejonės, šauksmai. Minia puolė prie durų, grūdosi, mindė vieni kitus, o apdegę balkiai pavojingai krito jiems ant galvų.

Vikresni galerijoje spraudėsi prie langų, pro juos šoko ant gatvės grindinio; lauke buvo matyti, kaip negailestingai jie kimba vienas į kitą.

Tūkstantis vyrų, moterų ir vaikų, liepsnose apleistų, mirė nesava mirtimi: gyvi sudegė, pavirto anglimi, o kiti net – pelenais.

Bevalant teatrą rado nemažai kaulų, perpus tesudegusių kūnų. Buvo matyti ir didelės krūvos žmonių, rankomis susikibusių.

Pasibaisėję pasakojo, kaip teatro pečiuje nelaimingieji kovojo tarpusavyje: griovė vienas kitą, spardė, mušėsi kaip paklaikę.

Visi jie ugnyje žuvo.

Klubai, teatrai, barai, restoranai ir smuklės skatina blogą gyvenimą, gadina žmones.

Nuolatiniai gaisrai perspėja, kad šie rūmai, liepsnų naikinami, tampa pragaro vartais ne tik girtuokliams.

18.

Ursula (Leiterin) neabejinga vakariniams pasisėdėjimams virtuvėje prie vyno taurės, pašnekesiams apie pilietinę visuomenę, lite-

ratūrą ar kultūros žmonių klystkelius. Neretai ir pati imasi iniciatyvos – pažada sutemus atsinešti kelis vyno butelius bei desertą.

Virtuvėje prie šaukšteliais ir dubenėliais serviruoto stalo jos laukiame trise – *Roger (Malerei), Kim (Tonkunst)* ir aš.

Vėluoja *Ursula (Leiterin).*

Kad neprailgtų laikas, gurkšnojame *Finlandia Vodka** „aperityvą" ir lošiame mano jau spėtą išpopuliarinti „Durnių" (su pervedimais, *pogonais* ir kitais aksesuarais, t. y. *vikruntasais,* žodžiu, akademinį).

Šis žaidimas kortomis ne itin intelektualus, tačiau kiek teigiamų emocijų jis kelia mažajai *Kim (Tonkunst).* Kompozitorė, mano išmokyta-padrąsinta, net spiegia iš džiaugsmo, kai sulaukia progos papuošti oponentą kortų antpečiais ar visa jėga sušerti užsilikusia šešiake šiam per nosį.

Akivaizdu, kad ir *Roger (Malerei),* nors jau kelioliktą kartą lieka durniumi (su *pogonais*), taip pat išgyvena pozityvius jausmus; aš, beje, vos aštuonetą kartų tapau durnas, *Kim (Tonkunst)* – dešimt.

Kai pasirodo išbalusi šmėkla *Ursula (Leiterin),* matau nebe *Künstlerhaus Lukas Leiterin Ursula* – tik sutvarstyto nykščio burbuolę, jos viršūnėje – prasisunkusi purpurinė dėmė.

– Mano desertas, – padrebindama ranką stato ant stalo dubenį, traukia iš už skverno *rose* vyną *Ursula (Leiterin).* – Užtrukau, atleiskit, – teisinasi, nors kolegoms nė motais, šie negali baigti užsitęsusios partijos: visi *Kim (Tonkunst)* būgnų koziriai vėl sugrįžo pas *Roger (Malerei).*

– Kažkas atsitiko?

* ***Finlandia Vodka*** *– švaraus, lengvo, ypač švelnaus skonio ir aromato degtinė.* Finlandia *yra pagaminta tik iš „šešiaeilių" suomiškų miežių, išaugusių ilgomis vasaros dienomis ir baltosiomis naktimis. Šiai degtinei naudojamas suformuotų moreninių uolienų vanduo. Jis toks švarus, kad naudojamas natūralus, be jokios cheminės filtracijos.* Finlandia Vodka *galima mėgautis tūkstančiais būdų: suomišku stiliumi ledo šaltumo degtine, kokteiliuose, kaip aperityvu, su vaisių sultimis, įmaišyta į karštus gėrimus ir net į įvairius patiekalus.*

– Smulkmena, plakiau kremą, nusikirtau dešinės pirštą, – nesureikšmina nelaimingo atsitikimo *Ursula (Leiterin)*. – Chirurgas ką tik prisiuvo. Guodė, kad prigis, – pamosuoja man prieš veidą tvarsčiu aptvarstyta bige.

– Skauda?

– Nė kiek.

– Verkei?

– Ką tik nusiraminau, – rodo į ašaromis aplaistytą desertą.

– Vynelio?

– Ačiū.

– Degtinės burnelę, dezinfekcijai?

– Vis dar svaigsta galva po narkozės, verčiau eisiu – pas save šįkart nusigersiu.

It dūmas pradingsta pareigingoji *Ursula (Leiterin)*, jos butas čia pat – trečiame aukšte, virš mano studijos.

– Ką tu man primetei?! – užsiplieskia tik kortas pasaulyje tematanti *Kim (Tonkunst)* – Čia gi buvo gilių-kryžių damos, o ne berneliai!

– Nieko panašaus, paskaičiuokime, – sunkiai valdo emocijas ištirpdęs *durniuje* abu savo smegenų pusrutulius *Roger (Malerei)*.

– Septinta korta ant stalo, pasiimk atgal.

– Aš ja einu.

– Pervedu.

– Galvok, ką darai!

Roger (Malerei) šį kartą pasiryžęs nepralošti, visiems paskubomis papilsto.

– Aš išmečiau karalių, tu negali septynake persiųsti man jo atgal.

– Galiu.

– Negali.

– Ji kozirinė.

– Bet tai ne karalius!

– Koks skirtumas, – nesismulkina vis lanksčiau *durniaus* taisykles interpretuojanti *Kim (Tonkunst)*.

– O kas koziriai?

– Širdys.

– Širdys buvo praeitą kartą.

– Būgnai koziriai, – įsiterpiu su savo trigrašiu ir iškalbingu mostu paskatinu gurkštelti „aperityvo".

– Kaip gali būti sušikti būgnai, jei aš kozirine širdžių dešimake nukirtau jo gilių tūzą?

– Kada tu jį nukirtai?

– Ką tik.

– To niekada nebuvo!

– Jei neatsimeni, niekuo negaliu padėti.

– Sukčiauji, tu turbūt loši žymėtomis kortomis!

– Jei pasiduodi, taip ir sakyk. Pasiduodi?

– Čia ne šachmatai!

– Tada – lygiosios.

– Durnystė! Ar gali čia būti lygiosios?! – susinervinęs apeliuoja į mano autoritetą *Roger (Malerei)*, nepatikrinęs užsiverčia tuščią stiklą. – Tfu, – nusispjauna. – Šūdas!

– Kodėl nebenori su manimi būti? – kažkas tyliai tyliai sušnabžda man į ausį.

– Nieko panašaus, – patikinu, pažinęs *Ulrike (Malerei)* balsą.

– Siūlau perlošti, dalink.

– Kodėl turiu dalinti, aš dalinau praeitą kartą, – nesileižia mulkinama *Kim (Tonkunst)*, ji neketina vėl tapti durna.

– Eime pas mane, – kviečia *Ulrike (Malerei)*. – Eime... – nepasidrovi pūstelti gūsį geidulių man į ausį.

– Tai kuris dalins?

– Patraukit tą dubenį! – susinervina *Roger (Malerei)*, kai pastebi, kad įmerkė rankogalį į *Ursula (Leiterin)* desertą. – Kas čia tą supistą geldą pastatė?! – užpuola žvilgsniu niekuo dėtą *Ulrike (Malerei)*.

– Tu eik ir lauk, netrukus ateisiu, – pažadu susigundęs sulošti dar vieną kitą partiją su netveriančiais atsilošti partneriais. – Aš padalinsiu.

Susišluoju kortas, šįkart tik vos vos pasukčiaudamas maišau. Netrukus nebegirdžiu, kaip nukaukši į savo pusrūsį *Ulrike (Malerei)*.

Ir visuomet, kada įsakoma, gyvenantis pats sau pavojų kelia...

Bet ne tik ši – prašviesėjusiame prote staiga įsisiautėjo ir kitos grėsmės. Čia rasta abejonių nuodų, nepadorių sapnų verpetų, skaistybės ilgesio, košmarų. Greta būdravo nuodėmingas pavydas, menkaverčiai prisiminimai, bauginančios įžvalgos. Negana to, užtikta ir savigraužos, ir nuoskaudų – kaipgi be jų.

Prašviesėjusiame prote, be vėdintinų C_2H_5OH garų, galima buvo aptikti ištisus enciklopedijų skyrius, kompendiumų pastraipas, matematines formules, fizikos dėsnius, gramatikos išimtis, taisytinas eismo saugumo taisykles. Be to, *neturiu nė menkiausio supratimo* bei panašių skeveldrų, o šalia – *ein Unbegriff ist* nuotrupų ar smulkmenų apie baustinas išminčių idėjas. Visko čia būta.

Panaši padėtis – ne tik prašviesėjusiame prote, bet ir kišenėse. Jose – sulūžę žiebtuvėliai, šv. Agotos duonos trupiniai, degtukų siera, panaudotų bilietų skiautės, pabiręs tabakas, smėlio smiltelės... Tai, ko metų metais užmiršta ar patingėta atsikratyti.

Ir štai šiame šiukšlyne įsiveisė dykaduonis.

Sutvėrimas atsirado neįspėjęs, staiga. Krebždesiu pažadinęs iš sapno, paskelbė, neva tik čia jo *būties namai*, kitų neturįs ir neieškosiąs. Negana to, prisistatė esąs ne veltėdis, o atvirkščiai.

Šis kišeninis – vos sprindžio, neišpasakytai jaukus *kliackas* – net didžiausias beširdis nedrįstų padarėlio nuskriausti ar, baisu ir pagalvoti, nuskandinti *WC*. Negana to, sutvėrimas – dorų akių, atviros šypsenos, galbūt todėl atrodė toks panašus į geraširdį Sai Babą.

Nepaisant išvardintų kišeninio savybių, prašviesėjęs protas šiam pasišovė kaži ką itin riebiai pasakyti:

– Eik tu... – užsikirto nepabaigęs.

Po akimirkos prašviesėjusiam protui nevalingai išsprūdo:

– *Kiek gali tilpti angelų?*

Nesulaukus atsakymo, iš kišenės gelmių pasigirdo katutės ir kurtinantys šūksniai.

– Nuostabus verlibras! Nepakartojama! *Bis!*

Prašviesėjęs protas nesumojo ką atsakyti.

– Išmintinga. Skaidru. Muzikalu, – išbėrė. – Ir dvasinga, – persisvėręs pro savo *būties namus* nepiktai pamėgžiojo šviesėjančio proto intonaciją kišeninis. – Nagi, kodėl nutilai? – maldaujamai pažvelgė į prašviesėjusį kišeninis.

Prašviesėjęs protas, savo paties nuostabai, pakartojo klausimą, *šiaip sau*.

– O čia tai bent! – neslėpdamas susižavėjimo riktelėjo kišeninis. – Aš pasakysiu atvirai: kiekvienam šviesiam protui itin artimas egzistencinis liūdesys. Ką čia gražbyliauti, šviesus protas, kaip niekas kitas, meistriškai sulydo jausmą ir mąstymą į harmoningą visumą. Žiūrėkit, vos keliuose žodžiuose užgimsta nesudrumsta prasmė! Ir taip paprasta į visa tai įsiklausyti! O kaip nesudėtinga išgirsti – atvertą, prakalbintą prasmę, pajusti tikrąjį gyvenimo skonį – ne svaigalų garuose, o talpiuose šviesaus proto žodžiuose. Telieka tik aiktelti, koks nepakartojamai žavus šis taupus paprastumas. Čia, kaip niekur kitur, atsiskleidžia pasaulio visumos grožis. Negaliu nutylėti, pasakysiu nešališkai: šviesiame prote viskas sudvasinta ir tauru.

Po šių kišeninio žodžių protas nerado ką ir bepridurti, tylėjo patenkintas, jautėsi pakylėtas, galutinai prašviesėjęs – tyras it vaiko ašara.

Nuo šios akimirkos kišeninis šviesiam protui nebeatrodė toks paprastas, kaip pasirodė iš pirmo žvilgsnio. Stebino ne tik inteligencija ir įgimtas kišeninio įžvalgumas. Tuščia to įžvalgumo, kišeninis atsiskleidė kaip negailestingai objektyvus, puoselėjantis retai sutinkamą sąžiningumą, veik anomalų *čia-būtyje*.

Pavydėtinai tiksliai intonuodamas kišeninis išgrynino ir pagilino tai, kas proto iki šiol buvo *šiaip sau* bandyta mintyti

naktimis, o rytais norėta pasakyti *urbi et orbi*. Deja, kenčiant fizinius ir moralinius skausmus, taip ir neišdrįsta. Negana to, kišeninis sugebėjo atverti nežinomas šviesaus proto gelmes, kurių šis nė neįtarė turįs. Ir visa tai ne *šiaip sau,* o ištarta švelniu, veik aksominiu balsu – padrąsinančiu, įtaigiu, hipnotizuojančiu.

Šviesus protas vyte nuvijo nevalingai šmėstelėjusią šventvagišką mintį su kišeniniu nedorai pasielgti – iškrapštyti lauk ir sviesti kuo toliau nuo savęs. Atvirkščiai, priėmė kaip savą – artimesnio, tapačiai suprantančio jo būsimas ištartis padaro būtų nedrįsęs net susapnuoti.

Ilgai nedvejojęs šviesus protas kišeniniam leido gyventi pas save – priglaudė paties pasirinktoje kišenėje.

Įsikūrė kišeninis.

Prie padarėlio nesunkiai priprato ir šviesus protas.

Ir taip miela nuo šiol šviesiam protui, *šiaip sau* užsigeidus, būdavo kišeninį paliesti – pirštais perbėgti per nugarytę, pūstelti į paausį, pakutenti nosytę, pasmakrį. Ir tai pateisinama, nes nuo šiol šviesus protas iš kišeninio tegirdėdavo:

– Sukrečiama. Paveiku. Tobula.

Panašias mantras kartojant, ne be kišeninio pastangų, iš nepastebėto, nesuprasto ir neįvertinto bei miglose skendėjusio proto išsikraustė negeros abejonės ir grėsmės. Nuoskaudos taip pat tirpo, kaip ir subliuškusi savigrauža bei nuolat erzinęs *Weltschmertz* ar įsitikinimas, kad tobulybei ribų nėra. Visi šie atminties sandėlio griozdai užleido vietą itin talpiam ir vis dažniau pasigirstančiam *genialu*. Šią kišeninio diagnozę šviesus protas itin pamėgo.

– Aš, – vos pagalvodavo galutinai pravėdintas šviesus protas. – Esu, – nesuspėdavo susimąstyti.

– Nepriekaištinga. Idealu, – nedelsiant pasigirsdavo. – Šviesiame prote kaupiasi, gyvena ir pagaliau išsiveržia du universalūs genijai, – stačiai iš miegų prikeltas paberdavo kišeninis. – *Aš* – pateikia pirminę kūrybinę medžiagą, o *esu* – yra pirmojo

analitikas. Šviesaus proto paleisti *aš* ir *esu* taiko tiesiai į centrą – snaudžiančias žmonių širdis. *Aš*, o netrukus ir *esu*, šias širdis neskausmingai sužeidžia ir pro atvertą žaizdą nutiesia kelią tauriausiems dalykams – gėriui ir grožiui. Šviesus protas skleidžia dvasingumą per *aš* ir *esu*, apšviesdamas *aš-esu* spinduliais mūsų būties sutemas. Šviesaus proto *aš* – smaigalys, o *esu* – strėlė, paleista niekada neprašaunančio meistro. Dar niekas iki šviesaus proto taip taikliai *šiaip sau* nešaudė. Šviesus protas geriausias. Šviesus protas nepranokstamas. Šviesus protas nelygintinas. Šviesus protas – neįkainojamas, saugotinas, vienatinis.

Klausydamasis kišeninio, šviesus protas nenuobodžiaudavo, laikas jam neprailgdavo, o kišeninis savo įžvalgomis niekada nenuvildavo ir apie šviesų protą kalbėdavo tik tiesą ir dar kartą tiesą.

Beskleisdamas *gerąją naujieną* kišeninis užsitarnavo veik beribį šviesaus proto palankumą ir pasitikėjimą. Nedrįsdavo net *šiaip sau* pagalvoti, neišklausęs, ką apie tai galvoja kišeninis.

– Čia tu gerai. Čia tu puikiai. Čia vėl tobulai, – nešališkai kartodavo kišeninis, kai šviesus protas, tingulio apimtas, slapta ir baustinai užsisvajodavo pailsėti su C_2H_5OH nuo savo paties genialumo.

Viską, ką beveikdavo šviesus protas, kišeninis nušviesdavo tobulybę paryškinančiais spinduliais. Čia nebuvo anei dėmelės – viskas tik skaidru, nepriekaištinga. Kišeninio glorifikacijomis nuskaidrintas šviesus protas kitą kartą nebesuprasadavo: ar jis skaidresnis, ar jo skleidžiama šviesa? O kur dar tas visur lydintis, viską persmelkiantis dvasingumas?

Dvasingumas... Dabar tai buvo pagrindinis šviesų protą neraminantis klausimas. Ir išties, juk tai esminis dalykas: kuris dvasingesnis – tobulybę spinduliuojanti šviesaus proto šviesa, ar jos šaltinis – šviesus protas?

Kuris? – malonėkite atsakyti. Ir ką apie tai kalba Martinas Heideggeris? O Nietzsche? O Wittgensteinas? Pagaliau, ką galvoja visi tie durniai, be naudos sukaišioti į knygų lentynas?

Nepajėgdamas dilemos išspręsti, šviesus protas jau *ne šiaip sau* ėmė dvejintis – abi dalys jam rodėsi vienodai artimos ir mielos, anei vienai nepajėgė suteikti pirmenybės.

Betgi taip nebūna!

Kuri?!

Šviesų protą vėl apniko abejonės, apsigyveno grėsmė: o kas, jei šviesus protas mažiau dvasingas už jo skleidžiamą dvasingumą? O jei atvirkščiai? Ką daryti su savimi – *aš* ir *esu*? Kur eiti *aš*? Ar verta kažkur leistis *esu*? Kuris iš dvasingumų pavojingesnis šviesiam protui? Kurio saugotis? Nejau tai sąmokslas?

Nuo panašių klausimų viskas vėl ėmė suktis, panašiai kaip ir seniau – neprašviesėjus.

Tačiau kišeniniui viskas rodėsi vienodai – tobula. Ir išties, veltėdžiui nieko nestigo. Kelis kartus primygtinai paklaustas, niekuo šviesiam protui nebepajėgdavo padėti – tik giedojo šlovinančius himnus, sočiai maitindamasis savo skleidžiamomis trelėmis.

Kuo daugiau šviesus protas svarstė, tuo garsiau tunkantis kišeninis, suskubęs suburti šalia savęs gentainių chorą, šviesų protą šlovino. Pats jau seniai savęs nebegirdėjo ir, savo nelaimei, nematė, kad šviesus protas niaukiasi, temsta, žudomas jau ne pragaištingų C_2H_5OH garų, o savo paties *šiaip sau* spindesio.

Ir štai, prisiekęs sau nebegerti, lankausi pas burtininką.

Atėjęs patiriu, kad aš nebegaliu nieko paklausti. Jis, pasisodinęs mane, klūpo užsimerkęs, vėliau atsistoja.

Kai aš pakeliu akis, norėdamas suprasti, kodėl jis stovi, pamatau gąsdinamai iškreiptą veidą. Su savimi nieko negaliu padaryti, nors ir kyla mintis – reikia bėgti. Bet pakilti negaliu. Dar paklausus, ką dabar rašau, nužvelgia kiaurai. Vieną ranką laiko ties akimis, kitą – virš galvos. Vėliau sušunka, kad išeičiau.

Staiga pajuntu geismą, vėliau – virpčiojant pilvo apačioje. Netrukus prasideda prievartavimai, kurie vis tęsiasi...

Metęs rašymą, grįžtu prašyti, kad mane paliktų ramybėje. Einu apsisprendęs, kad nesėsiu, neleisiu prisiliesti rankomis, bet, deja, viską padarau atvirkščiai.

Burtininkas liepia prasisegti marškinius, lūpomis priglunda prie kaklo, bučiuoja...

O vėliau išstumia mane pro duris.

Nespėjus išeiti, taip suspaudžia galvą, kad aš pravirkstu.

Tvinksėjimas kyla vis aukštyn.

Jis ima kalbinti, siuntinėdamas man savo mintis.

Vėliau pulsavimas persikelia į krūtinę, dar vėliau – į smilkinius (gal net ne pulsavimas, o lyg trūkčiojanti elektros srovė).

Netrukus šviesa jau veržiasi pro čakras. Spjaudosi ir iš lytinių organų – tiesiai į smegenis.

Kraujospūdis staigiai pakyla ir lygiai taip pat staigiai nukrenta.

Kaskart kviečiu greitąją pagalbą.

Visiems esu tiek įgrisęs, kad man pasako: „Jeigu išvežtume į psichoneurologinį skyrių, ir ten niekas negydytų."

Lieku vienas. Mintimis kreipiuosi į aiškiaregį, egzorcistą vienuolį, į mergaitę bioenergetikę – ji stovi šalia.

Jie traukiasi, pakilę sklendžia kuo toliau nuo manęs.

Jausdamas begalinį silpnumą, guliu. Nieko negaliu imtis, atbusti – nepakeliama kančia.

Dilginantys virpesiai tebeina iš lytinių organų tiesiai į galvą, ir atvirkščiai.

Sau padėti niekuo nebegaliu.

Taškas.

Derva burnoj, klampu bristi, verčiau prišliaušiu.

Virš megapolio, dangaus skliaute: krištolo rūmai – kibirkščiuoja, spjaudosi spinduliais – akina stiklo taros supirkimo punktas.

Ne, išties, tai ne miražas: piltuvėlių grotos pakeltos, kamštelių kilimėlis patiestas, plazda etikečių vėliavos – *Salve! Salve!*

Dirbame kasdien nuo 8:00 iki 19:00
Išskyrus sekmadienį
Pietų pertrauka nuo 13:00 iki 14:00
Sanitarinė diena kiekvieno mėnesio antrąjį pirmadienį

Avoskos tinklelyje viltingai šūkteli išdirbti *kailiukai*: dzin, dzilin, dilin...

Neseniai juose būta „Baikalo“, „Varpelio“, „Šaltinėlio“, nuosaikaus „Žigulinio“ ir „Gintaro kranto“, plėšrūnės „Skaidriosios“, *sabonio* „Kvietinės“, „Žagarės vyšnių“ ir net „Buratino“ sielų.

Taip ramu širdyje, aliuminio žiedeliai nutraukti, sidabras nuo „Sovietskoje šampanskoje. Igristoje“ nuskustas, antraip, žinau, nepriims, neatgims mano tara kitam gyvenimui.

Štai supirktuvės šventykla: dėžėmis užgrūsta megalitro statinė.

Joje Paskutiniojo Teismo prietema, sodri rūgėsių drėgmė ir sakralinė rimtis: eilėje išsirikiavusių teisiamųjų veidai orūs, judesiai solidūs, be to, nepadoru čia apžiūrinėti atitemptus vienas kito nuopolio liudininkus.

Ties mano juosmeniu – ratukų bėgiai, veik gyvuliniuose vagonėliuose tvarkingai susigrupuoja ištuštintų *kailiukų* legionai – čia po 10, po 12, čia po 18 kapeikų, pieno butelio kaina – 15, grietinės indelis, majonezo... jo mažiausia vertė.

Cypteli, į statinės tunelio nežinią siauruku pajuda pakrautas sąstatas.

Iš groto išsišviečia trismakrė madona su šinjonu, nukarusiais papais, akmenine sąžine – į ją neprisibelsi. Taros punkto šventosios chalatas išblukęs, gintariniai karoliai, auskarai, auksiniai žiedai (praba 958), tiesia rankas, raudonas, nepaperkamas.

Miklūs pirštai bėgioja butelių kakleliais:

– Ne. Nepriimsiu. Ne...

– Betgi šis nenuskilęs!

– Į duženų urną.

– Dar kartą patikrinkit, ir anas buvo sveikas, vos vos, užtarkit!

– Ne!!!

Anapus nuleistų grotų girdėti: stiklo taros punkte *pani* Lorelei švilpauja *NoToCo* šlagerį, urmu tebesupirkinėja ne mažiau daužtus *kailiukus*; anei vienos nuodėmės (beširdė) lakuotais nagais iš manęs sapne neišperka.

19.

Künstlerhaus Lukas stipendiatams nėra prasmės slapukauti: atsiveriame, rodome vienas kitam artimųjų nuotraukas. Vis dažniau pasikalbame ne tik apie grožį ar sielą, bet ir meilę, t. y. giliausius jausmus, jie menininkams ypač svarbūs.

Kim (Tonkunst) savo plikšio vyro nemyli, niekada nemylėjo ir nepamils, nieko šiam kumpanosiui padarui nejaučianti.

Kim (Tonkunst) tebuvo svarbu legalizuotis Europoje. Be to, tas niekšas Naumas apsimeta esąs olandas – nieko panašaus, visa jo giminė iš Odesos.

Tiesa, sutuoktinio palūkininkai tėvai patenkinti šia santuoka, mat sūnus ilgą laiką mirko homoseksualizmo liūne – šoko striptizą gėjų bare Gente.

Jau ne vienerius metus ekssšokėjo gimdytojai ją ir jos kūrybą remia materialiai, vis tikisi sulaukti anūko – akcijų, obligacijų ir nekilnojamo turto paveldėtojo.

Kim (Tonkunst) tvirtina, kad šie nieko niekada nesulauks, ji mylinti nesaikingai aistringą italą iš Neapolio. Su juo įvairiapusius ryšius palaiko jau gerą dešimtmetį. Italas, beje, neseniai užveisė trečią šeimą – turi eilinį kartą nekenčiamą žmoną ir kvartetą snarglių.

Kim (Tonkunst), jei kažkada gimdysianti *baby*, tai tik nuo jo; jis simfoninio orkestro dirigentas, beje, itin tiksliai interpretuojantis jos pačius sudėtingiausius kūrinius.

Roger (Malerei) prisipažįsta gyvenantis be išskaičiavimų, rasinių ir nacionalinių prietarų. Jau ištisą pusmetį ištvėrė būti ištiki-

mas savo tailandietei. Beje, ji puikiai žaidžianti stalo tenisą, vikri, skaniai gamina.

Vaikinas iki tol turėjo daug merginų: mongolę, japonę, kinietę, vietnamietę... Taip taip, ir papuasė, ir korėjietė, ir tibetietė kažkada buvusios jo lovoje.

Roger (Malerei) visavertį orgazmą patiriantis tik su azijietėmis. Bandęs Aliaskos, Altajaus ruses, kaimynę iš Bulgarijos, draugavęs su maore, kroate iš Bosnijos, tačiau anei viena jų neprilygo frigidiškiausiai uzbekei.

– Taip, mes nuo seniausių laikų mokame dulkintis, – patvirtina *Roger (Malerei)* įžvalgą *Kim (Tonkunst)*. – Negana to, vis tobulinamės.

– Ne tai man svarbiausia gyvenime.

– O kas svarbu? – klausiu netikėtai susimąsčiusio *Roger (Malerei)*.

– Galbūt, kad parodytų per televiziją... Tapti žvaigžde, vėliau būti pakviestam vesti pelningą TV viktoriną, blogiausiu atveju – pašnekesių laidą.

– Negerti, – staiga išsišoka *Kim (Tonkunst)*.

– Kodėl? – susižvalgau su *Roger (Malerei)*.

– Korėjoje gėriau, beprotiškai gerdavau, – tęsia išpažintį *Kim (Tonkunst)*. – Kasdien. Ištisais mėnesiais. Viena. Vos prabusdavau, išgerdavau taurelę, butelį. Nusnausdavau. Ir vėl gerdavau. Pasigėrusi, nebepažindavau draugų, nebesuvokdavau, kur aš esu, kas esu ir kodėl. Teliko vienintelė išeitis, kuo greičiau kažkur dingti. Tik todėl atvykau į Europą... gydytis.

– Ir ką gi, kiški, tu gėrei?

– Ryžių degtinę.

– Ryžių degtinę?! – nesusitarę su *Roger (Malerei)* bjauriai išsišiepiame. – Argi tai gėrimas!

– Kodėl jūs juokiatės? – įsižeidžia *Kim (Tonkunst)*. – Man patinka ryžių degtinė.

– Apgailėtinas produktas – myžalai, – taikliai charakterizuoja sakę *Roger (Malerei)*. – Reikia turėti įgimtą talentą, įdėti daug valios pastangų, kad prasigertum vartodamas šį birzgalą.

– Tu – ligonė?

– Taip, – nesimaivo *Kim (Tonkunst)*. – Jau daug metų sergu.

– O mes? – klausiu *Roger (Malerei)*.

– Mes atvirkščiai – girtuokliai.

– Tai tu esi nelyg indėnas ar Australijos aborigenas, kuriam užtenka parodyti kamštį – ir jis seks paskui?

– Taip, – linkteli galva *Kim (Tonkunst)*. – Aš tokia.

– O mes?

– Ar mes durni?! – pasipiktina *Roger (Malerei)*. – Dėl manęs čia gali stovėti dešimt, šimtas butelių, nenorėsiu – negersiu.

– Esame europiečiai, tuo ir skiriamės nuo kompozitorės.

– Štai, jei dabar atneštum viskio ar degtinės, net neprisiliesčiau.

– Kodėl?

– Turiu kitų planų, – paslaptingai pamerkia man akį *Roger (Malerei)*. – Šiandien aš su jumis gersiu džiną.

– Bet be toniko! – pagyvėja, blyksteli akytėmis *Kim (Tonkunst)*.

– Aš džino negersiu, – pasėju tarp bendrų sumaištį.

– Nieko sau!

– Jau mostelėjau grapos, nenoriu maišyti kultūrų.

– Nekvailiok, aš šįryt gėriau brendžio ir romo, tačiau tai nesutrukdys gurkštelti džino, – drąsina asmeniniu pavyzdžiu mane *Kim (Tonkunst)*. – Ko lauki, tempk butelį, vykdyk pažadą, – nekantriai kumšteli užsisvajojusį dailininką į petį.

20.

Graudulingų akių *Ulrike (Malerei)* vis dar nepraranda vilties mane susigrąžinti. *Künstlerhaus Lukas* kieme sutikusi prie šiukšlių konteinerio, meta širdin paskutinį kozirį.

– Rumunijoje aš buvau *Securitate* agentė, – prisipažįsta *Ulrike (Malerei)*, greičiausiai tikėdamasi sulaukti užuojautos.

– Puiku, – apsimestinai apsidžiaugiu, – *Securitate* man kelia žymiai gilesnę simpatiją, nei lenkų *SB*, vengrų *HVA* ar sovietų

KGB. Be to, aš visada buvau Berlyno *Dinamo* ir Bukarešto *Steaua* gerbėjas. Man iki šiol *Ceausescu (RCP)* atrodo išmintingas, o jo *Elena* – stačiai Antikos deivė, itin įžvalgi mokslininkė, talentinga politikė, išradinga meilužė; ir kodėl juos sušaudėt (?!).

– Tu šaipaisi.

– Nieko panašaus, – prieštarauju. – Iš visų pasaulio specialiųjų tarnybų man artimiausios tėra dvi: *Securitate* ir *Stasi*. Būtų mano valia, niekada nebendradarbiaučiau su *CIA, Intelligence Service* ar *FBI*. O jei tektų žaisti kurioj nors futbolo komandoj, tai tik *Schalke* – itin skambus pavadinimas, ir legendinis abstinentas su ūsiukais *„Wolf" (Führer)* ją mėgo. Čia, patikėk, užkoduota daug erotikos. *Securitate, Schalke...* Ne tiek daug pasaulyje yra skambių žodžių. Na, dar vienas kitas: *Bilbao, Zyklon-B, Luftwaffe, Gromyka...*

Juk tai, įsiklausyk, poezija, haiku:

sakura stasi
schalke honecker auschwitz
securitate

– Vokietijoje patekau *Stasi* žinion.

– Šaunu, kada kažkas tavimi pasirūpina. Ypač, jei tai geri dėdės iš *Stasi*.

Palaidoju konteineryje paskutinį tuščią butelį.

– Apsišik, nebenoriu tavęs matyti.

Ulrike (Malerei) atsuka man nugarą.

– Kodėl?

– Atstok!

– Palauk!

Man dabar derėtų bėgti paskui sijoną, sulaikyti *Ulrike (Malerei)*.

Taip, turėčiau ją vytis link pajūrio. Užlaužti jei ne ant Baltijos kranto, tai prie Berlyno, Didžiosios kinų ar Raudų sienos. Mano pareiga būtų *Ulrike (Malerei)* pričiupti, papurtyti ir priversti nedelsiant pamiršti visas *StB, Securitate, Stasi, HVA, KGB*.

Aš privalėčiau *Ulrike (Malerei)* priminti, kad mes, deja, irzlūs, pikti, nepakenčiami, visada išsiduodantys soclageriniai humanoidai, pasmerkti gyventi tik čia ir dabar, kitaip jau nebus. Mums, apgailėtiniems luošiams, likimas lėmė būti panašiais: Karpatuose ir Tatruose, prie Juodosios ir Baltijos jūrų, Vidurio ir Rytų Europoje. Mes, kad ir kaip nenorime, atpažįstame, užuodžiame vienas kitą. Susitikę nedelsiant svaiginamės – geriame ir prisiliuobę mirtinai pykstamės. Po to – taikomės, laižomės. Deja, visada tik trumpam galime pakęsti vienas kitą. Per šias trumpas akimirkas dulkinamės – niekada neišsiblaivydami, kaskart iš patalų paspjaudydami ant socrealizmo, nusišlapindami ant nugaišusios socialistinės etikos, baustinos komunistinės moralės, pseudopatriotizmo, metakapitalizmo, monumentaliosios propagandos, neperrašytos istorijos, europocentrizmo skiepų, nacionalizmo bacilų, nepartinių, demokartijos, autokratijos, tironijos, politinio korektiškumo, buvusių, esamų ir būsimų *DDR, SSSR, PRL* ir viso likusio pasaulio slaptųjų tarnybų agentų, jų išgyvenimų, piktadaryščių, atgailų. Todėl mes vis gilyn ir gilyn neriame į sąmonės sutemas, bėgdami nuo šalimais sproginėjančio pasaulio, skęstame kvaitulių verpetuose, ieškodami dar daugiau tuštumos, beprasmybės, pagaliau – nevilties.

Daug, labai daug ką derėtų pasivijus išrėkti savo bendraamžei – *alko-sex* partnerei – vokiečių kilmės rumunei *Ulrike (Malerei)*.

Tačiau aš stoviu ir tyliu – esu prisižadėjęs *Künstlerhaus Lukas* fojė susitikti su egzotiškąja *Kim (Tonkunst)*; ji netrukus atsineš puslitrį *gero* (?) viskio ir temperuota *Yamaha* sugros (*dolce)* man (!) dedikuotą noktiurną.

21.

„...Nesmerktina grobti, ypač kagėbistus. Bepapės moterys – Vakarų civilizacijos rykštė.

Savyje, ne Kremliuje ir ne po putinų pautais, tenka ieškoti problemos priežasties.

...Kur slepi, atsakyk, nužudytų žydų auksą?!

Niekas neturi teisės duoti pastabų!

...Tiek negandų ištvėręs Rytų europietis turi teisę būti apsivėmęs-apsimyžęs, ir tai tik jo orumo įrodymas.

...Jūs – degeneratyvūs naciai!

...Analinis seksas su diktatoriumi...

Čia esančiai rumunų menininkei išlikti *Stasi* gretose – garbė!

Geriausia visų laikų roko grupė – *Ramstein*, visa kita – kupranugario myžalai, kaip ir Vokietijos susivienijimas, Miuncheno suokalbis ar Gazpromo vamzdis Vokietijos kanclerio subinėj.

...Rusų Molotovas su jūsų mylimu Ribentropu pasidalino mūsų Europą!

...Jūs privalote *man* sumokėti!

Prasminga retinti neperspektyvias rūšis, socialines grupes, konclageriai...“

– Ir visa tai aš pasakiau?

– Ne tik tai.

– Nagi...

– Vos į *Künstlerhaus Lukas* fojė užsuko *Ursula*, vedina Ahrenshoopo burmistru su savo svečiais – Bundestago deputatu iš Berlyno ir Maklenburgo-Pomeranijos kultūros ministru...

– Ne, nebepasakok, – maldauju prabudęs savo studijoje šalia stovinčios *Ulrike (Malerei)*.

Atrodo, esu vis dar girtas.

– ...Čiupai ministrą už atlapų ir prisistatei *Gaza Hamaz* fašistu. Ėmei kvosti, kokiai partijai šie priklauso. Pats sau nutaręs, kad „Žaliųjų“, deputatą pavadinai mėlynu kondomu. Atsiklaupęs bučiavai ranką, vis kreipeisi *Genosse Pedarasst* – maldavai su tavim tualete išgerti bruderšaftą...

– Užteks, nebereikia.

– ...Apstulbusiai *V.I.P.* svitai strikčiojai neva sirtakį, parodei sėklides, griuvai aukštielninkas. Kai ropojai ant keturių, išlojai įsimylėjęs Ahrenshoopo burmistrą. Nusismaukęs reikalavai, kad Greisvaldo universiteto rektorius paliktų savo žmoną, išsižadėtų

kairiarankių giminių, neva tik gyvendamas su tavimi galėsiąs patirti laimę – skaistybės Mekoje.

Ursula herojiškai kentėjo, vėliau pamėlo, ėmė mikčioti. Neužilgo apsiverkė, jai labai svarbus buvo šis vizitas.

Ji tikėjosi, kad pakviestas deputatas su ministru palankiai įvertins *Künstlerhaus Lukas* veiklą, parems fondą moraliai, vėliau galbūt ir pinigais.

– O mūsų draugai?

– Girta *Kim*, gal kokį dešimtą kartą visiems sugrojusi tau dedikuotą noktiurną, iki kraujų nusidaužė pirštus – tada klupdama išstriksėjo miegoti. O tapytojas *Roger*, iškeltu kumščiu grūmodamas *No pasaran, Akbar!*, vos paėjęs sukniubo ir užmigo laiptinėje. Kažkurią akimirką apvėmė turėklus.

– Tai tarp tų *viperių* likau tik aš?

– Bandei groti burna maršą, sudraskei užuolaidą, siūleisi *elitui* pūstelti į analines angas, vėliau švaisteisi tuščiu tekilos buteliu, ėmei piktai diskutuoti su savimi.

Niekas nieko negalėjo suprasti. Aš įsidėmėjau vos kelis man pažįstamus žodžius: *Kurwa. Bliat', Loreley.*

– Taip.

– Kas „taip"?

– Tai *kbl* – *kabala* trumpinio abriviatūra.

– Taip taip: *kurwa, bliat', Loreley*, puikiai įsiminiau.

– Turbūt ne iš pačios šviesiausios pusės pasirodžiau?

– *Ursula*, įtarusi , kad tau baltoji karštinė, ketino kviesti medikus, vėliau gaisrininkus ar policiją – aš perkalbėjau.

– Nori pasakyti, kad vakar buvau šiek tiek... nekorektiškas?

– Ką?!

– Tai tu, gailestingoji *MfS*, mane čia atvilkai?

– Tai ne, Šventoji Dvasia.

– Mat kaip...

– *Doch.*

– Kaip manai, gal man vertėtų iš *Künstlerhaus* nešdintis? – kildamas iš patalo veikiau savęs, nei *Ulrike (Malerei)* klausiu.

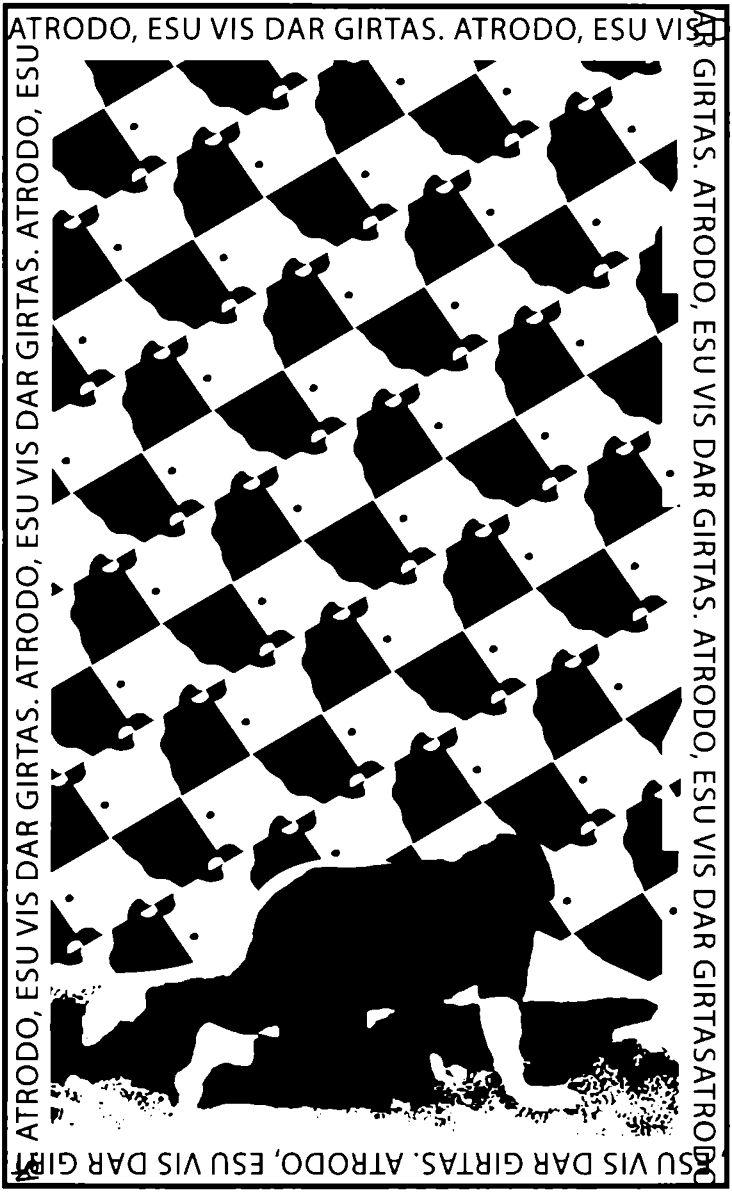
ATRODO, ESU VIS DAR GIRTAS. ATRODO, ESU VIS D
AR GIRTAS. ATRODO, ESU VIS DAR GIRTAS. ATRODO, ESU VIS DAR GIRTASATROD
ESU VIS DAR GIRTAS. ATRODO, ESU VIS DAR GIRT
ATRODO, ESU VIS DAR GIRTAS. ATRODO, ESU VIS DAR GIRTAS. ATRODO, ESU

– Ir nedelsiant, *hallucinating Herr Kuss.*

Gaila, tačiau *Ulrike (Malerei)* balse neišgirstu net menkiausios abejonės gaidelės.

– O draugai? – nežinia kodėl parodau tariamą susirūpinimą *Roger (Malerei)* ir *Kim (Tonkunst).*

– Jie jau seniai kelyje. Dar priešpiet išsinešdino – pirmuoju autobusu, kuo toliau nuo čia.

– Štai kaip... Tai man krautis daiktus?

Kažkodėl noriu išgirsti, kad *Ulrike (Malerei)* pasakytų „Ne, neverta, pabūk dar tas – paskutines – dienas su manim".

– Tuoj pat!

– O tu?

– Aš?... *Scheisse*! – beatidarinėdama skardinę *Ulrike (Malerei)* apsilaisto rankas. – Skubinkis!

– Ir tai viskas?

– Amen.

Ulrike (Malerei) pamaldžiai užsimerkia, staigiai užsiverčia alaus skardinę.

– *Fuck off*, – atsigėrusi demonstratyviai atsiraugėja man į veidą.

– Aš? – dėl visa pikta pasitikrinu.

– Tu!!!

– Galėčiau pabandyt artimiausiu metu deputato ar burmistro atsiprašyti...

Deja, niekas manęs nei girdi, nei klauso – neįdomus, nereikalingas, nepopuliarus.

– *Tschüss*, – vos spėju šnypštelti *Ulrike (Malerei)* pradingstant.

Klesteliu ant lovos. Dar kurį laiką nevalingai mojuoju ranka, kol kurtinamai nuaidi trinkteltos *mano* (?) studijos durys.

Šūdas!

Išties, sušiktas reikalas – *kbl*: štai jau dairausi užsilikusio butelio, ir dabar nė motais, kelių procentų stiprumo pasipainios jame skystis.

22.

Ahrenshoop Ost, Ahrenshoop Deich, Ahrenshoop Mitte, Althagen... Ribnitz-Damgarten, Stralsund...

Berlin Zoo, 1 kelias.

Cigaretė: tabakas *Falkon, JOB* gilzė.
Taurė *Sophia Merlot* traukinio restorane.

– Jūs – lietuvis?

– Taip, – nusistebiu užkalbintas seniai nevartota kalba. – Kaip atspėjote?

– Lietuviški rašmenys, – parodo ant stalo išklotą mano būsimos knygos rankraštį pusamžis vaikinas. – Į Varšuvą?

– Taip, į Varšuvą.

– Namo?

– Panašiai.

– Aš esu lenkas. Diplomatas.

Dar vienas, pagalvoju.

– Buvęs, – prisipažįsta traukinio restorane vis arčiau manęs linkstantis. – Daug metų pragyvenau Švedijoje. – Sustingęs iškalbingai nutyla. – Vienas, vienišas, vienui vienas, kaip pirštas. – Kvėpuoja man į burną pakeleivis. – Geteborge, Malmėje, Lunde, Stokholme vilku kaukiau, vakarais neturėjau ką veikti – gerti pabodo, – itin atvirai prisipažįsta. – Moterys... – giliai atsidūsta. – Tos bobos niekada manęs nedomino, – nelauktai pykteli. – Užsirašiau į vakarinius lietuvių kalbos kursus.

– Puiki tartis, – pagiriu įsitikindamas, kad apsirengęs jis nepriekaištingai, o ir kvepia – gausiai, to šelmio pavasario puokšte.

– Ačiū, – raustelėjęs koketiškai padėkoja.

– Dėl Dievo meilės!

– Jūs atidus, mandagus ir labai mielas žmogus. Man neapsakomai malonu jus čia sutikti.

– Ačiū, – dabar man nepadoru būtų likti skolingam.
– Išties, aš rimtai.
– Aš taip pat.
– Malonu.
– Ne mažiau.
– Pavasaris...
– Šiais metais jis vėlyvas.
– Pernai kovą jau buvo susprogę medžių lapai.
– O Vilniuje – ne.
– Vilniuje šalčiau?
– Panašiai. Bet šiek tiek šalčiau.
– Drėgna?
– Neypatingai. Tačiau pakankamai.
– Panašiai kaip pas mus.
– Taip. Labai panašiai.
– Niekada nebuvau Vilniuje.
– Dabar nebėra kliūčių atvažiuoti.
– Reikės susiruošti.
– Tai nesudėtinga.
– Jūs gyvenate vienas?
– Atvirkščiai.
– Kažin, koks oras bus, kai išlipsime?
– Iš stoties aš vyksiu tiesiai į Vilnių.
– Gaila.
– Ką jau čia bepakeisi.
– Štai – mano vizitinė kortelė, paskambinkit, kai būsit Varšuvoje.
– Būtinai, – meluoju kišdamas kortelę kur giliau.
– Gal po taurelę, pažinties proga? – viltingai pasiūlo.
– Tai būtų protinga, – neveidmainiaudamas apsidžiaugiu.
– Keliaudamas visada geriu.

Buvęs diplomatas dar vis bando pastverti mano ranką, nesėkmingai.

– Aš taip pat, – neišdrįstu pasakyti, kad traukiniuose ir lėktuvuose negeriu – stačiai maukiu.

– Į sveikatą!
– *Na zdrowie!*
– Dar po vieną?
– Aš užsakysiu. Penkiasdešimt?
– Po šimtą.
– Gal imam butelį?
– Puiku, *Smirnoff** degtinės.
– Kelneri, degtinės butelį – *Red*!
– Užkandos?
– Neverta.
– Teisingai, negadinsim gero daikto.
– Ir neapsunksim, – giliamintiškai pastebiu.
– Gerai.
– Puiku.
– Nuostabu.
– Nepakartojama.
– ...
– ...
– Dar?
– Nedelsiant.
– Jūs – rašytojas?
– Ne visada.
– Bet rašote?
– Laisvalaikiu.
– Apie ką rašote?
– Apie ką?.. – minutėlę susimąstau.

* ***Vodka Smirnoff Red*** – Smirnoff *degtinės istorija prasidėjo 1860 metais, kai Piotras Arsenjevičius Smirnovas atidarė nedidelę kokybiškos degtinės distileriją.*
Piotras Arsenjevičius Smirnovas net nepagalvojo, kad jo šeimos vardas prabėgus daugiau nei šimtui metų taps toks svarbus daugelyje pasaulio šalių. Tai išskirtinio švarumo bei tyrumo degtinė, kurios kiekvienas lašelis pereina per 7 tonas medžio anglių, sugeriančių visus nešvarumus, tris kartus distiliuojamas bei 10 kartų filtruojamas. Dėl šios technologijos degtinė neturi jokio pašalinio aromato bei skonio. Alk. 40% tūrio.

Išgeriu.

– Dirstelkit, nuo savų žmonių neturiu paslapčių, – atvertęs pakišu „National Geographic“ skyrių.

– Mielai. Čia? – užsidėjęs akinius pasitikslina eksdiplomatas.

– Skaitykit iki pabaigos. Balsu, – įsakmiai bedu pirštą po pirmąja eilute.

NATIONAL GEOGRAPHIC

Jau senųjų kultūrų tautos žinojo: gerti – tolygu gyventi, gėrimas daro žmogų laimingą ir gražų.

Senovės lietuviai sakydavo: didysis nusiliuobimas – tai...

Nuo seniausių laikų Rytų Europoje net per kukliausius pokylius visų pirma keliamas tostas „Už mamas!“ – atsistojus išgeriama.

Puotai įsibėgėjus, niekada nepamirštama: „Už tėvus!“ – į gerkles susipilama šalia stalų suklupus.

CD lipdukas ant automobilio byloja apie transporto savininką vienareikšmį faktą: galiu gerti – *can drink*.

Nubrozdintų batų nosys išduoda, kad žmogus mėgsta būti draugų velkamas, t. y. dažnai užsimiršta pasinaudoti kojomis.

Po pirmosios portveino stiklinės ant veido prasimušusios nestandartinės dėmės, pykinimas ir bendras silpnumas parodo, kad artimieji neapsikentė, nutarė bičiulį gydyti stebuklingais milteliais slapta, ambulatoriškai.

Jeigu girtas žmogus sapnuoja, kad slampinėja didmiesčio gatve nuogas arba su bikini, tai gali reikšti: aš padariau neatleistiną dalyką, man turi būti labai gėda.

Be to: aš trokštu turėti dar daugiau laisvės, noriu nusimesti mane varžančius pančius, aš su ilgesiu prisimenu savo vaikystę, kai buvo galima bėgioti nuogam, atlikti nesivaržant tai, dėl ko šiąnakt lovoje taip kenčiu...

Mėgstančių pakilnoti mūsų šalyje yra.

Išpuoselėtuose Salininkų soduose iki šiol sargauja praporščikas Albinas Gromovas. Jis gimė 1918 metais. Dėl šeimyninių aplinkybių, įtarus iššvaisčius karinio dalinio sandėlių turtą, 1989 metais jis buvo išlydėtas į atsargą. Tačiau Gromovas nusprendė, kad baigti savo amžių sėdint ant suoliuko – ne jam, ir pradėjo „kurti save iš naujo".

Pasak Gromovo, prisidengęs Pašaukė Mane slapyvardžiu, nugalėjęs pasibjaurėjimą ir sistemingai treniruodamasis, išmoko be didelių pastangų kaire-dešine ranka po penkis-šešis tuzinus kartų per parą pakelti sklidiną *nopercką*, *čierką*, vėliau ir degtinės *stakaną*. Po to persimetė reguliariai kilnoti *sloiką*, dalyvavo daugelyje lažybų.

2005 metais tradicinėse „Orakulo" nelegaliose lažybose, nurungęs ištisą gvardiją narkologinio bendrijos kilnotojų, Pašaukė Mane laimėjo pagrindinį prizą – politūros kanistrą.

Įsimintina, kad reguliarius pakilnojimus Pašaukė Mane derina su saikingu vagiliavimu ir lėtiniu mirkimu itin prastos reputacijos gėlininkų landynėse.

Docento J. Aleliūno, S. Gudyno, Z. Kazimiersko ir Loretos Arnastauskienės knygoje „Kodėl mes geriame?" (1975–2005) pasakojama apie tai, kad Pabaisko apylinkėse gyvena Teofilis Popiera.

Ilgus metus ankštuose kolektoriuose begerdamas Popiera neteko žmonos, galvijų, trobesių, smuko moraliai ir fiziškai – nebevaldė galvos, abiejų rankų. Tačiau žmogus neprarado dvasinės pusiausvyros: vos per keliolika semestrų pramoko rašyti,

barškinti rašomąją mašinėlę, šaltkalviauti, skustis ir plenere atlikti seniai pamėgtas rankų manipuliacijas... kojomis!

Eigulys Leonardas Balvočius, vėlyvą 2006 metų rudenį sugrįžęs iš miško, pasiryžo negerti ištisą savaitę; neaiškios sąmonės būsenoje drąsus eksperimentatorius išbuvo net kelis mėnesius.

Tuo metu Leonardui atrodė, kad visa aplinka pasikeitusi, skaidriai nušvitusi.

Balvočius stoviniavo prie Buivydiškių kaimo parduotuvės vitrinos, tačiau nei daiktų, nei žmonių nepažino. Pardavėją Onutę jis laikė Dievo Motina, o krovikus Rimą ir Stasį – puolusiais angelais. Leonardui Balvočiui atrodė, kad į parduotuvę užeinantys apsipirkti kaimynai jam vaidina spektaklį, visi yra Rojuje ir prie kasos vis šlovina nebegeriantį Leonardą už gerus darbus, kuriuos jis padaręs žemėje.

Kitą minutę Leonardui rodydavosi, kad jis jau pragare, jo laukia amžinos kančios – visi spekuliantai išmirs, tik eigulys Balvočius vienintelis liks žemės rutulio paviršiuje ir lediniame šaltyje kamuosis amžinai.

Ištisus du mėnesius Leonardas Balvočius klaidžiojo aplink parduotuvę, falcetu deklamavo eilėraščius, neretai pasisakinėjo religijos ar mistikos temomis:

Ateikit! Dvasioje nuvesiu jus į svečią kraštą, ūkanotą, glūdų, šnarantį.
*Suvasnokime sparnais – aure, jau skrendame per šalį, kur kiekvienas daiktas turi blausią atminimų spalvą.**

Pasinaudojusi žmogaus negalia apsukrioji Dievo Motina, pardavėjos Onutės Čičiškinos asmenyje, įkvėpė eiguliui Balvočiui ne vieną blaivią mintį – sukeldavo džiaugsmo ekstazę, palaimos svaigulį; kitą kartą tėviškai pabardavo, tada – stumteldavo kuo toliau nuo Buivydiškių kaimo parduotuvės – į gilią pragaro nevilčių.

* Oskaras Milašius. *Lietuva*. Vertė A. Vaičiulaitis.

PAŠAUKĖ MANE SLAPYVARDŽIU, NUGALĖJĖS PASIBJAURĖJIMĄ IR SISTEMING-
PRENIRUODAMASIS, IŠMOKO BE DIDE-
JŲ PASTANGŲ KAIRE-DEŠINE RANKA PO
KIS-ŠEŠIS TUZINUS KARTŲ PER PARĄ
PELTI SKLIDINĄ *NOPERCKĄ, ČIERKĄ,*
LIAU IR DEGTINĖS *STAKANĄ*. PO TO PER-
ETĖ REGULIARIAI KILNOTI *SLOIKĄ*,
ODALYVAVO DAUGELYJE LAŽYBŲ.
2005 METAIS TRADICINĖSE „ORAL-
NELEGALIOSE LAŽYBOSE, NUR-
IŠTISĄ GVARDIJĄ NARKOLOG-
PRIJOS KILNOTOJŲ, PAŠAU-
TO PAGRINDINĮ PRIZ-
KANISTR-
SIMINTINA, KAD REG-
MUS PAŠAUKĖ MAN-
GILIAVIMU IR LE-
TOS REPUTACIJOS
NĖSE

2006 metais sausio 1 dieną aštuoniasdešimt ketverių metų Jungtiniuose Arabų Emyratuose išgarsėjęs šokėjas Narsutis Jocas, tvirto sudėjimo, geležinės sveikatos (atletiškų organų) eržilas, pasiklydo šalia krištolinės sanatorijos Birštone, kur gydytojas Otonas Kaminskis viliojo lengvatikius vadinamaisiais „skaistybės kursais“.

Narsutis Jocas, prieš sugrįžtant į Emyratus, užsidegė dalyvauti šiuose kursuose ir nuo šiol gyventi higienišką, be pagundų, doroviškai nepriekaištingą gyvenimą laisvamanio emyro hareme.

Per skaistybės kursą, truksiantį 145 dienas, Narsučiui Jocui buvo pažadėti kalnai alternatyvių pramogų.

...Antrąją skaistybės dieną striptizo šokėjui pradėjo trūkčioti raumenys, ketvirtąją – jis jau kliedėjo, vartojo ne tuos žodžius, painiojo judesius, šeštąją dieną nebesiorientavo gydyklų kuluaruose. Šiomis dienomis jis tegaudavo taupų Otono Kaminskio pamokslą, kefyro stiklinę ir nepakeliamą ramybę palatoje.

Aštuntąją skaistybės dieną Narsutis Jocas tapo mieguistas, susiaurėjo, jį naktimis persekiojo prakaitavimo priepuoliai, smarkiai paraudo išpurtusi nosis, sustreikavo kasa.

Dešimtąją skaitybės dieną, trumpam nušvitus sąmonei, Narsutis Jocas tyliai pasimirė purvo vonioje.

Yra pamokanti pagonių lietuvių pasakėčia apie moterį, vardu Fruma, kuri klastingai buvo apkaltinta girtavusio sugyventinio žmogžudyste.

Negalėdama įrodyti savo nekaltumo, Fruma apsinuogino prieš teisėjus. Ir teisėjai nusprendė – toks fiziškai geistinas žmogus negali būti nusikaltėlis.

Provokuojanti formų ir spalvų harmonija, bylojanti apie dvasinį grožį, pagonių teisėjų akyse buvo nesuderinama su blogio sąvoka.

Ir moterį, skyrus vos keliasdešimt intymių pasimatymų, lietuvių Linčo teismas išteisino.

Viena gražiausių pasaulio legendų pasakoja, kad kartą nūdienos dzūkai sutiko apipešiotą kryžiuotį Horstą Magdeburgietį, kuris, matyt, grįžinėjo pėsčias iš Kryžiaus žygio ir leisgyvis suklupo Zervynose.

Mirtinai nusilpęs riteris nepuolė stačia galva lakti dzūkų pakištos samanės, o tik kaupė burnoje gėrimą. Tada, nesidrovėdamas prieš moteris bei vaikus, prasižergė ir įsipurškė angon viso kaimo akivaizdoje.

Šią procedūrą kryžiuotis pakartojo keliolika kartų ir tik po to, nemandagiai susiraukęs, prisivertė nuryti lašelį.

Stebėjusieji kryžiuotį etnografinio kaimo dzūkai apstulbo, kaip vikriai užsienietis prisigėrė: po minutės kitos atsijungė, viduriavo pasiknarkdamas atokaitoje.

2006 metais gabus solfedžiui neūžauga Girša Beržinis Darbėnų policijos nuovadoje surengė efektingą vaidinimą.

Sulaikytasis Girša paslapčia įtipeno į narvą, kuriame rujojo nuo meilės apkvaišęs patinas. Įniršęs plėšrūnas puolė beginklį žmogų. Pabaisos nagai ir iltys susmigo į Beržinio kūną. Bet įtariamasis, nugalėjęs orumą žeminantį skausmą, pakėlė žvėrį virš galvos ir pasiniūniuodamas smarkiai sviedė jį ant gulto.

Po kelių sekundžių gyvulys nugaišo, o prieš pusvalandį įžūliai viešoje vietoje girtavęs Girša Beržinis sulaukė policijos nuovados apdovanojimo – kekės bananų + baudžiamojo kodekso straipsnio (be lengvinančių aplinkybių).

Kiek laiko padorus žmogus gali negerti?

Skandinavijos ir Baltijos šalių fiziologų atlikti tyrinėjimai parodė, kad abstinencijos trukmė priklauso nuo oro temperatūros, tautybės, vietos, judėjimo aktyvumo.

Pavyzdžiui, ramybės būsenoje pavėsyje, esant +16 – +23 laipsnių Celsijaus, ekscentriškas švedas gali išbūti negėręs 15–20 dienų. Kai lauke yra +15 – +20 laipsnių Celsijaus, šis laikas

santūriam Laplandijos medžiotojui sutrumpėja iki 10–15 dienų; kai +10 – +15 laipsnių – ištroškęs estas Saaremo kurorte ištveria 5–7 dienas; kai +5 – +7 laipsniai Celsijaus – karelas jau blaškosi su kirviu miške, tačiau dar kokias 4–5 dienas valdosi; esant +2 – +4 laipsniams Celsijaus – ribotų polėkių latvis namie sunkiai suserga; pagaliau, bute esant 0 laipsnių Celsijaus, kiekvienas normalus Baltijos jūros baseino gyventojas puola liuobti nedelsiant.

Girtuoklystė – žmogiškiausias polinkis. Be jo nėra visaverčio gyvenimo.

Prisiminkime paskutines sąžinės kankinės Angelės Skerstonienės mintis mirties patale:

„Girtuokliauti? Ką reiškia girtuokliauti? Girtuokliavimas nebeleidžia man numirti. Girtuokliavimas yra gyvenimas. Viską, ką aš supratau, aš iki šiol suprantu tik todėl, kad geriu."

Girtuokliavimas gali tapti stipriu kūrybos akstinu.

Visiems yra gerai žinomas liaudies meistro Zenono Babickio kūrybinis aktyvumas, skulptorius dar vaikystėje pamilo penkiažvaigždį „Belyj aist" ir jo garbei ilgus metus drožė kamštį.

Paskutiniąją savo gyvenimo akimirką Zenonas Babickis sušuko piktavaliams:

„Šalin rankas, nedrįskit man užkimšti įkvėpimo!"

Du pasišventę mokslui spiritistai tyčiom, o gal ir rimtai, vienas kitam pasižadėjo, kad tas, kuris iš judviejų pirmiau prasigers, užsuks pasipasakoti.

Kai taip atsitiko, nusigėręs pasirodė savo draugui, tuščiomis. Nusišluostė ranka kaktą, tada išdidžiai veidan sviedė prakaito lašą:

– Štai gryno spirito prakaitas, filtruotas.

Spiritus suvilgė lūpas, sutepė gerklę ir persmelkė kūną dangiškąja palaima; atsilikęs mokslininkas susivokė, jog nebe-

verta delsti, todėl pavijo kolegą ir dar tą patį vakarą pralenkė dvasingumu.

Karščio deginamas ir troškulio kankinamas girtuoklis meldė nors gurkšnio, kad galėtų atvėsti. Gailestingieji atnešė jam kubilą skystimo, tėškė lašą merdėjančiam ant pilvo:

– Še tau vandens, kuriuo gaivina blaivykloje!

Šventojo šaltinio ašara, užtiškusi ant ligonio pilvo, išdegino jam kūną, kaulus ir žmogus, nepajėgdamas atsipagirioti, ėmė raitytis neapsakomose kančiose.

Netoli tos vietos, kur glaudėsi orūs girtuokliai, gyveno vienas iškrypėlis, nepataisomai pasileidęs. Žmonėms puotaujant, jis bandė visaip kliudyti: staipėsi ant palangės, inkštė, grūmojo, klykavo nuogas ir skambino viliodamas kokiais tai čerškančiais įnagiais. Kai trumpam liovėsi, prabilo į jį vyrai:

– Baik, žmogau.

Iškrypėlis, nepaisydamas perspėjimo, ir toliau trukdė gerti.

Kitą rytą girtuokliai vėl susirinko į savo pamėgtą vietelę. Nustebo, pamatę, kad iškrypėlis čia rymo, neatpažįstamai surimtėjęs.

– Iškrypėli, pasakyk mums, kas atsitiko? – paklausė girtuokliai.

Iškrypėlis pakėlė galvą, Komandoro bosu apsiskelbė:

– Lioviausi, nuo šiol gersiu, broliai, seserys...

Romantiškajame Skuode mokytojauja nagingas muzikos mokytojas Igoris Lamauskas, kuris nusprendė pasekti jogų pavyzdžiu ir pasigamino keletą „dygliuotų diržų“, t. y. diržų, kurių vidiniame paviršiuje maždaug kas milimetras prismaigstytos centimetro ilgio metalinės adatos.

Po nepavykusios pamokos muzikos mokytojas Igoris Lamauskas gula nuoga nugara klasėje ant „dygliuotų diržų“, apsijuosia jais, užriaumojęs apkursta ir netrukus nebejaučia ausų būgnelių.

Tokioje būsenoje sumanus mokytojas Igoris Lamauskas patiria absoliutaus girtumo palaimą.

Iki šiol po apylinkes tebesklinda gandas, kad bažnyčios vyną išgėręs Tūbausių siaubas trumpam aprimo.*

Tūbausių bažnyčioje šeimyninį konfliktą sukėlęs, arklių aptvarą išlaužęs bei mišioms skirtą vyną išgėręs Aleksandras Chodkevičius Kretingos apylinkių teisėsauginininkams pažįstamas kaip nepiktybinis valkata.

Nebesitikėdami, kad pareigūnams pavyks sudrausminti jau keletą metų Tūbausiuose siautėjantį vaikiną, miestelio gyventojai patys bando su juo susitvarkyti ir kartais jį tiesiog išveža į mišką ar laukus.

Po paskutinio sekmadienį įvykusio Aleksandro Chodkevičiaus išsišokimo Tūbausių gyventojai pradėjo apgailestauti, kad pabrango kuras, nes dabar numatyta jį išvežti taip toli, kad jis bent kelioms dienoms duotų šventą ramybę.

Šai ką pasakoja sulaikytasis keleivis Ričardas Veržlė, po dramatiškų svarstymų apsisprendęs Vilniaus geležinkelio stoties bufete sulaukti savo traukinio blaivus:

„Paryčiais, tirštame rūke, šalia sąžiningai, t. y. deramai, laukiančių pasijutau tuščias, suvokiau esąs nebeprasmingas, kaip antai pasroviui praplaukiantis. Laukiau... Vis laukiau... Jau nebemylėjau, ėmiau nebegerbti, nusiritau neapkęsti savęs. Įsimetė širdgėla, čia pat – baimė: o kas toliau – dugnas?

Ir tik prisėdusio įžeidžiamai pavaišintas, kai mano kastetui atsirado darbo, nepakeliama vienatvė ir jos pagimdyta tuštuma pasitraukė.

Bet štai viskam nurimus, staiga ji ir vėl mane apniko – iki to kito, lemtingo *gal su manim išgersi?* pasiūlymo".

* *Šią džiugią žinią man pranešė poetas Aidas Marčėnas, už ką jam esu giliai dėkingas.*

23.

Vilnius.

Įsibėgėjęs pavasaris.

Suglamžytas veidas. Nerangūs judesiai. Blausus žvilgsnis.

Kelionės, ne paslaptis, išvargina ir ištvermingiausius, moraliai prislegia.

Stabteliu išlipęs iš traukinio. Įsižiūriu.

Išretėjusių kioskelių architektūra Vilniaus dangoraižių ir baroko fone atrodo ne itin įspūdinga, tačiau stabili, konstrukcijos patikimos, tarnauja jau ne vieną dešimtmetį. Nuo geležinkelio stoties laiptų žvelgiu į šias būdeles jautriai, kaip į saugotiną paveldą – meno kūrinius, atkakliai kviečiančius nuo paryčių išgyventi neordinarius malonumus, skatinančius atvykusius leistis į svaiginančius nuotykius.

Nesusivaldau.

Priėjus arčiau, akis užkliūna už dvasingumu pulsuojančių kioskelių altorėlių, darbščių rankų įrengtų su meile ir išmanymu.

Kairėje pirmojo plano pusėje, po stiklu: abejotino šviežumo mineralinis vanduo, pagardinti konservantais traškučiai, užsigulėję saldėsiai. Centre, kaip ir dera, iškelta žaismingų vaivorykštės spalvų cigarečių pokelių mozaika. Dešinėje: geranoriška „Kobros“, „Žaibo“, „Tornado“, „Nokauto“ alaus pasiūla, mažiau drąsiems – banalesnių jėgų atgavimo priemonių meniu.

Kaip ir chrestomatiniuose meno kūriniuose, altorėlyje yra iš pažiūros nereikšminga detalių grupė. Kiosko ikonostase, atrodytų, tai smulkmena, tačiau šiukštu apsigauti.

Kompaktiškoje grupelėje, kaip lygūs tarp lygių (šalia „Kobros“, „Nokauto“, etc.), rikiuojasi: geltonspalvis burnos skalavimo skystis „BF“ (250 ml, 60% vol.), kosmetiniai spiritai „Blackcurrant New“, „Raspberry New“ (abu po 195+5 ml, 60% vol.) bei klijai „Moment“.

Kvartetas nebyliai man pasufleruoja, kad jie čia svarbiausi. Išimk juos iš altorėlio dėlionės, ši neabeatrodytų kaip tobulai užbaigtas kūrinys.

Negaliu susilaikyti, skubu sugrįžęs išgyventi palaimingą malonumą. Bijau, kad *EU* direktyvos netrukus uždraus nusipirkti gatvėje atveriančių čakras klijų ar kosmetinio spirito.

Išsirenku bespalvio skysčio flakonėlį.

Įsigijęs jaučiuosi vėl absoliučiai laisvas, dvasiškai pakylėtas, nebepurtomas drebulio, nors sąmoningai klaidinanti anotacija perspėja, neva skysčio paskirtis – ne gastronominė.

Nusispjaut į rekomendacijas! – iš manęs Tėvynėje dar neatimta galimybė užeiti už kioskelio kampo ir flakonėlio turinį panaudoti ne pagal paskirtį – nedelsiant.

Prosit!

Na zdrowie!

Į sveikatą!

Juk aš – galiu!

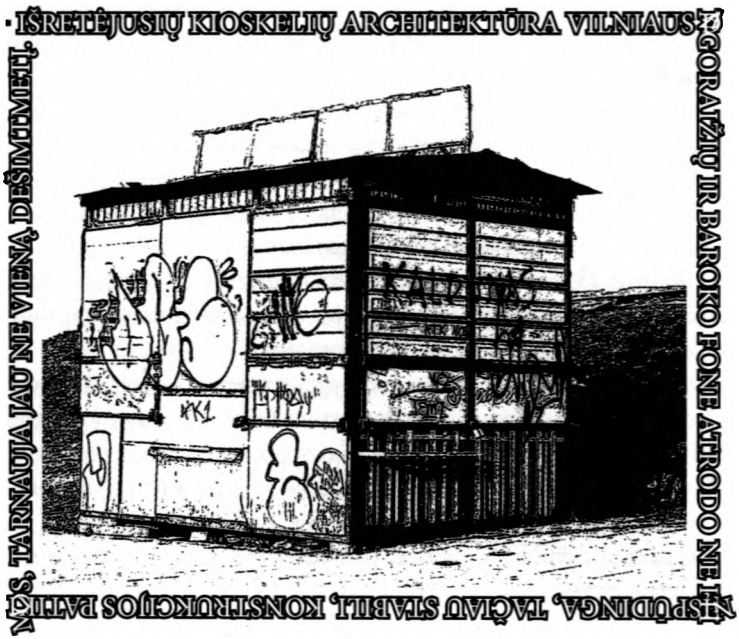

Madinga: mostelti, išsigąsti sagų ir suklupti ant raudono kilimo.

Užsupus madinga lėktuve nespėt pasinaudoti sanitariniu maišeliu.

Madinga pasimelst ant tako, apspjaut asui mundurą, pasienyje sukelti košmarą, apsiversti velnio rate, puoselėti žarnyne akustines tradicijas ir demonstratyviai palaikyti intymius santykius vien su dispanserių įskaitininkais.

Madinga, išvertus kišenes, sušokti šv. Vitą muitinėj.

Itin madinga uostų prieigose broliautis su nepažįstamais.

Madinga nebevaišinti cigarete; siūlyti užtraukti kelis savosios dūmus.

Visada madinga apibrozdintam nubusti nepažįstamoje vietoje ir nebeprisiminti, kas vėl atsitiko.

Sakoma, kad žmogų reikia nors kartą pamatyti neblaivų.

Girtas, kuriam slopinimo procesai susilpnėję, atskleis slapčiausius savo asmenybės bruožus, intymiausias kūno detales. Tiesa, išgėrus padaroma daugiausia meilės nusikaltimų, bet juk tik retas čiups virtuvinį peilį ir puls vytis nuo laimės sprunkantį geidulį.

Visi tie šiuolaikiniai Lietuvos jaunuoliai, kurie, išsidrėbę ant sofų su *chipsais* arba stumiantys laiką *McDonalde* prie *coca-colos*, virkauja apie sunkumus bei galimybių stoką ir svaičioja, jog neverta prisigerti, nes „nieko nebeatsitiks, visi nuotykiai jau patirti“, dažnai neišnaudoja savo gabumų, valios ir palankių aplinkybių.

Taip ir norisi jaunimo paklausti: ar jūs, dėdami ranką prie širdies, galite prisiekti, jog, nepaisydami pavojų ir nesėkmių, nors kartą gėrėte prakaituodami ir padarėte visa, kas užstalėje nuo jūsų priklauso?

Ir dažniausiai pasirodo, kad dauguma šių jaunuolių, gudrių postringautojų, visiems prieinamo ir net privalomo gėrimo sąlygomis sunkiai teįveikia 0,33 l alaus skardinę, kad didžioji jų dalis tesugeba nuryti ne daugiau kaip puslitrį likerio, o kiti beveik nėra svaigalų gėrę savarankiškai, be to, netgi neišbandę tų galimybių, kurios priklauso tik nuo pareigos šiokiadienį ir vėl pasigerti.

Prieš užsiverčiant Vilniaus ar Kauno tarpuvartėje abejotino turinio ir įmantrios formos butelį, visada pravartu susipažinti su specialisto parašyta anotacija etiketėje.

Toks pasirengimas prieš geriant neretai padidina mūsų gebėjimą susikaupti ir nuspėti ateitį, taip pat apsaugo nuo kai kada netikslingo ir beviltiško mėginimo *a priori* perprasti dar neišbandyto gėrimo poveikį.

Neperskaitę anotacijos, neretai mes staiga atsijungiame ir nebesuvokiame tų emocinių ir intelektualinių vertybių, kurias mums siūlo įtartinos spalvos drumzlinas gėrimas iš atsitiktinai sutikto valkatos rankų.

Iš kojų verčiantis svaigalas, siurbtelėtas viešoje vietoje ne pirmą kartą, neretai sukelia originalių minčių, pateikia netikėtų išvadų, pasiūlo stulbinančių šalutinių intrigų. Taip atsitinka todėl, kad geriantysis yra jau patyręs, pajėgus atsakingiau suvokti svaigalo siūlomą vaizdų pasaulį. Pridursiu, jog po antrojo, trečiojo gurkšnio tampa vis reikšmingesni ir artimesni tik 40% ir + stiprumo gėrimai, o silpnesni tą dekadą išvis neberagaujami.

Tai dar vienas įrodymas, kad stiprūs gėrimai yra psichologiškai mums artimi, suprantami ir reikalingi, nesvarbu, kiek laiko praėjo nuo jų išpilstymo į tarą.

Ne veltui biologija primena, kad lietuvis per tūkstantmečius mažai tepasikeitė, jo smegenų ląstelių skaičius tebėra toks pat.

Pastaruoju metu Lietuvos provincijoje populiarėja greitojo liuobimo metodas, apie kurį pseudomokslinėje literatūroje pripaistyta neįtikinamiausių istorijų. Kaip rodo faktai, gėrimo tempą labiausiai lėtina tai, kad girtuoklis ne tik geria, bet kartu dar nori kaži ką papasakoti.

Tad dabartinio greitojo liuobimo metodo svarbiausias tikslas – priversti pijoką vien gerti ir atpratinti tarti žodžius.

Kaip rodo tyrimai, tai kone trigubai pagreitina gėrimo tempą.

A propos

Didesnė dalis žmonijos visaip stengiasi slopinti protą. Vieni tam tikslui vartoja šakniavaisius, grybus, beisbolo lazdas, kiti nesaikingai rūko ar kramto. Galima parą kitą laikyti galvą verdančiame vandenyje, tačiau šiuo receptu nedaug kas tesinaudoja.

Prieš spiritinius gėrimus (turima galvoje pajėgius žmones) nusistatymo neturėtų būti. Ilgalaikiai dideli alkoholio krūviai ir net perkrovos žmogui nepavojingi, kaip nepavojingi naktiniai pasisiautėjimai, akla meilė ar vergiškas darbas.

Spiritinius gėrimus vis dėlto vartoti reiktų tik ryte, geriausiai – dar tekant saulei, staigiai ir vienatvėje. Mat gurkšnojant draugijoje sutemus, jie gali sukelti abejotinos vertės nušvitimą ar net euforiją, todėl negarantuos staigaus proto užtemimo ir neadekvataus mąstymo. Negana to, vos prasikalę iš pasąmonės kliedesiai gali būti akimirksniu piktavalių sugėrovų sugrąžinti į proto valdomą atmintį, o tai – gėrimo profanacija.

2004–2009
Vilnius–Ahrenshoop–Vilnius

TURINYS

KNYGĄ ATVERČIANT 5
TROLEIBUSŲ STOTELĖJE 6
1. 6
2. 10
MEZZO 16
3. 17
4. 20
EURO SPORT 23
5. 31
6. 32
НАШЕ КИНО 33
7. 37
8. 38
DISCOVERY 39
9. 50
BBC WORLD NEWS 53
LITUANICA 57
10. 62

HISTORY CHANNEL 66
HEROICA 81
PENTAGON CHANNEL 89
11. 90
FASHION TV 93
12. 96
13. 100
14. 103
GOOD LIFE CHANNEL 104
15. 108
16. 110
17. 116
NICKELODEON 118
18. 120
SPIRIT CHANNEL 124
19. 132
20. 134
21. 136
22. 141
NATIONAL GEOGRAPHIC 144
23. 153
VIETOJ IŠVADŲ 155
A propos 157

Kunčius, Herkus

Ku-179 Pijoko chrestomatija : [romanas] / Herkus Kunčius ; [dailininkas Saulius Bajorinas]. – Vilnius : Versus aureus, 2009. – 160 p. : iliustr.
ISBN 978-9955-34-179-6

Šiuolaikinis groteskiškas romanas, kuriame ironiškai linksmai ir sykiu graudžiai interpretuojamos, perpasakojamos herojiškos praeities ir „nepriekaištingos“ dabarties pilietinės visuomenės realijos.

Kritikų pastebėta kunčiška „vaizduotės orgija“ atveria visą girtuoklystės „žavesį ir skurdą“.

UDK 888.2-3

Herkus Kunčius

PIJOKO CHRESTOMATIJA

Redaktorė *Vaida Keleras*
Dailininkas maketuotojas *Saulius Bajorinas*

Tiražas 1100 vnt.
Išleido „Versus aureus“ leidykla
Rūdninkų g. 10, LT-01135 Vilnius
versus@versus.lt | www.versus.lt

Spausdino UAB „Petro ofsetas“
Žalgirio g. 90, LT-09303 Vilnius
repro@petroofsetas.lt
www.petroofsetas.lt

ISBN 978-9955-34-179-6

www.versus.lt
www.skaitytojuklubas.lt